வெளியீடு: ௭௬௫

சங்கத் தமிழ்ப்புலவர் வரிசை

பகுதி - ௪

புலவர், கா. கோவிந்தன், எம்.ஏ.
எழுதியது

மறைமலையடிகள் நூல்நிலையம்
MARAIMALAI ADIGAL LIBRARY
MADRAS-1
சென்னை-1

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,
திருநெல்வேலி :: சென்னை-1.

First Edition: April, 1954.

Sangath Thamizh Pulavar Varisai

Part - IV

[Rights Reserved]

Published by

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD.,
1/140, BROADWAY, MADRAS - 1.

Head Office:

24, EAST CAR STREET, THIRUNELVELI

Appar Achakam, 2/140, Broadway, Madras - 1—C. 620.

பதிப்புரை

தேனினும் இனிய செந்தமிழ்ப் பாக்களால் மொழியையும் நாட்டையும் வளம்படுத்தியவர், பழங்காலச் சங்கப்புலமை நல்லோராவர். அவர்கள் பிறந்தும் இருந்தும் வந்த ஊர்கள் பல்லனவாகும். அவர்களுட் சிலர் தம் பெயர்களோடு சார ஊர்ப்பெயர்களைச் சூட்டியும், சூட்டுவித்தும் திகழ்ந்தனர். இவர்களை '**மாநகர்ப் புலவர்கள்**' என்று தொகுத்து வெளியிட்டுள்ளோம். இப் புலவர் பெருமக்கள், பொன்றாப் புகழ்பெற்றோராவர்.

இவர்தம் வரலாறுகள், சிந்தைக்கினிய செவிக்கினிய வாய்க்கினியவாய்ச் சிறந்தனவாகும். இவ்வருமை பெருமை மிக்க வரலாற்றுண்மைகளை அவர்தம் பாவின் அகச் சான்றுகொண்டே ஆய்ந்தெழுதிய நூல்கள் இவையாகும். இம் முப்பகுப்பினர் வரலாறடங்கிய நூல்களை ஒரே தொகுப்பாக ஆக்கி உதவினால், கற்பார்க்கும், கற்க விழைவார்க்கும், துறைபோவார்க்கும் நற்பயனாம் எனக் கருதி ஒரே கட்டடமாகக்கட்டி அழகிய முறையுடன் அமைத்து வெளியிட்டுள்ளோம்.

அறிஞருலகம் இதனையும் இதனோடு தொடர்ந்து வெளிவரும் ஏனைய இதுபோன்ற தொகுப்பு நூல்களையும் வாங்கிக்கற்று நற்பேறெய்தி இன்புறுமென நம்புகின்றோம்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

உள்ளுறை

		பக்கம்
க.	மாநகர்ப் புலவர்கள் - க	1—96
உ.	மாநகர்ப் புலவர்கள் - உ	1— 99
௩.	மாநகர்ப் புலவர்கள் - ௩	1—104

கழக வெளியீடு: ௬௬௮

சங்கத் தமிழ்ப்புலவர் வரிசை - ௧௧

மாநகர்ப் புலவர்கள் - ௨

புலவர், கா. கோவிந்தன், எம். ஏ.
எழுதியது

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,
திருநெல்வேலி .... சென்னை-1.

First Edition: April, 1954.

[All Rights Reserved]

Published by

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS
PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD.,
1/140, BROADWAY, MADRAS - 1.

Head Office:

24. EAST CAR STREET, THIRUNELVELI.

Appar Achakam, 2/140, Broadway, Madras - 1—C. 1250.

பதிப்புரை

சங்ககாலத்துச் சான்றோரான தண்டமிழ்ப் புலவர்கள், பிறந்தும் இருந்தும் வந்த ஊர்கள் பல்லனவாகும். அவர்கள் தம் பெயர்களோடு சார, ஊர்ப்பெயர்களைச் சூடியும் சூட்டு வித்தும் திகழ்ந்தோராவர்.

அவர்களுள் இதில் இடம் பெற்றோர் 'கச்சிப் பேட்டுக் காஞ்சிக் கொற்றனார்' முதலாக, 'குளம்பனார்' ஈறாக, முப்பதின்மராவர். இவர்தம் வரலாற்றையும் **புலவர், திரு. கா. கோவிந்தன்** அவர்கள், தம் கூர்த்த மதிநலத்தால் ஆக்கி உதவினர்.

இதற்கு **'மாநகர்ப் புலவர்கள் - உ'** என்னும் பெயரமைத்து, இரண்டாவதாக இதனை வெளியிட்டுச் சங்கத் தமிழ்ப் புலவர் வரிசையில் பதினொன்றாவதாகத் தொடர்பு படுத்தியுள்ளோம்.

இதனையடுத்து வெளியாகும் 'மாநகர்ப் புலவர்கள் ௩' என்னும் வரலாற்றினையும் அதற்கு அடுத்தடுத்து வரும் ஏனைய சங்கத் தமிழ்ப் புலவர் வரிசை நூல்களையும் அறிவுதிருந்தறிஞருலகம், வாங்கிக் கற்றுத் தமிழ்ப் பெருஞ் செல்வப் பேறெய்துமென நம்புகின்றோம்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

உள்ளுறை

		பக்கம்
	தோற்றுவாய்	1
௧.	கச்சிப்பேட்டுக் காஞ்சிக் கொற்றனார்	3
௨.	கடம்பனூர்ச் சாண்டிலியனார்	5
௩.	கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார்	6
௪.	கருங்குள வாதனார்	28
௫.	கருவூர் ஓதஞானி	32
௬.	கருவூர்க் கண்ணம்புல்லனார்	33
௭.	கருவூர்க் கதப்பிள்ளை	35
௮.	கருவூர்க் கதப்பிள்ளை சாத்தனார்	38
௯.	கருவூர்க் கலிங்கத்தார்	40
௧௦.	கருவூர்க் கோசனார்	41
௧௧.	கருவூர் நன்மார்பனார்	42
௧௨.	கருவூர்ப் பவுத்திரன்	43
௧௩.	கருவூர்ப் பூதஞ்சாத்தனார்	44
௧௪.	கருவூர்ப் பெருஞ் சதுக்கத்துப் பூதநாதனார்	45
௧௫.	கல்லாடனார்	46
௧௬.	கழாத்தலையார்	53
௧௭.	கள்ளம்பாளனார்	57
௧௮.	கள்ளிக்குடிப் பூதம்புல்லனார்	59
௧௯.	கள்ளில் ஆத்திரையனார்	60
௨௦.	காப்பியாற்றுக் காப்பியனார்	63
௨௧.	காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் கந்தரத்தனார்	66
௨௨.	காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார்	67
௨௩.	காவிரிப்பூம்பட்டினத்துச் செங்கண்ணனார்	75
௨௪.	கிடங்கில் காவிதி கீரங் கண்ணனார்	76
௨௫.	கிடங்கில் காவிதி பெருங்கொற்றன்	77
௨௬.	கிடங்கிற் குலபதி நக்கண்ணன்	78
௨௭.	குடவாயிற் கீரத்தனார்	79
௨௮.	குதிரைத் தறியனார்	85
௨௯.	குமட்டூர்க் கண்ணனார்	86
௩௦.	குளம்பனார்	99

மாநகர்ப் புலவர்கள் - உ.

தோற்றுவாய்

"தெருவெல்லாம் தமிழ்முழக்கம் செய்தல் வேண்டும்" என இன்று விரும்புகின்றோம் நாம். தெருவெல்லாம் தமிழ் முழக்கம் கேட்டது நம் பண்டைத் தமிழகத்தில், தமிழ்நாட்டுப் பேரூர்த் தெருக்களிலேயே யல்லாமல், சிற்றூர்களிலும், சேரிகளிலும் கேட்டது அத்தமிழ் முழக்கம். பண்டைத் தமிழகத்தில் பிறந்தார் ஒவ்வொருவரும், தம் தாய்மொழியாம் தமிழ் மொழியினை அறிந்திருந்தனர்; "உற்றுழி உதவியும், உறுபொருள் கொடுத்தும் பிற்றை நிலை முனியாது கற்றல் நன்று" என்ற அறிவினை அக்கால மக்களும், அரசரும் ஒருங்கே பெற்றிருந்தனர். அதனால், நாட்டு மக்கள் அனைவரும் கற்றோராய்த் திகழ்வதிற் காவலரும் கருத்துடையராயினர்; கற்றல் நம் கடன்; அதற்கு அரசரை எதிர்நோக்கல் அறியாமை என அறிந்து கற்றனர் மக்களும்; கல்லாதவனைப் பொல்லாதவன் எனப் பழித்தனர்; இதனால் அக்கால மக்கள் எல்லோரும் கற்றனர். கற்றனர் எனின், எழுதப்படிக்க ஆம் அத்துணை அளவே கற்றனரல்லர்; அருங்கவி பாடும் அளவு கற்றனர்; இதனால், தமிழகத்தின் ஊர்தோறும் புலவர்கள் வாழக் காண்கிறோம்.

புலவர்கள் வரலாற்றினை விளங்க உணரும் வாய்ப்பில்லாமையால், அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் பிறந்த ஊர்ப் பெயரனைத்தையும் அறிந்துகொள்வதற்கில்லை. தாம் பிறந்த ஊர்ப்பெயரைத் தம் இயற்பெயரோடு சேர்த்து வழங்கினார்

சிலரின் ஊர்ப்பெயர்களை மட்டுமே உணர்தல் இயலும். அவ்வாறு அப்பெயர்கொண்டு நோக்கியவழி, புலவர்கள் பிறந்த பெருமைசால் ஊர்களாக நூறு ஊர்ப்பெயர்களை அறிகிறோம். அவ் வூர்ப்பெயர்களைத்தான் அறிகிறோமே யன்றி அவை யாண்டுள்ளன? அவற்றின் வரலாறு யாது என்பனவற்றை அறிதற்கில்லை. அவ்வூர்ப் பெயர்களுள் சிலவே ஊர்ப் பெயர்களாக உள்ளன; ஏனைய, உண்மையில் ஊர்ப் பெயர்கள்தாமா? அல்லது வேறு சிறப்புக் குறித்து, அப்புலவர் பெயரோடு வந்து வழங்கும் அடைமொழிகளா என்று ஐயுறத்தக்கனவாகவும் உள்ளன. புலவர்களின் வரலாறு, பெண்பாற் புலவர்கள், உவமையாற் பெயர்பெற்றோர், காவல பாவலர், வணிகரிற் புலவர்கள், கிழார்ப்பெயர்பெற்றோர், உறுப்பாலும் சிறப்பாலும் பெயர் பெற்றோர், மதுரைப் புலவர்கள் என்ற பல்வேறு தலைப்பின்கீழ் வகைப்படுத்தி உரைக்கப் பெறுவதால், அவ்வத் தலைப்பின்கீழ்ச் சில புலவர்களின் ஊர்ப்பெயர்கள் அடங்கி விடும். அவ்வாறு அடங்காத ஊர்களில் வாழ்ந்தார் வரலாறு மட்டுமே ஈண்டு உரைக்கப்பெறும். இவ்வாறு ஆராய்ந்து கொண்ட எழுபத்தேழு ஊர்களில் வாழ்ந்த நூற்றுப்பத்து புலவர்களின் வரலாற்றினை "மாநகர்ப் புலவர்கள்" என்ற வரிசையிற் கூறத்தொடங்கி, அவ் வரிசையுள் இரண்டாவது நூலாகிய இதன்கண், பதினாறு ஊர்களில் வாழ்ந்த முப்பது புலவர்களின் வரலாறு உரைக்கப்படுகிறது. இந்நூலால் அறியப்படும் புலவர்களின் ஊர்கள், (1) கச்சிப்பேடு, (2) கடம்பனூர், (3) கடியலூர், (4) கருவூர், (5) கல்லாடம், (6) கழாத்தலை, (7) கழார், (8) கள்ளம்பாலை, (9) கள்ளிக்குடி, (10) கள்ளில், (11) காப்பியாறு, (12) காவிரிப்பூம்பட்டினம், (13) கிடங்கில், (14) குடவாயில், (15) குதிரைத்தளி, (16) குமட்டூர் முதலியனவாம்.

க. கச்சிப்பேட்டுக் காஞ்சிக்கொற்றனார்

காஞ்சியைச் சேர்ந்த கொற்றனார், கச்சிப்பேட்டுக்கு வாழ்ந்தமையால் கச்சிப்பேட்டுக் காஞ்சிக்கொற்றனார் என அழைக்கப்பெற்றார். கச்சிப்பேட்டு காஞ்சிபுரத்தை அடுத்துள்ளதொரு பேரூர். ஒரு நகரின்புறத்தே அதைச் சார்ந்து, இக்காலத்துச் சந்தைபோல் நாள்தோறும் நிகழும் வணிக நிலையத்தைக் குறிக்க வழங்கிய பேட்டு என்பது, இன்று பேட்டை எனத் திரிந்து வழங்குகிறது. புலவர் பலர் வாழ்வால் பெருமையுற்றது. நன்னாகையார், இளந்தச்சனார், பெருந்தச்சனார் முதலிய புலவர்கள் அவ்வூரில் வாழ்ந்தவரே ஆவர். இவர் பெயர்க்கு முன்வரும் காஞ்சி என்ற சிறப்பு, ஊர்பற்றி வந்ததன்று; காஞ்சித் திணை பாடிய சிறப்பால் வந்தது எனக் கூறுவாரும் உளர். ஆனால் அதை உறுதி செய்தற்காம் சான்று ஒன்றும் இல்லை.

ஒரு தலைவன் பொருள்கருதிப் பிரிந்துசென்றுளான்; அவனோ தன் மனைவிமாட்டுப் பேரன்பு உடையவன்; அதனால் சென்ற அவன், இடைவழியில் தன்னை நினைந்து தான் மேற்கொண்டு வந்த வினையையும் மறந்து மீண்டு விடுதலும் செய்வரோ என அஞ்சினாள் அவன் மனைவி. அஃதறிந்த அவள் தோழி, அவர் நின்பால் கொண்டுள்ள அன்பு அவரை மீளத்தூண்டினும், அவர் சென்ற வழியில் கடமையில் பிறழ்வது கவினுடையதன்று என்ற அறிவுரை வழங்கும் அரிய காட்சிகள் பல உண்டு; அவற்றை அவர் காண்பர்; உடனே காதலினும் கடமையே பெரிது எனும் எண்ணம் அவர் உளத்தே தோன்றும்; வறிதே மீள்வதைக் கைவிடுவர்; ஆகவே கவலற்க எனத் தேற்றினாள். அவ்வாறு தேற்றிய தோழி, அவற்குக் கடமையுணர்ச்சியை உணர்த்தும் காட்சிகளுள் ஒன்றைக் கூறத்தொடங்கி, அக்காட்டு நெறிவாழ் கலைமான் ஒன்று பசிநோயைப் போக்குதற்பொருட்டுத் தன் கால்களால் உதைத்து வளைத்த மரத்தின் பட்டைகளைத் தன் குட்டி தின்று எஞ்சியிருந்

தால் உண்டு, துள்ளி ஓடும் அக்குட்டி, வெயிலால் துன்புறு வாறு தன் உடல் நிழலால் காத்து, வெயிலின் வெப்பத்தைத் தான் ஏற்றுக்கொள்ளும் தன் துயர் அறியாத் தகைமைசால் பண்புடையது அவர் சென்ற நெறி எனக் கூறினாள் எனப் பாடியுள்ளார் புலவர். இதில் தன் பசியைப் போக்கிக்கொள்ளுதலில் நாட்டம் இன்றித் தன் குட்டியின் பசியை முதலில் போக்கியும், வெயிலின் வெப்பத்தால் தான் வருந்துவதைப் பொருட்படுத்தாது தன் குட்டிக்கு தன் நிழல்கொடுத்துதவியும் கடனாற்றும் அக் கலை, வழுவில் நெஞ்சுடையதாம் எனப் போற்றும் புலவரின் பொன்னுரையினைப் போற்றுவோமாக!

"நசைநன்கு உடையர் தோழி! ஞெரேரெனக்
கவைத்தலை முதுகலை காலின் ஒற்றிப்
பசிப்பிணிக்கு இறைஞ்சிய பருஉப்பெரும் ததரல்
ஒழியின் உண்டு, வழுவில் நெஞ்சின்
தெறித்துநடை மரபின்தன் மறிக்குநிழ லாகி
நின்று வெயில் கழிக்கும் என்ப நம்
இன்துயில் முனிநர் சென்ற ஆறே." (குறுந் : உகந)

தலைவன் இளமையும், இன்பமும் குறியாது பிரிந்து விட்டானே எனப் பெரிதும் அழியாது, அவன், ஈந்து இசைபட வாழ்தற்குத் துணைபுரியவல்ல புகழ்நிறை பொருள்தேடிப் பிரிந்துளான் என மகிழ்ந்தாளொரு தலைமகளைப் புலவர் நமக்கு அறிமுகம் ஆக்கியுள்ளார் ஒரு பாட்டில்.

"அவரே, கேடில் விழுப் பொருள்தருமார், பாசிலை
வாடா வள்ளியம் காடிறந் தோரே." (குறுந் : உகசு)

உ. கடம்பனூர்ச் சாண்டிலியனார்

கடம்பனூர் என்பது ஓர் ஊர்; இது யாண்டுளது என்பது விளங்கவில்லை. கடம்பன் என்பது முருகனுக்குரிய பெயர்களுள் ஒன்று; ஆதலின் இவ்வூர் அவன் பெயரால் ஆகிய ஊர்களுள் ஒன்றுபோலும் என எண்ணுதற்கும் இடம் உண்டு. சாண்டிலியன் என்பது ஒரு முனிவரின் பெயர்; தெய்வங்களின் பெயரை மக்களுக்கு இடுவதே போல், முனிவர்களின் பெயர்களையும் மக்களுக்கு இட்டு வழங்கினர் அக்காலத்தார்.

வானத்தே வளைந்த மெல்லிய கோடுபோல் தோன்றும் மூன்றாம் பிறைக்கு உடைந்த வளையலை உவமைகூறிப் பாடிய புலமை போற்றற்குரியதாமன்றே? பிறை, இறைவன் சென்னியை இருப்பிடமாக்கொண்டமையால், பிறையினைக் கண்டார், அப்பெருமானைக் கண்டதேபோல் கருதிக் கைகூப்பித் தொழுதல் தமிழகத்து வழக்கமாம்; அப்பிறையை மக்களேயன்றி முனிவரும், தேவரும் தொழுவர் என நூல்கள் கூறுகின்றன; இவ்வாறு பிறை பலராலும் தொழப்படும் என்பதை நம் புலவரும் அறிவித்துள்ளார். இதனால் அவர் தெய்வக் கொள்கை தெளிவாதல் காண்க.

> "வளை உடைத்தனையதாகிப் பலர் தொழச்
> செவ்வாய் வானத்து ஐயெனத் தோன்றி
> இன்னம் பிறந்தன்று பிறையே." (குறுந் : ௩0௭)

௩. கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார்

உருத்திரங் கண்ணனாருக்குரிய கடியலூர் யாண்டுளது என்பது தெளிவாகத் தெரிந்திலது; கடியலூர் பாண்டி நாட்டு ஊர்களுள் ஒன்று; அது திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் உளது என்பர் சிலர்; சிலர், இவரால் பாடப்பெற்றோர் இருவரும் சோணாட்டினும், அதற்கு வடக்கின்கண்ணதாய தொண்டை நாட்டினும் அரசோச்சியவராதலின், உருத்திரங் கண்ணனார் சோணாட்டைச் சேர்ந்தோராவர் எனக் கூறுவர். அவர் எந்நாட்டினராயினும், சோணாட்டின் இயல்புகளைச் சிறக்க அறிந்தவர் என்பது அவர் பாடல்களால் புலனாம். உருத்திரங் கண்ணனார், உருத்திரன் என்பாரின் மகனாராவர். இவர் அந்தணர்; இது, "ஊரும், பெயரும்" என்ற தொல்காப்பியம் மரபியற் சூத்திரத்திற்கு உரை கண்ட பேராசிரியர், "கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணன் என்பன அந்தணர்க்கு உரியன," எனக் கூறுவதால் தெளிவாம். "இருநிலம் கடந்த திருமறு மார்பின் முந்நீர் வண்ணன்," எனத் திருமாலையும், "காந்தளம் சிலம்பில் களிறு படிந்தாங்குப் பாம்பணைப் பள்ளி அமர்ந்தோனாங்கண்," என அவன் பாம்பணைக் கோலம் கிடக்கும் திருவெஃகாவையும், "நின்ற வுருவின் நெடியோன் கொப்பூழ், நான்முக ஒருவற் பயந்த பல்லிதழ்த் தாமரைப் பொகுட்டு," எனத் திருமாலின் திருவுந்திக் கமலத்தையும் பாராட்டி யிருத்தலின், இவர் திருமாலை வழிபடும் வைதிக சமயத்தினராவர் எனக் கோடல் பொருந்தும். பத்துப் பாட்டினுள், பெரும் பாணாற்றுப்படை, பட்டினப்பாலை ஆய இரு பாட்டுக்களைப் பாடிய பெருமை நம் உருத்திரங் கண்ணனாருக்கு உரித்து. இவ்விருபெரும் பாக்களே அல்லாமல், நெடுந்தொகை, குறுந்தொகை ஆகிய இரு நூல்களினும் ஒவ்வொரு செய்யுள் இவர் பாடியனவாகக் காணப்படுகின்றன. பட்டினப்பாலையினைப் பாடக் கேட்ட பெருந்திருமாவளவன், இவர் பெருமையறிந்து, பதினாறு நூறாயிரம் பொற்காசு பரிசு

ளித்தான் எனப் பாராட்டுவர்? 'பரணிக்கோர் செயங் கொண்டான்,' என்ற பாராட்டிற்குரிய புலவர் சயங்கொண்டாரும் பிறரும் எனின், இவர் புலமையின் பெருமையினைப் பகரவும் ஒண்ணுமோ ?

"தழுவு செந்தமிழ்ப் பரிசில் வாணர் பொன்
பத்தொடு ஆறுநூ றுயிரம் பெறப்
பண்டு பட்டினப் பாலை கொண் டதும்."

"பாடிய தோர் வஞ்சி நெடும் பாட்டால் பதினாறு
கோடிபொன் கொண்டதும் நின்கொற் றமே."

கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனாரால் பாராட்டப் பெற்றோர் தொண்டைமான் இளந்திரையனும், சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தானுமாவர்; இவ் விருவர் குறித்தும் பாராட்டி எழுந்த பாடல்கள் முறையே பெரும்பாணாற்றுப் படையும், பட்டினப்பாலையுமாம்.

தொண்டைமான் இளந்திரையன் வரலாறு விளங்க உரைக்கப்பட்டிலது; "நாகப்பட்டினத்துச் சோழன் பிலத் துவாரத்தால் நாகலோகத்தே சென்று நாககன்னியைப் புணர்ந்த காலத்து, அவள் யான்பெற்ற புதல்வனை என் செய்வேன் என்றபொழுது, தொண்டையை அடையாள மாகக் கட்டிக் கடலிலேவிட அவன் வந்து கரையேறின், அவற்கு யான் அரச வுரிமையை எய்துவித்து நாடாட்சி கொடுப்பல் என்று அவன் கூற, அவளும் புதல்வனை அங்ஙனம் வரவிடத் திரைதருதலின் திரையன் என்று பெயர் பெற்றான்," என நச்சினார்க்கினியர் கூறும் செய்திகளை ஏற்றுக்கொண்டு, அச் சோழன், கிள்ளிவளவனவன்; நாக கன்னி, பீலிவளையாவர் என்று கொள்வர் சிலர்; பல்லவன், அசுவத்தாமனுக்கும், மதனி என்ற அரமகள் ஒருத்திக்கும் பிறந்தவனவன்; அசுவத்தாமன், துரோணரின் மகன்; துரோணர், கங்கை நீரிற்பிறந்தவளாய "க்ருதாசி" என்ற நீரரமகளுக்கும், பாரத்வாஜ முனிவருக்கும் பிறந்தவராவர்; இதனால் பல்லவர், திரைதருமகளிர் மரபினராதல் தெளிக. இப் பல்லவரைக் குறிக்க வழங்கும் தொண்டையர் என்ற

பெயரின்கண் வரும் தொண்டை என்ற சொல், துரோணம் என்ற சொல்லின் மரூஉ முடிபாம் எனக் கூறித் திரையன் வரலாறு குறித்து நச்சினார்க்கினியர் கூறியதை மறுத்து வேறு கூறுவர், வேறு சிலர். இது, கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார்பற்றிக் கூறவந்த நூல்; திரையனைப்பற்றிக் கூறுவது அல்ல இதன் குறிக்கோள்; ஆதலின், அவன் வரலாறுபற்றிய ஆராய்ச்சியினை ஈண்டு மேற்கொண்டிலேன்; அவன் குறித்து அவர் கூறுவனவற்றைமட்டும் குறிப்பிடல் பொருந்தும்.

திரையன், திருமாலை முதல்வனாகக்கொண்ட குடியிற் பிறந்தவன்; திரைதரு மரபின்வழி வந்தவன்; சேர, சோழ, பாண்டியர் மூவரினும் சிறந்தவன்; கடலிற் பிறந்த வளைகள் பலவற்றுள்ளும் வலம்புரிச்சங்கு சிறந்ததாதல் போல் சிறப்புடையான்; அல்லது கடிந்து அறம் விளங்க நாடாண்டவன்; வேற்படை பல வுடையான்; திரையன் எனும் பெயருடையான்; நீர்ப்பேர் எனும் பெயருடைய தொரு ஊர் இவனுக்கு உரித்து; காஞ்சியைத் தலைநகராகக்கொண்டு நாடாண்டவன்; யானைகள் கொணரும் விறகினால் வேள்விவேட்கும் அந்தணர்கள் நிறைந்த வேங் கடமலையும் அவன் ஆட்சிக் குட்பட்டதே; திரையன், தொண்டையர்குடி வந்தவன்; தொண்டையர், பகைவர் பணிந்து திறைதர முன்வரினும், அதை ஏற்றுக்கொள்ள எண்ணாராய், அவரை அழித்து அவர் பொருள்கள் அனைத் தையும் கொள்ளும் ஆற்றல் வாய்ந்தவராவர். இவ்வளவே இந்நூலால் அறியத்தக்கன.

"இருநிலங் கடந்த திருமறு மார்பின்
முந்நீர் வண்ணன் பிறங்கடை, அந்நீர்த்
திரைதரு மரபின் உரவோன் உம்பல்:
மலர்தலை உலகத்து மன்னுயிர் காக்கும்
முரசுமுழங்கு தானை மூவ ருள்ளும்
இலங்கு நீர்ப் பரப்பின் வளைமீக் கூறும்
வலம்புரி அன்ன வசைநீங்கு சிறப்பின்
அல்லது கடிந்த அறம்புரி செங்கோல்
பல்வேல் திரையன்."

"நீர்ப் பெயற்றெல்லை போகி."

"கச்சி யோனே கைவண் தோன்றல்."

"செந்தீப் பேணிய முனிவர், வெண் கோட்டுக்
களிறுதரு விறகின் வேட்கும்
ஒளிறிலங்கு அருவிய மலைகிழ வோனே."

"பகைவர், கடிமதில் எறிந்து குடுமி கொள்ளும்
வென்றி யல்லது வினையுடம் படினும்
ஒன்றல் செல்லா உரவுவாள் தடக்கைக்
கொண்டி உண்டித் தொண்டையோர் மருக!"

(பெரும்பாண்: ௨௯-௩௭; ௩௧௯-௪௨0,
௪௯௮-௫00, ௪௫0-௪)

தொண்டைமான் இளந்திரையன், முடியுடை மன்னர் மூவரோடும் ஒருங்குவைத்து எண்ணப்படும் பெருமை உடையனேனும், பேராசிரியர் உள்ளிட்ட பலரும் இவனைக் குறுநில மன்னனாகவே கருதினர்; இது, "வில்லும், வேலும்," என்ற தொல்காப்பியம் மரபியற் சூத்திரத்திற்கு எழுதிய உரையில், "மன்பெறு மரபின் ஏனோர் எனப்படுவார், அரசுபெறு மரபிற் குறுநில மன்னர் எனக் கொள்க. அவை, பெரும் பாணாற்றுள்ளும் பிறவற்றுள்ளும் காணப்படும்," எனக் கூறும் பேராசிரியர் கூற்றான் தெளிவாதல் காண்க. இளந்திரையன், நல்லிசைப் புலவர் வரிசையில் வைத்து எண்ணத்தக்க பெருமை வாய்ந்தவனாவன். இவன் பாடிய பாக்கள் நற்றிணையிலும், புறநானூற்றிலும் இடம் பெற்றுள்ளன. இறையனார் அகப்பொருள் உரை, நன்னூல் மயிலைநாதர் உரை முதலாயினவற்றுள் இளந்திரையம் என்றொரு நூற்பெயர் குறிக்கப்பட்டுளது; அந்நூலை ஆக்கினான் இவனே என்ப. மயிலைநாதர், நன்னூல் உரைக்கண் திரையனூர், திரையனாற் செய்யப்பட்ட ஊர்; திரையனது ஊர் எனப் பொருள்படும் எனக் கூறுவதை நோக்கின், இவன் தன் பெயரால் ஊர் ஒன்று ஆக்கினான் என உணர்தல் தகும்.

கரிகாற் பெருவளத்தான், சோழன் உருவப்பஃறேர் இளஞ்சேட் சென்னியும், அழுந்தூர் வேள்மகள் ஒருத்

தியும் அருந்தவம் பல ஆற்றிப் பெற்ற மகனுவன்; இவன் பிறப்பதற்குச் சின்னுட்களுக்கு முன்னரே தந்தையை இழந்துவிட்டாளுதலின், பிறக்கும்போதே பேரரசு உரிமை பெற்றுப் பிறந்தான் என்ப. இளமையில் நாடாட்சியில் நாட்டம் கொண்டிருந்த தாயத்தாரால் சிறையுற்றுப் பின்னர்த் தன் வாள்துணையும், அம்மான் இரும்பிடர்த் தலையாரின் அருந்துணையும்பெற்றுப் பகைவர் தம் திண்ணிய காவலை அழித்து வெளிப்போந்தான்; வெளியேறுங்கால், பகைவர் வைத்த தீயால் கால் வெந்தூற்றுக் கருகக், கரிகால் என்ற பெயருடையனுயினுன்; வெளியேறி, விடுதலைபெற்றுத் தன் அரசுரிமையினை அடைந்தபின்னர்ச் சேரமான் பெருஞ்சேரலாதனும், செழியன் ஒருவனும், பதினெரு வேளிரும் கூடி எதிர்க்க, எதிர்த்தாரைக் கோயில்வெண்ணெயில் வெற்றிகொண்டு, தாய் பிறந்த அழுந்தூரில் அது குறித்து விழாக்கொண்டாடி, மகிழ்ந் தான்; வாகைப் பறந்தலை எனும் இடத்தே மீண்டும் வந்தெதிர்த்த ஒன்பது மன்னர்களின் குடைகளையும், முரசுகளையும் கைக்கொண்டு வென்று துரத்தி வீறுகொண் டான்; தமிழ்நாட்டில் ஆங்காங்கே வாழ்ந்துவந்த ஒளியர், அருவாளர், பொதுவர் போன்றுரையும், வடக்கே கங்கைக் கரைவரை வாழ் பேரரசுகளாகிய வச்சிரம், மகதம், அவந்தி நாட்டு அரசர்களையும் தன் ஆணை உணருமாறு செய்தான்; காவிரிக்குக் கரை அமைத்து நாட்டுவளம் பெருக்கினுன்; புகார்ப் பெருந்துறையைப் புதுப்பித்துப் புறநாட்டு வாணிபத்தை வளர்த்துத் தன்நாட்டுச் செல்வ நிலையினைச் செழிப்புறச்செய்தான்; கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனுர் பாடிய பட்டினப்பாலை கேட்டுப் பதினுறு நூறுயிரம் பொன் பரிசளித்துப் பெருமைகொண்டான்.

கரிகாலன் வரலாற்றில் அவன் சிறையினின்றும் வெளிப்போந்த நிகழ்ச்சியும், அவன் ஒளியர், அருவாளர் ஆகியோரை அடக்கியதும், நாடு வளம்பெறச் செய்ததும், கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனுரால் விளங்க உரைக்கப்பட் டுள்ளன. கூரிய நகமும், வளைந்த வரியும் கொண்ட புலிக்

குட்டி கூட்டுள் அடையுண்டு வளர்வதேபோல், கரிகாலன் பகைவர்தம் சிறையகத்தே வாழ்ந்திருந்தான்; பகைவரைப் பாழ்செய்யும் ஆற்றல் வந்துற்றது என அறிந்தவுடனே, தன்னைப் பிடிப்பார் வெட்டிய பள்ளத்தே வீழ்ந்த ஆண் யானை, வருந்திச் செயலற்றுப்போகாமல், தன் இரு கோடுகளாலும், கரைகளைக் குத்திக் குழியினைத் தூர்த்து வெளியேறித் தன் பிடியை அடைந்தாற்போல், அச்சிறையினின்றும் வெளியேறுதற்காம் வழிவகைகளை நுணுகி ஆராய்ந்து முடிவுசெய்து, தன் வாள்துணையால் அப்பகைவரைத் திடுமெனத் தாக்கி அழித்து வெளிப்பட்டுத் தனக்குரிய அரசினைத் தான்பெற்றுச் சிறப்புற்றான் எனக்கூறும் புலவர்தம் உவமை, புலமைநலம் பொலிய விளங்குவதோடு கரிகாலன் அறிவு, ஆண்மை, உரம் ஊக்கம் ஆகியவற்றை உணர்த்தி நிற்பதும் காண்க.

“கூருகிர்க், கொடுவரிக்குருளை, கூட்டுள் வளர்ந்தாங்குப்
பிறர், பிணியகத் திருந்து பீடுகொழ் முற்றி
அருங்கரை கவியக் குத்திக் குழிகொன்று
பெருங்கை யானை பிடிபுக் காங்கு,
நுண்ணிதின் உணர நாடி, நண்ணார்
செறிவுடைத் திண்காப்பு ஏறி வாள்கழித்து
உருகெழு தாயம் ஊழின் எய்தி.”

(பட்டினப்: ௨௨௦-௭)

“பல் ஒளியர் பணி பொடுங்க,
தொல் அருவாளர் தொழில் கேட்ப,
வடவர் வாட, குடவர் கூம்பத்,
தென்னவன் திறல் கெட
..................................”

“புன் பொதுவர் வழிபொன்ற
இருங்கோவேள் மருங்கு சாய.”

(பட்டினப்: ௨௭௪-௮௨)

என்ற அடிகள் கரிகாலன், ஒளியர், அருவாளர், வடநாட்டரசர், சேரர், பாண்டியர், பொதுவர், இருங்கோவேள்

முதலாயினோரை வென்ற வெற்றிச் சிறப்பினை விளக்கிநிற்றல் காண்க. கரிகாலன், தன் நாட்டு வளம்பெருகச் செய்த வகைகளை விரித்துக்கூறாது, அவன் நாட்டிற் பரவியிருந்த பெரும்பெருங் காடுகளை எல்லாம் அழித்து வயலும், வாய்க்காலும் விளங்கும் வனப்புநிறை நாடாக்கி, அவ்வயலும் வாய்க்காலும் நற்பயன் அளித்தற்கு இன்றியமையாததாய நீர்வளம் தருவான் வேண்டி, நிறைநீர்க் குளங்கள் பல தோண்டித் துணைபுரிந்தான் எனச் சுருங்க உரைத்து விளங்க வைத்துள்ளார்; "காடு கொன்று நாடாக்கிக், குளந் தொட்டு வளம் பெருக்கி" திருமாவளவன் என அழைக்கப்பெறும் கரிகாலனின் வேலின் விறலையும் கோலின் அருளையும் பாராட்ட எண்ணிய புலவர், அவன் வேல், தலைவன் சென்ற பாலைநிலம் போவார்க்குப் பெருந்துயர் அளித்தலேபோல், பகைவர்க்குப் பெருந்துயர் அளிக்கும் கொடுமை உடையது; அவன் செங்கோல், தலைமகள் ஒருத்தியின் தோள், அவள் தலைவனுக்கு இன்பம் அளிப்பதேபோல், அவன் நாட்டு வாழ் மக்களுக்கு இன்பம் அளிக்கும் தண்ணளி நிறைந்தது என்று கூறுவாராயினர்.

"திருமா வளவன் தெவ்வர்க்கு ஓக்கிய
வேலினும் வெய்ய கானம்; அவன்
கோலினும் தண்ணிய தடமென் தோளே."
(பட்டினப் : உகக-உ0க)

கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார், தொண்டைமான் இளந்திரையனையும், கரிகாற் பெருவளத்தானையும் பாடமுற்பட்டுத் தமிழ்நாட்டின் இயற்கை வளமும், செல்வ வளமும் ஒருங்கே விளங்கப் பாடியுள்ளார். அந்தணர், ஆயர், உமணர், உழவர் முதலாம் உள்நாட்டு மக்கள் குறித்தும், பரதவர் வணிகர் முதலாம் கடற்கரை நகர்வாழ் மக்கள் குறித்தும் அவர் கூறுவன, அக்காலத் தமிழ்நாட்டு நிலையினைத் தெளிய உணரத் துணைபுரிவனவாம்.

மனை முன்னிடத்தே அழகிய சிறு பந்தல்; அப்பந்தர்க் காலொன்றில் கட்டப்பெற்ற செழுமையுற வளர்ந்த ஓர்

ஆன் கன்று; ஆப்பியால் மெழுகப்பெற்ற, அழகிய வீடு; வீட்டின் அகத்தே அவர் வழிபடு கடவுளரின் படிவங்கள்; நாயும், கோழியும் நாடவும் எண்ணு நல்லிடம்; வேதியர் ஓதும் வேத ஒலிகளைத் தாமும் அறிந்து, அறிந்தவாறே ஓதும் கிளிகள்; இவற்றால் சிறந்து விளங்கும் அந்தணர் சேரி.

"செழுங்கன்று யாத்த சிறுதாள் பந்தர்ப்
பைஞ்சேறு மெழுகிய படிவ நன்னகர்
மனையுறை கோழியொடு ஞமலி துன்னாது
வளைவாய்க் கிள்ளை மறைவிளி பயிற்றும்
மறை காப்பாளர் உறைபதி," (பெரும்பாண் : உகஎ - ௩0௧)

ஆயர் மகள், புள்ளொலிக்கும் விடியற்காலத்தே எழுந்து, புலி ஒலித்தக்கால் எழும் ஒலிபோல் ஒலி எழுமாறு தயிரைக் கடைந்து மோரும், நெய்யும் கொண்ட கூடையினைப் பூவாற்செய்த சுமையடைமீது கொண்டு சென்று விற்று, மோர்விற்ற பணத்திற்கு உணவுப்பொருள் முதலியனவற்றையும், நெய் விற்ற பணத்திற்குப் பால் கறக்கும் எருமை, பசு, எருமைநாகு இவற்றையும் வாங்கி வருவள்; ஆயர் மகளிர் பொன்னினும், எருமை முதலாயின வாங்கவே விரும்பும் இயல்பினராவர் எனக் கூறி, ஆயர் மகளிரின் மனைமாட்சியினை மாண்புறக் காட்டியுள்ளார் புலவர்.

"நள்ளிருள் விடியல் புள்ளெழப் போகிப்
புலிக்குரல் மத்தம் ஒலிப்ப வாங்கி,
ஆம்பி வான்முகை அன்ன கூம்பு முகிழ்
உறையமை தீந்தயிர் கலக்கி, நுரை தெரிந்து
புகர்வாய்க் குழிசி பூஞ்சுமட்டு இரீஇ
நாண்மோர் மாறும் நன்மா மேனிச்
சிறுகுழைத் துயல்வரும் காதின் பணைத்தோள்
குறுநெறிக் கொண்ட கூந்தல் ஆய்மகள்
அளைவிலை உணவிற் கிளையுடன் அருத்தி,
நெய்விலைக் கட்டிப் பசும்பொன் கொள்ளாள்
எருமை நல்லான் கருநாகு பெறூஉம்
மடிவாய்க் கோவலக் குடி." (பெரும்பாண்: கருரு-கசு௪)

கடற்கரை நகரங்களில், ஏணி இட்டும் ஏறமாட்டா உயரிய மாடங்கள் அமைத்து, கடலிற்செல்லும் கலங்களுக்கு வழிகாட்டும் விளக்குகளை அமைத்து வாழ்ந்தனர் தமிழர். "ஏணி சாத்திய ஏற்றரும் சென்னி, விண்பொர நிவந்த வேயா மாடத்து, இரவில் மாட்டிய இலங்குசுடர் ஒருகிழி, உரவுநீர் அழுவத்து ஓடுகலம் கரையும் துறை." (பெரும்பாண் : 347-351). கடல்விளை வெள்ளுப்பைக் கொண்டுசென்று விற்று, அதற்கு விலையாகப் பெற்ற நெல்லை ஏற்றிவந்த சிறுசிறு படகுகள் பல வரிசையாக நிற்கும் படப்பைகளைத் தமிழ்நாட்டின் கடற்கரைநெடுகக் காணலாம். "வெள்ளை உப்பின் கொள்ளை சாற்றி, நெல்லொடு வந்த வல்வாய்ப் பஃறி, பணைநிலைப் புரவியின் அணைமுதற் பிணிக்கும், கழிசூழ் படப்பை." (பட்டினப்பாலை : 29-32). பால்போலும் வெண்ணிறம் வாய்ந்த குதிரைகளோடு, வடநாட்டு வளம் பலவற்றையும் கொணர்ந்த பெரிய பெரிய நாவாய்கள் பலவும் அப் படப்பைக்கண் வந்துநிற்கும். "பாற்கேழ், வால்உளைப் புரவியொடு வடவளம் தரூஉம், நாவாய் சூழ்ந்த நளிநீர்ப் படப்பை" (பெரும்பாண் : 319-21). கடல் அலைகளால் அசைந்து, அசைந்து நிற்கும் நாவாய்கள், கட்டுத்தறியில் பிணிப்புண்டு ஆடிநிற்கும் களிறுகள்போல் தோன்றும்; கொடி விளங்கும் கூம்புகளையுடைய அத்தகைய, நாவாய்கள் பல புகார்த் துறைக்கண் நின்று காட்சி தரும். "வெளில் இளக்கும் களிறுபோலத், தீம்புகார்த் திரைமுன் துறைத், தூங்கு நாவாய் துவன்றிருக்கை, மிசைக்கூம்பின் நசைக் கொடியும்." (பட்டினப் : 172-5). அக்கால நாவாய்கள் தாமே இயங்கும் இயந்திரப் பொறிகளை உடையன அல்ல; அவை காற்றுச் செலுத்தச்செல்லும் இயல்புடையனவாம். இத் தகைய நாவாய்களின் துணையைக்கொண்டே தமிழர்கள், குதிரைகள், கரியமிளகு, வடமலையிற் பிறந்த மணி, பொன், குடமலையில் தோன்றிய சந்தனம், அகில், தென்திசைக் கடலிற் பிறந்த முத்து, கீழ்க்கடலில் பிறந்த பவளம், கங்கைக் கரைக்கண் உளவாம் அரும் பொருள், காவிரி யாற்றுப் பயனால் உண்டாய பல பொருள், ஈழநாட்டு

உணவுப் பொருள்கள், கடாரநாட்டு அரும்பொருள் ஆய அரிய பெரிய பொருள்கள் பலவும் கொணரவும், கொண்டு செல்லவும்படும்.

> "நீரின் வந்த நிமிர்பரிப் புரவியும்,
> காலின் வந்த கருங்கறி மூடையும்
> வடமலைப் பிறந்த மணியும் பொன்னும்
> குடமலைப் பிறந்த ஆரமும் அகிலும்
> தென்கடல் முத்தும், குணகடல் துகிரும்,
> கங்கை வாரியும், காவிரிப் பயனும்,
> ஈழத்து உணவும், காழகத்து ஆக்கமும்
> அரியவும், பெரியவும் நெரிய ஈண்டி
> வளந்தலை மயங்கிய நனந்தலை மறுகு."
>
> (பட்டினப் : ௧௮௫-௧௯௩.)

உள்நாட்டில் மிக்குத் தோன்றிய பொருள்களை வெளி நாட்டிற்குக் கொண்டுசென்று விற்கவந்தனவும், உள்நாட்டார்க்கு வேண்டும் பொருள்களைத் தருதற்கு வெளிநாட்டினின்றும் கொணர வந்தனவும் ஆய பொருள்கள், நிலத்தினின்றும் நாவாய்களில் ஏற்றவும், நாவாய்களினின்றும் நிலத்தில் இறக்கவும்படும். இத்தகைய பொருள்கள் அளந்தறியமாட்டா அளவினவாயினும், அவற்றை முறையே அளந்தறிந்து, அவற்றிற்காம் சுங்கம் கொள்வோர், ஞாயிற்றின் தேரிற்பூண்ட குதிரைகளைபோல் கடமை தவறாது, தளர்ச்சி நோக்காது தம் கடனாற்றி, உரிய சுங்கத்தினைப் பெற்று, பெறப்பட்ட பொருள்கள்மீது, பெற்றதற்காம் அறிகுறியாகத் தங்கள் அரச இலாஞ்சனையாகிய புலியைப் பொறித்துப் போகவிடுவர்.

> "நல்லிறைவன் பொருள் காக்கும்
> தொல்லிசைத் தொழில் மாக்கள்
> காய்சினத்த கதிர்ச் செல்வன்
> தேர்பூண்ட மாஅ போல
> வைகல் தொறும் அசைவின்றி
> உல்கு செயக் குறைபடாது

....
நீரினின்று நிலத் தேற்றவும்
நிலத்தினின்று நீர்ப் பரப்பவும்
அளந் தறியாப் பல பண்டம்
வரம்பறி யாமை வந்தீண்டி
அருங்கடிப் பெருங் காப்பின்
வலியுடை வல்லணங் கினோன்
புலி பொறித்துப் புறம்போக்கி." (பட்டினப்: கஉ0-௩௫.)

வாணிகத் தொழிலின் வளம், வணிகர்தம் நல்லொழுக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது; அவர் தம் வருவாயே குறியாய்த் தம் வணிகப் பொருளின் வளத்தினைக் கருதாராயின் வாணிகம் வீழ்ந்துபோம்; அவ்வாறின்றி, தம் வருவாயினும், வாணிகப் பொருள்களின் நேர்மையே பெரிது எனப் பேணும் அறிவினராயின், அவர்கள் வாணிகம் வளரும். வணிகத் தொழிலின் இந் நுட்பத்தை அறிந்தவர் அக் காலத் தமிழ்நாட்டு வணிகர் எனக் கூறுகிறார் கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார். அவர்கள் நீதி தவறு நெஞ்சுடையவர்; தமக்கும் தம் தொழிலுக்கும் உண்டாம் பழிகண்டு அஞ்சும் பண்புடையவர்; என்றும் வாய்மையே வழங்கும் வாழ்வுடையவர்; தம் பொருள் போன்றே பிறர் பொருளையும் பேணும் பேரறம் படைத்தவர்; கொள்ளும் சரக்கைத் தாம் கொடுக்கும்பொருட்கு மிகையாகக் கொள்ளார்: தாம் கொடுக்கும் சரக்கைத் தாம் வாங்கும்பொருட்குக் குறைத்துக் கொடார்; இத்தகைய வாணிக நெறியால்வந்த வளத்தால் சிறந்தார் என அவ் வணிகர்தம் பண்புகுறித்துப் புலவர் பகர்வன நோக்குக:

"நடுவுநின்ற நன்னெஞ்சினோர்
வடுவஞ்சி வாய் மொழிந்து
தமவும் பிறவும் ஒப்ப நாடிக்
கொள்வதூஉம் மிகைகொளாது, கொடுப்பதூஉம் குறை [கொடாது
பல்பண்டம் பகர்ந்து வீசும்
தொல்கொண்டித் துவன்றிருக்கை."
(பட்டினப்: உ0எ-கஉ.)

வாணிகம் கருதி வெளிநாடுபோம் பொருள்களுக்கும், வெளிநாட்டினின்றும் போதரும் பொருள்களுக்கும் கடற்றுறையிடத்தே சுங்கம் கொள்வதோடு, உப்பு முதலாம் பொருள்களை உள்நாட்டிற் கொண்டு விற்போரிடத்தும் சுங்கம் கொள்வது உண்டு. உமணர் முதலாம் உள்நாட்டு வணிகர்கள் தம் பொருள்களைப் பண்டிகளிலும், கழுதைகள் மீதும் கொண்டு செல்லுங்கால், இடைவழியில் அவர்க்கு இடையூறு நேராவண்ணம் நின்று காக்கும் வில்வீரர் வாழ் சிற்றரண் பலவற்றை ஆங்காங்கே அமைத்து, அவ்விடங்களிலேயே, அவ்வழி வருவாரிடத்தே அவர் பொருட்காம் சுங்கம் கொள்வதையும் அக்கால அரசர்கள் மேற்கொண்டிருந்தனர் எனக் கூறுவர் புலவர் :

“ மிரியல், புணர்ப்பொறை தாங்கிய வடுவாழ் நோன்புறத்து
அணர்ச்செவிக் கழுதைச் சாத்தொடு வழங்கும்
உல்குடைப் பெருவழிக் கவலை காக்கும்
வில்லுடை வைப்பின் வியன்காட்டு இயவு.”

(பெரும்பாண் : எக-அஉ)

ஒரு நாடு, இவ்வாறு செல்வத்தால் சிறந்து விளங்க வேண்டுமாயின், அந்நாடு குறையாத நீர்வளத்தால் நிறைவுற்றுத் திகழ்தல் வேண்டும்; நீர்வளம், நாட்டில் மழை பெய்வதாலேயே உண்டாம்; ஆனால், அம்மழை என்றும் கிடைத்தல் இன்று; அது பெய்யாதே பொய்த்துப் போவதும், வேண்டுங்காலத்துப் பெய்யாது, வேண்டாக் காலத்துப் பெய்வதும். வேண்டும் அளவிற்கு மேலும் பெய்வதும் உண்டு. இதனால் நீர்வளம் குன்றும்; இக் குறைபாடு உண்டாகாமை வேண்டின், அந்நாடு நீர் அறாப் பேராறுகளைப் பெறுதல் வேண்டும்; பேராறுகள் நீரறாது ஓடவேண்டின், அவ்வாறுகள் பெரிய மலையிடங்களைத் தாம் தோன்றும் இடங்களாகப் பெறுதல் வேண்டும்; அவ்வாறு பெற்ற ஆறுகள் நீர் அறா; அத்தகைய ஆறுகளை உடைய நாடுகள் நீர்வளங்குன்றா; நீர்வளம் குன்றாமையால் நாடு வளம்பெறும். இவ்வுண்மைகளை உணர்ந்தவர் புலவர்; காவிரியாறு, சோழநாட்டை வளர்க்கும் தாய்; அக்காவிரி

பாய்வதால், சோழநாடு சோற்றுவளம் படைத்துத் திகழ்கிறது; அவ்வாறு சோணாட்டிற்கு வளம்பல வழங்கும் காவிரி, அவ்வாற்றலைப் பெறுதற்குக் காரணமாயது அதன் பிறப்பிடமே; அது மழையறு மலைகளினிடையே பிறந்த பெருமையுடையது. காவிரியாற்றைப் பாராட்ட விரும்பிய புலவர், அதன் பிறப்பிடம் கூறிப் பாராட்டும் புலமைநலம் போற்றற்குரியது.

> "வான்பொய்ப்பினும் தான்பொய்யா
> மலைத்தலைய கடற்காவிரி
> புனல்பரந்து பொன்கொழிக்கும்." (பட்டினப்: ரு-எ)

கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் புலமைநலம் சான்ற பெரியாராவர். அவர் பாக்கள் அரிய நயம் பல செறிந்து தோன்றும்; அவர் எதைக் கூறினும் ஏதேனும் ஓர் அரும் பொருளை உள்ளடக்கியன்றிக் கூறார். தொண்டைமான் இளந்திரையனைப் பாராட்ட முன்வந்த புலவர், "அகலிரு விசும்பின் பாயிருள் பருகிப் பகல் கான்று எழுதரு பல் கதிர்ப் பருதி," என்று தொடங்கிப் பாடியுள்ளார். இருள் ஒழித்து ஒளிவிட்டு எழுந்த ஞாயிறு என்பதே இதன் பொருள். இறை இருளைக் குடித்துப் பகலைக் கக்கி எழுந்த ஞாயிறு என்று கூறியுள்ளார்; உலகில் நல்லனவற்றை உட்கோடலும், தீயனவற்றைக் கக்குதலுமே இயற்கை; இவ்வியற்கைக்கு மாறான செய்கையினை ஞாயிற்றுக்கு ஏற்றி, "செயற்கரிய செய்வார் பெரியர்" என்ற இலக்கணத்திற்கு இலக்கியமாகிச் சிறந்தான் ஞாயிறு என்று பாராட்டியுள்ளார்; கடற்றிரை தந்த தொண்டைமான் இளந்திரையனைப் பாராட்டவந்த இப்பாட்டின் தொடக்கத்தே, இருள் போக்கி, ஒளிவிட்டுக் கடலிடையே தோன்றும் ஞாயிற்றைக் குறிப்பிட்டது, அவன் பிறந்த குடியை உட்கொண்டாதல் உணர்க. திரையன் பிறந்த பல்லவர் குடிக்கும் சளுக்கியர்க்கும் தொன்றுதொட்டே பகைமை உண்டு. அவன் தன் பகைவராகிய சளுக்கியரை வென்றான்; சளுக்கியர்க்குக் கொடி பன்றி; பன்றி இருள்நிறம் உடையது; ஞாயிறுபோல் கடற்றிரையிடத்தே தோன்றிய திரையன்,

இருள்நிறப் பன்றிக் கொடியரானே சளுக்கியரை வென்றான் என்ற நிகழ்ச்சியை உளத்தே கொண்டவராய புலவர், அது குறிப்பாற் றோன்றுமாறு பாயிருள் பருகிப் பகல் கான்று எழுதரு ஞாயிற்றினை அவனைப் பாடிய பாட்டின் முதற்கண் வைத்துப் பாடிய புலமைநலம் நவிலுந்தொறும் நயம் நல்கிநிற்றல் காண்க.

திரையனைப் பாராட்டிய பிறிதோரிடத்தே, புலவர் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார், திரையன் யானையைத் தாக்கி வென்ற சிங்கஏறு, பின்னர்ப் புலிக்குட்டியையும் தாக்கினாற் போலும் ஆற்றல் உடையான் என்று கூறுகிறார்; இவ்வுவமை, அஞ்சாமை, ஆண்மை, ஆற்றல் ஆகிய பண்புகளைப் புலப்படுத்தி நிற்பதோடு, அவன் போர்ச்செயல் சிலவற்றையும் குறித்துநிற்கிறது. பல்லவர்க்குச் சிங்கக்கொடியும், சோழர்க்குப் புலிக்கொடியும், கங்கர்க்கு யானைக் கொடியும் உண்டு என்பது அனைவரும் அறிந்ததே; பல்லவர்க்கு வடக்கே வாழ் கங்கரும், தெற்கே வாழ் சோழரும் பகைவராவர்; பல்லவர் வடபுலவாழ்நராகிய கங்கரை வென்றார் என்பதும், பல்லவர் எனப்படும் தொண்டையர் சோழரோடும் போர் செய்தனர் என்பதும் வரலாறு கண்ட உண்மைகளாகும்; இவ்வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளை உணர்ந்தவே புலவர், இவ்வழகிய உவமைகூறி அவனைப் பாராட்டுவாராயினர்.

> "பொறிவரிப் புகர்முகம் தாக்கிய வயமான்
> கொடுவரிக்குருளை கொளவேட் டாங்கு."
>
> (பெரும்பாண்: ௪௪௮-௯)

இவ்வுவமையுள் வயமான், புகர்முகத்தைத் தாக்கிற்றே, கொடுவரிக்குருளையைக் கொளவிரும்பிற்று என்று கூறியது, பல்லவர் கங்கரைத் தாக்கினர்; சோழரைத் தாக்க விரும்பினர்; ஆனால் தாக்கினாரல்லர் என்ற வரலாற்றுச் செய்திகளோடு ஒத்துநிற்றல் காண்க.

ஒரு நாட்டில் வாழும் மக்களுக்கு அந்நாட்டு அரசராலும், அணங்குகளாலும், விலங்குகளாலும், கள்வர்

களாலும் அச்சம் உண்டாம் என்ப; நல்லரசராவார் தம்மால், தம் அமைச்சர் முதலாம் சுற்றத்தாரால், தம் பகைவரால், கள்வரால், காட்டுவாழ் கொடுவிலங்குகளால், கடவுளரால் கேடுறுவண்ணம் நாடாள்தல்வேண்டும் என்ப; இந்நல்லாட்சி, திரையன் ஆண்ட தொண்டைநாட்டில் நிலவிற்று என்பதைக் கூறவிழைந்த புலவர், அந்நாட்டிற்குப் புதியனாய ஓர் இரவலனை நோக்கி, "இரவல! திரையன் அல்லன கடிந்து நல்லன ஓம்பும் அறநெறி நிற்போன் ஆதலின் அரசரால் உண்டாம் ஏதம் கண்டு அஞ்சவேண்டுவதின்று; அவன் நாடு காவல்செறிந்த நன்னாடு; அவனுடைய இப்பரந்த நாட்டுள் எங்குச் செல்லினும் வழிப் போவாரை வருத்தி அவர் கைப்பொருளைக் கொள்ளை கொள்ளும் கள்வர்களை யாண்டும் காணல் அரிதாம்; ஆகவே, கள்வரால் வரும் ஏதத்துக்கு அஞ்சவேண்டுவதின்று; அவன் நாட்டில் இடியும் இடித்து இடையூறு செய்யா; பாம்புகளும் கடித்துக் கொல்லுதல் அறியா; காட்டுவாழ் புலி முதலாம் கொடுவிலங்குகளும் கொடுமை செய்யா; ஆதலின் அவைகண்டும் அஞ்சவேண்டுவதின்று; ஆகவே, நீ விரும்பியவாறு வேண்டிய இடத்தே இருந்து இளைப்பாறி இளைப்பாறிச் செல்வாயாக!" என்று கூறியுள்ளார்; "பல்குழுவும், பாழ்செய்யும் உட்பகையும் வேந்தலைக்கும், கொல்குறும்பும் இல்லது நாடு" என்ப. "ஆன்று அவிந்து அடங்கிய கொள்கைச் சான்றோர் பலர் யான் வாழும் ஊரே" எனப் புலவர் ஒருவர் தம் நாட்டின் சான்றோர் வாழ்பெருமையினைப் பாராட்டுவதும் நோக்குக! தொண்டைநாடு சான்றோர் வாழ்வால் சிறப்புற்றது என்ப; "தொண்டைநாடு சான்றோருடைத்து" என்ற செய்யுளும் உண்டு. தொண்டைநாட்டின் இத் தொன்மைச் சிறப்புத் தோன்றவே புலவர் திரையன் நாடு, கொடியோர் அற்றது எனக் கூறுவாராயினர்; இவ்வாறு, "அணங்கே, விலங்கே, கள்வர், தம்இறை எனப், பிணங்கல் சாலா அச்சம் நான்கே" எனத் தொல்காப்பியர் காட்டும் அச்சம் நான்கும் அவன் நாட்டில் இல்லை எனக்கூறிய நயம் நோக்கி மகிழ்வோமாக!

"அல்லது கடிந்த அறம்புரி செங்கோல்
பல்வேல் திரையன் படர்குவி ராயின்,
கேள் அவன் நிலையே; கெடுகநின் அவலம்!
அத்தம் செல்வோர் அலறத் தாக்கிக்
கைப்பொருள் வெளவும் களவுஏர் வாழ்க்கைக்
கொடியோர் இன்று அவன் கடியுடை வியன்புலம்
உருமும் உரறாது; அரவும் தப்பா;
காட்டு மாவும் உறுகண் செய்யா; வேட்டாங்கு
அசைவுழி அசைஇ, நசைவுழித் தங்கிச்
சென்மோ இரவல!" (பெரும்பாண்: ௩௯-௪௫)

தொண்டைநாடு கள்வர் அற்றது எனக்கூறிய புலவர் அதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டினைக் காட்ட விரும்பினார்; உழவர்கள் அரிந்து கொணர்ந்துபோட்ட கட்டுப்போர் நாள் பல ஆயினும் கள்வரால் களவாடப்பெறாப் பெருமையுடையது என்று கூறினார்: அப் போர் கள்வர் கைப்படாதது என்பதைக் கூற விரும்பிய புலவர், அதை அவ்வாறே கூறாமல், அப் போரைச் சூழச் சுற்றிய சிலந்தியின் வலைகள் சிதையாமல் நிற்கும் என்று கூறித் தாம் கருதிய பொருள் விளங்கச் செய்துள்ளார். "சிலம்பி வால் நூல் வலந்த மருங்கின், குழுமுநிலைப் போரின் முழுமுதல்," (பெரும்பாண்: ௨௩௯-௨௩௭.)

தொண்டைநாடு வற்றாத வளம் நிறைந்தது; அந் நாட்டில் பல்லாண்டிற்குமுன் விளைந்த பண்டங்களும் தின்னப் பெறாமல் திரண்டுகிடக்கும்; அவ் வுணவுப் பொருள்கள் இட்டு வைக்கப்பெற்ற கூடுகள், பல்லாண்டாகியும் கை வைக்கப்பெறாமல் கிடக்கும். இந்த வளத்தின் வனப்பினைக் கண்டார் புலவர்; கன்னிப் பெண்கள், கன்னியராகவே காலங் கழியின், அவர் அழகு அனுபவிப்பார் இன்றியே அழிந்து கெடும்; அவ்வாறு கெட்டாரைக் குமரிமூத்தார் என்பர்; இது உலக வழக்கு; இவ் வுலக வழக்கினை உணவுக் கூடுகளுக்கு ஏற்றிக் கூறியுள்ளார் புலவர்; அக் கூடுகளில் இட்ட உணவு ஆண்டு பலவாகியும் உண்ணப்பெறாது கிடக்க, அக் கூடுகள்மட்டும் ஆண்டு

பன்மையால் அழியும்நிலை பெறுவது குமரிகள் மூத்தலைப் போலும் எனக்கூறும் அவர் சொல்லோவியம் சுவைமிக்குத் தோன்றல் காண்க!

"ஏணி எய்தா நீள்நெடும் மார்பின்
முகடுதுமித்து அடுக்கிய பழம்பல் உணவின்
குமரி மூத்தகூடு ஓங்கு நல்லில்."
(பெரும்பாண் : உசரு-எ)

சோழநாடு செல்வத்தாற் சிறந்தது; பகைவரால் உறும் அச்சம் அற்றது. கரிகாற் பெருவளத்தானின் ஆட்சிச் சிறப்பாலும், ஆற்றலாலும் சோணாடு பெற்ற இப் பெரும் பேற்றினை விளக்கவந்த புலவர், தங்கள் தங்கள் மனைகளின் முன்னிடத்தே உணவுப் பொருள்களை உலரவிட்டுக் காவல்புரிந்து நிற்கும் மகளிர் அவ்வுணவுப் பொருள்களை உண்ணவரும் கோழிகளை விரட்ட வேறொன்றும் காணாராய்த் தம் காதில் அணிந்துள்ள குழைகளையே கழற்றி அவற்றை நோக்கி எறிந்து ஓட்டுவர் எனக் கூறும்முகத்தான் அந்நாட்டின் வளத்தின் சிறப்பினையும், மகளிர் உணவினைக் காத்துநிற்கும் தெருவழியே நடைத்தேர் ஓட்டிவரும் சிறுவர், தாம் உருட்டிவரும் அத்தேர் உருளைகளை, அம்மகளிர் எறிந்த பொற்குழைகள் தடுத்து நிறுத்தல் கண்டு அழுவர்; இவ்வாறு நடை பயில்சிறார் தம் தேரை மகளிர் பொற்குழை தடுத்து நிறுத்தும் பகையல்லது வேறு பகைவர் அந்நாட்டார் அறிந்திலர் எனக் கூறுமுகத்தான் அந்நாட்டின் பகையற்ற பெருமையினையும் பாராட்டியுள்ளமை காண்க!

"அகன்நகர் வியன்முற்றத்துச்
சுடர்நுதல் மடநோக்கின்
நேரிழை மகளிர் உணங்குணாக் கவரும்
கோழிஎறிந்த கொடுங்கால் கனங்குழை
பொற்காற் புதல்வர் புரவியின் றுருட்டும்
முக்கால் சிறுதேர் முன்வழி விலக்கும்
விலங்கு பகை யல்லது கலங்குபகை அறியாக்
கொழும் பல் குடி." (பட்டினப் : உ0-உஎ)

கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார், அழகிய உவமைகளை எடுத்து ஆளவேண்டிய இடம் அறிந்து ஆளும் அறிவினராவர்; "தானறி பொருள்வயின் உவமை வேண்டும்," என்ப; அறியாத ஒருபொருளை அறிவிக்கவே உவமை ஆளுதல் வழக்கமாம்; ஆதலின், அவ்வாறு ஆளும் உவமை, அறிவிப்பானும், அறிவிக்கப்படுவானும் அறிந்த பொருளாதல் வேண்டும்; பாணன் ஒருவன், வழிவரும் மற்றொரு பாணனுக்கு உமணர் உப்பேற்றிச்செல்லும் பண்டியின் உறுப்புக்களை விளக்கிக் கூறத்தொடங்கி, அப் பண்டியின் குடத்தினைக் கூறுங்கால், அது முழவுபோலும் என்று கூறியுள்ளார். முழவு, இடை பருத்து இரு தலையும் சிறுத்து விளங்கும்; இது, முழவுயோகம் என்பது. பிறக்கும்போதும், இறக்கும்போதும் வளங் குறைந்தும் இடைக்காலத்தே வளம் பல பெற்றும் வாழும் வாழ்வினைக் குறிக்கும் என்பதால் தெளிவாம்; முழவின் இவ் வியல்பினை ஈண்டுக் கூறுவோனும், கேட்போனும் ஆய இருவரும் அறிவர்; இருவரும் பாணர் ஆதலின்; ஆகவே அவர் அறிந்த முழவினை, முழுமரத்தைக் கடைந்து நடுப் பருக்கவும், இரு தலையும் சிறுக்கவும் செய்யப்பெற்ற வண்டியின் குடத்திற்கு உவமை கூறியது மிக மிகப் பொருந்தி நிற்றல் காண்க. "முழவின் அன்ன முழுமர உருளி" (பெரும் பாண் : சஎ.)

திரையன் நட்பினைப் பெறவேண்டிய அரசர்களும், திரையனைத் தம் படைத்துணையாளனாப் பெற விரும்பிய அரசர்களும் பலராவர்; அவர்கள் அனைவரும் தம் எண்ணம் ஈடேறவேண்டி, அத் திரையன் விரும்பும் பொருள் பலவும் கொண்டு, அவன் கச்சி நகர்ப்புக்கு, அரண்மனை வாயிலில் காத்துக் கிடப்பாராயினர்; ஆங்கு வந்துற்ற அரசர் மிகப் பலராதலின், அவர் அனைவரும் ஒருசேரச் சென்று அவனைக் காணுதல் இயலாது; ஒருவர் ஒருவராகவே உட்சென்று மீளல் இயலும்; உள்ளே சென்றார் மீளுங்காறும் வெளியே நிற்பார் காத்துக்கிடத்தல் வேண்டும்; இந்தக் காட்சியைக் கண்ணுற்ற புலவர், கங்கைக்கரையில் கண்ட

காட்சியொன்றை நினைந்து உவமை காணுவாராயினர்; கங்கையாறு கடத்தற்கு அரிய பெருமையுடையது; வறுமையாலோ, அன்றி வேறு கொடுமையாலோ, அக் கங்கையைக் கடந்து வேற்றுநாடு செல்ல விரும்பினர், அக் கங்கைக் கரைவாழ் மக்கள்; விரும்பிய மக்கள் அனைவரும், கங்கைக் கரைக்கண் குவிந்து நின்றனர்; அவர்கள் குவிந்து நிற்பினும், அக் கங்கையைக் கடக்கத் துணைபுரிவது ஒரு தோணியே; அத்தோணி சிலரை ஏற்றிக்கொண்டு அக்கரை சென்று, ஆங்கு அவரை விடுத்து மீளும்வரை இக் கரையில் இருப்பார் கவலையோடு காத்துக் கிடத்தலன்றி வேறு செய்வதறியார். இவ்வாறு கங்கைக்கரையில் காத்துக் கிடக்கும் கவலைநிறை மக்களைக் கண்ட புலவர், அவர்களைத் திரையனைக் காணவேண்டி அவன் அரண்மனை முன்னிடத்தே காத்துக்கிடக்கும் அரசர்களுக்கு உவமை கூறியுள்ளார்:

"நட்புக் கொளல் வேண்டி நயந்திசி னோரும்,
துப்புக் கொளல் வேண்டிய துணையி லோரும்,
....
—பொன் கொழித்து இழிதரும் போக்கரும் கங்கைப்
பெருநீர் போகும் இரியல் மாக்கள்
ஒருமரப் பாணியில் தூங்கி யாங்குத்
தொய்யா வெறுக்கையொடு துவன்றுபு குழீஇச்
செவ்வி பார்க்கும் செழுநகர் முற்றம்."
(பெரும்பாண்: ௪உ௫-௩௫)

தம்மைப் போற்றிக் கூறும் புகழுரைகள் பொன்றுது மேலும் மேலும் வளர்தலை விரும்பிய மக்கள் அமைத்த அறச்சாலைகளில் ஆக்கிய சோற்றை வடித்துவிட்ட கஞ்சி ஆறுபோல் பரந்தோடி, பரந்தோடிய அவ்விடத்தே எருதுகள் பலகூடிப் போர்புரிந்தமையால் சேறுகி, அச் சேற்றின்மீதே தேர் பல பலகாலும் ஓடித்திரிந்தமையால், பொடியாகிப் பரந்து எழுந்து, அருகே இருந்த வெண்ணிறக் கோயிலின்மீது படிந்து அதைச் சாம்பற் பூசப் பெற்ற களிறுகள்போல் தோன்றச்செய்யும் எனக்கூறி,

அக்கால அறச்சாலைகள், அவற்றை அமைத்து அறம் வளர்ப்பார் ஆகியோர்தம் அருமைபெருமைகளையும், தம் புலமையினையும் உலகோர் போற்ற உணர்த்திய திறம் உணர்ந்து உளம் மகிழ்வோமாக!

"புகழ் நிலைஇய மொழிவளர
அறம் நிலைஇய அகன் அட்டில்
சோறு வாக்கிய கொழுங்கஞ்சி
யாறுபோலப் பரந் தொழுகி
ஏறுபொரச் சேறாகித்
தேரோடத் துகள் கெழுமி
நீறுஆடிய களிறு போல
வேறுபட்ட வினை ஓவத்து
வெண்கோயில் மாசு ஊட்டும்." (பட்டினப்: சஉ-ரு0)

யானை, அரவு, இடியேறு இவைகண்டு அஞ்சாதார் இக்காலத்தும் அரியர்; ஆனால் பழந்தமிழ்நாட்டு மகளிரும் இவைகண்டு அஞ்சார்; மகளிர் அஞ்சாமை மட்டும் அன்று; அம்மகளிருள் முதற்சூல் உற்ற மகளிரும் அவைகண்டு அஞ்சார் எனின் அவர்தம் ஆற்றலை என்னெனக் கூறுவது? இத்தகைய வீரம் செறிந்த வயிற்றிற்பிறந்த அக்கால ஆடவர் புலிபோலும் பெருவிறலுடையராய் விளங்கினர் என்பதில் வியப்பும் உண்டோ? கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார், தாம் கண்ட வீரத்தாய்மார்களையும், அவர் வயிற்றகத்தே பிறந்த பேராண்மையாளர்களையும் நம்முன் காட்டுகிறார் நாம் அறிவுபெற; அறிந்து அறிவுபெறு வோமாக!

"யானை தாக்கினும், அரவுமேற் செலினும்
நீனிற விசும்பின் வல்லேறு சிலைப்பினும்
சூன்மகள் மாறா மறம்பூண் வாழ்க்கை
வலிக்கூட்டுணவின் வாட்குடிப் பிறந்த
புலிப் போத்து அன்ன புல்லணற் காளை."
(பெரும்பாண்: கங்ச-அ)

பொருள் தேடிப் புறப்படத் தூண்டும் தன் நெஞ்சை நோக்கி, "நெஞ்சே! நாம் போகும் காடு, கரிகாலன் பகை

வரை நோக்கி ஏந்திய வேலினும் கொடுமை மிக உடைய்தாம்; நம் தலைவியின் தோள்களோ, அக்கரிகாற் பெருவளத்தான் செங்கோல் நிலவும் ஆட்சியினும் மிக்க இன்பத்தைத்தரும் தண்ணளி நிறைந்தனவாம்; ஆதலின் நெஞ்சே பிரிந்து சென்று பெறும் பொருள், அக் கரிகாலனுக்கு உரியதும், பல்வளமும் பொருந்தியுள்ளமையால் குறைவறு வாழ்வுடையதுமாய காவிரிப்பூம்பட்டினமேயாயினும், யான் இவளைப் பிரிந்துவாரேன்," எனக் கூறினன் ஒரு தலைமகன் எனப் பாடிய பட்டினப்பாலையால் அக்கால ஆண்மகன் உள்ளத்தை உணரத் துணைபுரிந்துள்ளார் புலவர்.

"முட்டாச் சிறப்பின் பட்டினம் பெறினும்
வாரிருங் கூந்தல் வயங்கிழை ஒழிய
வாரேன்; வாழிய நெஞ்சே"...... (பட்டினப்: உகஅ - உ0)

....
திருமாவளவன் தெவ்வர்க்கு ஓக்கிய
வேலினும் வெய்ய கானம்; அவன்
கோலினும் தண்ணிய தடமென் தோளே."
(பட்டினப்: உகக - ௩0க)

வெளவால்கள் பகற்காலமெல்லாம் பழைய மரங்களில் பதுங்கியிருந்துவிட்டு, மாலை வந்துற்றதும் பழம் நிறைந்த மரங்களைத் தேடிச்சேறல் என்றும் நிகழ்வது; ஆனால், கணவன் பிரியாதிருக்கப் பெண்டிர்க்கு, அவனோடு அளவளாவிநிற்பதற்கே நேரமின்மையால், அவர்கள் அப்போது மாலைக் காலத்தையோ, அக்காலத்தே பழம் தேடிச் செல்லும் பறவையினையோ காணல் இயலாது; அவர் பிரிந்துவிட்டாராயின், அம்மகளிர் மாலையைக் காணக்காண வருந்துவர்; அவர்க்கு அக்காலை வேறு தொழில் இன்மையால், தம் தொழிலாற்றித் தம் கூடு அடையும் பறவைகளையே அன்றி, அப்பறவைகளுக்கு மாறாக, அவை கூடு திரும்பும் அக்காலத்தே தன் வாழிடம் விட்டுப் பழமரம் தேடிப்போகும் வெளவாலையும் நோக்கிநிற்பள்; அதன் தொழிலே அன்றி, அதன் உடலமைப்பும் அவளால்

உணரல் இயலும்; வெளவாலை அவள் நன்கு அறிதற்கு, அதற்கும் தலைவற்கும் உள்ள ஓர் ஒற்றுமையும் காரண மாம்; அது, தான் பகற்காலமெல்லாம் வாழ்ந்திருந்த மரத்தைத் தனியேவிட்டுப் பழம் தேடிப் போகிறது; தலைவனும் தான் தனித்திருக்கப் பொருள் தேடிப் போயுளான். இதனால் வெளவாலை அவள் நன்கு அறிந் துளாள்; அதிலும், தலைவன் பிரிந்திருக்கும் காலத்தில் அறிந்துளாள். இவ்வாறு அறிந்து வருந்தினாள் ஒரு பெண், தன் கணவன் பொருள் தேடிப் பிரிந்து போன காலத்து எனப்பாடி அக்காலப் பெண் ஒருத்தியின் உள் ளத்தையும் உணர்த்தியுள்ளார் :

"நெடுநீர் ஆம்பல் அடைப்புறத் தன்ன
கொடுமென் சிறைய கூருகிர்ப் பறவை
அகல்இலைப் பலவின் சாரல் முன்னிப்
பகல்உறை முதுமரம் புலம்பப் போகும்
சிறுபுன் மாலை உண்மை
அறிவேன் தோழி! அவர்க் காணு ஊங்கே."

(குறுந் : நூ௨)

கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனாரின் பெருமையினையும் அவர் பாக்களின் நலத்தினையும் கூறிக்கொண்டே செல்லின் ஏடு விரியும்; அவற்றின் நலத்தினை எல்லாம் அவற்றை அறிந்து அகமகிழ்வாராக.

௮. கருங்குள வாதனார்

ஆதனார் என்ற இயற்பெயருடைய இவர் பிறந்த ஊராகிய கருங்குளம் பாண்டிநாட்டில் உளது; அஃது இக்காலை, கோட்டைக் கருங்குளம் என வழங்குகிறது. கல்வெட்டுக் காலத்தே, "கருங்குள வளநாட்டுக் கரிகால சோழ நல்லூரான கருங்குளம்" (A. R. No 269 of 1928) என வழங்கப்பட்டுளது. இவர்,. கரிகாற் பெருவளத்தானைப் பாடியுள்ளமையாலும், இக் கருங்குளம், கரிகால சோழ நல்லூரான கருங்குளம் என அழைக்கப்பெற்றுள்ளமையாலும், இவ்வூர், கரிகாற் சோழனால், தன்னைப் பாடிய ஆதனார்க்குத் தன் பெயரால் தரப்பட்ட தனிச்சிறப்புடையதாம் எனக்கோடல் பொருந்தும். ஆதன் என்ற பெயர், சேர வேந்தருள் சிலர்க்கு இட்டு வழங்கும் இயற்பெயராதலின், இப்புலவர் கருங்குள ஆதனார், அச்சேரவரச இனத்தோடு தொடர்புடையவராவர் எனவும் கொள்க. இவர் பெயர் ஏடுகளில் கருங்குழலாதனார் என இருத்தல் கொண்டு, இவரைப் பெண்பாற் புலவருள் ஒருவராகக் கொள்வதும் உண்டு. இவர், கரிகாற் பெருவளத்தான் காலத்தே வாழ்ந்து அவன் வெற்றிச்சிறப்பினை விளங்கப் பாடிப் பரவியதோடு, அவன் இறந்தபின்னரும் இருந்து பாடி இரங்கியும் உள்ளார்.

கரிகாற் பெருவளத்தான், இரவென்றும் பகலென்றும் பாரானாய்ப் பகைவர் நாடுகளைப் பாழ்செய்து மகிழ்வதே தொழிலாகக்கொண்ட போர் வெறியுடையனாய் விளங்குவதால், அவன் பகைவர் நாடுகள் அனைத்தும், தம் வளம் முற்றும் இழந்து வறுமையுற்று, வனப்பிழந்து வாடிக் கெடுதலைக் கண்டுகண்டு கலங்கிய கருணைநிறை உள்ளத்தராய நம் புலவர், கரிகாற்பெருவளத்தான் முன்சென்று அவன் பகைவர் நாட்டில் எழுப்பிய பெருந்தீவிளக்கும், தங்கள் நாடு அவன் இட்ட பெருந்தீயால் பாழாவது கண்டு அம்மக்கள் எழுப்பும் அழுகைப் பெருங்குரல், அவன் அப்பகைவர் நாட்டினின்றும் கைப்பற்றிய கணக்கிடலாகாப்

பெரும்பொருள், ஆறுகளிலும் ஏரிகளிலும் நிறைந்துள நீர் உடைத்த உடைப்புக்களை அடைத்தற்கு மண் கிடைக்கப்பெறுமையால், ஆங்கு அளவிறந்து கிடைக்கும் மீன்களைக்கொண்டே அவ்வுடைப்புக்களை அடைக்கும் அப்பகைவர் நாட்டு வளம், அவனோடு பகை மேற்கொண்டமையால் அழிந்து ஒழிதல் ஆய இவற்றையெல்லாம் எடுத்துக் கூறி அவன் வெற்றிச் சிறப்புக்களை விரித்துக்கூறிப் பாராட்டுவார்போல், அவன் போர் வெறியால் உண்டாம் விளைவுகளை விளங்கக்கூறி அவன் உளம் திருந்தும் வகை அறிவுரை கூறியுள்ளார் நம் புலவர்.

> "எல்லையும், இரவும் எண்ணுய், பகைவர்
> ஊர்சுடு விளக்கத்து அழுவிளிக் கம்பலைக்
> கொள்ளை மேவலை யாகலின் நல்ல
> இல்ல வாகுபவால் இயல்தேர் வளவ!
> தண்புனல் பரந்த பூசல், மண் மறுத்து,
> மீனிற் செறுக்கும் யாணர்ப்
> பயன்திகழ் வைப்பின் பிறர் அகன்தலை நாடே."
>
> (புறம்: எ)

கரிகாற் பெருவளத்தான், பற்றற்கரியது பகைவர் அரண் எனக் கருதும் பண்புடையானல்லன்; ஆற்றல் நிறை அரண் பலவற்றை அழித்துப் பற்றிய பேராண்மையாளன்; இரவும் பகலும் போர் நிகழ்ச்சியே பொருளாகக் கொண்ட அவன் மனைவியோடிருந்து மகிழ்ந்துறையும் இல்லற மாண்பறியானல்லன்; அவரோடு இருந்து அன்பு நிறை வாழ்க்கையுடையவன்; போர்மேற்கொண்டு பெரும்பொருள் ஈட்டுவதும், ஈட்டியபெரும்பொருளை இல்லறத்தே இனிய மனைவியோடு இருந்து நுகர்வதுமே வாழ்க்கையின் பயனும் எனக்கருதும் வளமிலா உளத்தனல்லன்; பெற்ற பெரும்பொருளைப் பாடிவரும் பாணர் முதலாயினோர்க்கு வழங்கி வாழ்ந்த வளம்நிறை உள்ளத்தன் ஆவன்; அரசராவார், முறைவேண்டினோர்க்கும், குறை வேண்டினோர்க்கும் அரசவை அமர்ந்து அறமுரைக்கும் ஆற்றல் உடையராதல் வேண்டும் என்ற அரசியல் அறிவிலும் குறையுடையா

னல்லன்; இப்பண்புகளால், இவ்வுலகத்தே இறப்ப உயர்ந்த பெருவாழ்வு பெற்ற கரிகாற் பெருவளத்தான், மறுமையிலும் மாண்புநிறை வாழ்க்கையினை வேண்டி, அது தரும் வேள்வி பலவற்றையும் ஈண்டே விரும்பி ஆற்றிய அறநெறியாளன்.

இவ்வாறு உயர்ந்த பண்புகளால் உலகம் புகழ வாழ்ந்த கரிகாலன் இறந்தானாதல் கண்ட புலவர் கருங்குள ஆதனார், அவன்பால் தாம் கண்ட அவ் அருங்குணங்களை எல்லாம் எண்ணி எண்ணி ஏங்கி இரங்கியுள்ளார்; அவன் பிரிவால் உண்டாய துயரினும், அவன் பிரிவு கண்டு பெரிதும் வருந்தும் அவன் உரிமை மகளிரின் இழை களைந்து நின்ற இரங்கத்தக்க நிலை காண்டலால் உண்டாய துயரே புலவர் உள்ளத்தைப் பெரிதும் துன்புறுத்தியுளது. அவன் வாழ்ந்த காலத்தே உச்சிமுதல் உள்ளங்கால் வரை உள்ள ஒவ்வொரு உறுப்புதொறும் அணிபல அணிந்து அழகு மிக்கு நின்ற அவர்கள், அவன் இறந்துவிட்டானாக, அவ் வணிகளை எல்லாம் அறவே இழந்து நின்றனர்; அணி இழந்து நின்ற அவர்தம் காட்சி இடையர் தம் ஆடுகள் தின்னற்பொருட்டுக் கொய்து விட்டாராகத் தழை முற்றும் இழந்துநின்ற வேங்கை மரத்தினை அவர் மனக் கண்முன் கொணர்ந்து காட்டிக் கழிபெரும் கலக்கம் தருவதாயிற்று. அக்காலை அவர் அழுது பாடிய பாடல் இது:

"அருப்பம் பேணாது அமர்கடந் ததூஉம்
துணைபுணர் ஆயமொடு தசும்புடன் தொலைச்சி
இரும்பாண் ஒக்கல் கடும்பு புரந்ததூஉம்,
அறம் அறக்கண்ட நெறிமாண் அவையத்து
முறைநற்கு அறியுநர் முன்னுறப் புகழ்ந்த
தூவியற் கொள்கை துகளறு மகளிரொடு
பருதி உருவிற் பல்படைப் புரிசை
எருவை நுகர்ச்சி யூப நெடுந்தூண்
வேத வேள்வித் தொழில் முடித் ததூஉம்
அறிந்தோன் மன்ற அறிவுடை யாளன்;
இறந்தோன் தானே; அளித்து இவ்வுலகம்;

அருவிமாறி அஞ்சுவரக் கடுகிப்
பெருவறங் கூர்ந்த வேனிற் காலைப்
பசித்த ஆயத்துப் பயனிரை தருமார்
பூவாள் கோவலர் பூவுடன் உதிரக்
கொய்துகட் டழித்த வேங்கையின்
மெல்லியல் மகளிரும் இழைகளைந் தனரே.”

(புறம் : உ௨௪)

மகளிர் இழை களைந்து நின்ற நிலைக்குத் தழை இழந்து நிற்கும் வேங்கையினை உவமை கூறிய புலவர், அத் தழை, அருவி நீர் அற்று, வறுமையுற்ற காலத்தே ஆடு களுக்கு உணவாகிப் பயன்படும் எனக் கூறியது, பாணர் முதலாம் இரவலர், கரிகாலன் இறந்துவிட்டானாகத் தம்மைப் புரப்பாரை இழந்து வருந்திய காலத்தே, அவன் மகளிர் கழித்த இழைகள் அவர்க்குக் கிடைத்துப் பயன் அளிக்கும் எனப் பொருள் தந்து, அவன் மகளிர்தம் கொடைக்குணத்தினைக் குறிப்பால் போற்றுதற்குப் போலும்! என்னே புலவர்தம் புலமை!

ரு. கருவூர் ஓதஞானி

ஓதஞானி, பரந்த அறிவுடையான் எனப் பொருள் படும் ஒரு பெயர்; இவர்பால் அமைந்துகிடந்த பேரறி வின் திறங்கண்டு வியந்த அக் காலமக்கள், இவரை ஓத ஞானி எனப் பெயரிட்டுப் போற்றினர்.

பொருள் வேண்டிப் பிரியும் நிலை வந்துற்றது ஒருவ னுக்கு; தலைமகளைப் பிரிந்தால், காமநோய் அவனைப்பற்றி வருத்தும்; வருத்தும் அந் நோய்க்கு, அவன் செல்லும் நாட்டில் மருந்து கிடைத்தல் அரிதாம்; அதற்கு மருந்தா வாள் அவளே ஆவள்; செல்வம் வேண்டிச் செல்லுதல், அச் செல்வத்தால் இன்பம் நுகர்தற் பொருட்டேயாம்: அச் செல்வத்தாலாம் இன்பத்தினும் மிக்க இன்பமாவாள் தலை மகளே; இவ்வாறு, தலைமகள் தன் நோய் நீக்கும் மருந் தாகவும், தான் நுகரும் இன்பம்தரும் பொருளாகவும் பயன் தருதல் அறிந்தும், அவளைவிட்டுப் பிரிதல் அறிவுடைமை யன்று; பொருள் தேடிச்சென்று, ஆங்கு அவள் பிரிவாலாம் காமநோயுற்று, அது தீர்க்கும் மருந்து பெறாது வருந்தி வறிதே மீள்வது அறிவுடைமையாகாது; அகத்தே அவளிருக்கப் புறத்தே பொருள்தேடிப் புறப் படல் அறிவுடைமையால் மேற்கொள்வதன்று என்று இவ்வாறெல்லாம் எண்ணி, அவளைப் பிரியவும் மாட்டாது பிரியாது இருக்கவும்மாட்டாது வருந்தலாயினன்; தலைமக னின் இவ் வுள்ளநிலையினை நன்கு உணர்ந்த புலவர், அதை அழகிய சிறுபாட்டொன்றின்வழி அறிவித்துள்ளார்.

“மருந்தெனின் மருந்தே; வைப்பெனின் வைப்பே;

....

பெருந்தோள், நுணுகிய நுசுப்பின்
கல்கெழு கானவர் நல்குறு மகளே.” (குறுந். எக)

௩௰. கருவூர்க் கண்ணம் புல்லனார்

இவர் பெயர், கருவூர்க் கண்ணம் பாளனார் எனவும், கருவூர்க் கண்ணம் பாணனார் எனவும், கருவூர்க் கண்ணன் பாணனார் எனவும், கள்ளம் பாளனார் எனவும் ஏடுகளில் காணப்பெறும். இவர் தந்தை பெயர் கண்ணன்; புல்லனார் என்ற இவர் பெயர் புலவனார் என்பதன் மரூஉ வடிவாம் என்று கூறுவாரும் உளர்; இவர் பிறந்த ஊர் கருவூர்; இக் கருவூர், சேரநாட்டு வஞ்சிக் கருவூராம்; இவர் தம்முடைய பாட்டொன்றில், தம்மூரை அடுத்து விளங்கிய சேரன் வஞ்சியினை, "ஒளிறுவேல் கோதை ஓம்பிக் காக்கும் வஞ்சி அன்ன என் வளநகர்" (அகம்: ௨௬௩) எனப் பாராட்டி யுள்ளார். இவர் பாடிய பாடல்கள் ஐந்து; அகத்தில் மூன்று; நற்றிணையில் இரண்டு.

தன் மகள் தக்கான் ஒருவனுடன் சென்றுவிட்டாள் என்பதறிந்த தாய், தமர், தான் விரும்பிய ஒருவனுக்குத் தன்னை மணம் செய்து தாராவழி நற்குடி வந்த பெண் ஒருத்தி, தன் கற்பினைக் காத்துக்கொள்ளும் வழி, தமரை நீத்துத் தலைவனூர் சென்று மணந்து மாண்புறுவதே என அறிந்த அறிவினளாதலின், அவள் தம்மைப் பிரிந்து போய்விட்டமைக்கு வருந்தாது, "அவள் அவன் மாட்டுக் கொண்டிருந்த அன்பின் மிகுதியை முன்னரே உணர்ந் திருப்பின், அவனை அவள் மணக்குமாறு கண்டு மகிழ்ந் திருப்பேன்; அந்தோ அஃது இயலாமல் போய்விட்டதே," என்றும், "அவள் நம் நகர் நீத்துப் போயினமைக்கு வருந்தேன்; அவள் அரிய காட்டுவழியைக் கடந்து சென்று, கன்று வருந்தக் கறவை கொணரும் கருணையற்ற மறவர் மனையில் தங்கி, அவள் அன்பன் அருகிருப்பவும் துயிலாது, ஆறலை கள்வர் ஏறுகளைக் கைப்பற்றுங்கால் எழுப்பும் தண்ணுமை ஒலிகேட்டு அஞ்சுவளே என்றே அஞ்சுகின் றேன்" என்றும் வருந்தினாள் எனப் பாடிப் பண்டைக் காலப் பண்புடைக் குடிவந்த தாயர் இயல்பினைத் தெளிய உணர்த்தியுள்ளார் நம் புலவர்:

" அவள் துணிவு அறிந்தனென் ஆயின், அன்றே!
ஒளிறுவேல் கோதை ஓம்பிக் காக்கும்
வஞ்சி அன்ன என்வளநகர் விளங்க
இனிதினிற் புணர்க்குவென் மன்னே!" (அகம் : ௨௯௩)

" கேளாய் வாழியோ! மகளை நின்தோழி
திருநகர் வரைப்பகம் புலம்ப அவனொடு

"பெருமலை இறந்தது நோவேன்; நோவல்;
....
அஞ்சுவரத் தகுந கானம் நீந்திக்,
கன்று காணாது புன்கண்ண செவிசாய்த்து
மன்றுநிறை பைதல்கூரப் பலவுடன்
கறவை தந்த கடுங்கால் மறவர்
கல்லென் சீறூர் எல்லியின் அசைஇ
....
தோள் துணையாகத் துயிற்றத் துஞ்சாள்
வேட்டக் கள்வர் விசியுறு கடுங்கண்
சேக்கோள் அறையும் தண்ணுமை
கேட்குநள்கொல் எனக்கலுழும் என்நெஞ்சே."
(அகம் : ௯௩)

எ. கருவூர்க் கதப்பிள்ளை

இவர் பெயர், கருவூர்க் கந்தப்பிள்ளை எனவும் வழங்கும்; இவருக்குச் சாத்தனார் என்ற இயற்பெயருடைய மகனார் ஒருவர் உளர்; அவரும், இவரேபோல் ஒரு நல்லிசைப் புலவராவர். இவராற் பாடப்பெற்ற பெருமையுடையோன் நாஞ்சில் வள்ளுவனாவன்; நாஞ்சில் வள்ளுவன், நாஞ்சில் மலைக்குத் தலைவன்; பாண்டியர் படைத் தலைவனாவன்; ஒரு சிறைப் பெரியனார், ஔவையார், மருதன்இளநாகனார் ஆய புலவர் பெருமக்களால் பாராட்டப் பெற்றவன்; இவனுக்குரிய நாஞ்சில்மலை, பொதியின் மலைத்தொடர்களுள் ஒன்று; நாஞ்சில் நாட்டில் நாகர் கோயிலுக்கும், குமரிமுனைக்கும் இடையில் உளது; இம் மலைக்கு வடகிழக்கே உள்ள வள்ளியூர், இவ் வள்ளுவனது ஊராம் என்பர் ஆராய்ச்சியாளர். அவன் பாண்டியர் படைமறவனாதலின், அப் பாண்டியர்க்குரிய முத்தும், சந்தனமும் உடையன் எனப் பாராட்டுகிறார் புலவர்; அவன், பகைத்து வருவார்க்கு உள்ளத்தாலும் வென்று அடிப்படுத்தலாகா ஆற்றல் உடைமையால், அவரால் பற்றுதற்கரியனாவன்; பகைவர்க்கு அணுகற்கு அரியனாய அவன், அவன்பால் அன்புடையார்க்கு, அவர் உள்ளங்கைபோல், உற்றுழி உதவி மிகவும் எளியனாவன் எனவும் பாராட்டியுள்ளார்:

"தென் பவ்வத்து முத்துப் பூண்டு,
வடகுன்றத்துச் சாந்தம் உரீஇ,

....

துப்பெதிர்ந் தோர்க்கே உள்ளாச் சேய்மையன்;
நட்பெதிர்ந் தோர்க்கே அங்கை நண்மையன்." (புறம்: ௩௮௦)

பெண் ஒருத்தி, பிள்ளைப் பருவத்தளாய் இருந்த காலத்தே, தம் ஊரில் உள்ளார், தம்மிடத்துள்ள அளவிடற்கரிய பெருஞ் செல்வங்களைத் தம் மனைநோக்கி வருவார்க்கு வரையாது வழங்கி வாழும் வாழ்க்கையினைக் கண்டு கண்டு மகிழ்ந்திருந்தாள்; அவள் மணப் பருவமும் எய்தி, மணத்தற்குரிய மாண்புடையான் ஒருவனையும் தேர்ந்து நின்றாள்; ஆனால் அவள் அவனை மணந்துகொள்ளுதற்குரிய காலம்

விரைவில் வாய்த்திலது; மணந்து, அவனோடு கூடி இல்லற மாற்றி, ஊராரைப்போல் விருந்தேற்றி வாழ விரும்பிய அவள் விருப்பம் விரைவில் நிறைவேறுவதாகக் காண வில்லை; இந் நிலையில் தான்மட்டும் விருந்தாற்றாது வறிதே கிடக்க, ஊரார் விருந்தேற்று வாழ்வதைக் காணப் பொறுக்கவில்லை அவள் உள்ளம்; இளமையில் பருவம் வாரா முன், வனப்புடையதாகத் தோன்றிய அவ்வூரார் வாழ்க்கை இப்போது வெறுப்புடையதாகத் தோன்றிற்று. தன் மன நிலையினைத் தன் தோழிக்கு உரைத்தாள் எனப் பாடி, பழங்காலப் பண்புடை மகளிரின் மாண்புணரத் துணை புரிந்துள்ளார் புலவர் :

"வரையாத் தாரம் வருவிருந் தயரும்
தண்குடி வாழ்நர் அங்குடிச் சீறூர்
இனிது மன்றம்ம தானே ;.........
....
தேரோர் நம்மொடு நகாஅ வூங்கே." (நற் : கஅ௫)

அன்பினை எல்லா உயிர்களிடத்தும் காணலாம் எனினும், தாய்ப்பசுவிற்கும் கன்றுக்கும் இடையில் உண்டாம் அன்பே தலைசிறந்த அன்பாம்; அதனால் பெற்றோர்க்கும் மக்களுக்கும் இடையில் உண்டாம் அன் பிற்கும் ஆண்டவனுக்கும் அவன் அடியானுக்கும் இடை யில் உண்டாம் அன்பிற்கும், கறவைக்கும், கன்றிற்கும் இடையே உண்டாம் அன்பை ஒப்புக்கூறுவர் புலவர். இதை அறிந்தவர் நம் புலவர், ஆதலின், தலைவன் பிரிந்து விட்ட காலத்து அவன் வருகையினை எதிர்நோக்கி நிற்கும் தனக்குத், தாய்ப்பசு, புல்கருதிப் புறத்தே போய்விட்ட தாக, மாலையில், அத் தாய்ப்பசு இன்றித் தனித்துக் கிடக்கும் கொட்டிலைத் தலைதூக்கிப் பார்த்துப் பார்த்து வருந்தும் கன்றினை உவமை கூறினளாகப் பாடி அன்பின் இயல்பினை உணர்த்தியுள்ளார் புலவர் :

"பல்லா, நெடுநெறிக்கு அகன்று வந்தெனப்
புன்தலை மன்றம் நோக்கி, மாலை
மடக்கண் குழவி அணவந் தன்ன
நோயேம்." (குறுந் : கூச)

தலைவன் வரையாதுவந்து ஒழுகுவதால் வருந்தினாள் தலைமகள் என்பதறிந்த தோழி, தலைமகன்பாற் சென்று, தலைமகள் நிலைகூறி, இனியும் இக் களவொழுக்கமே விரும்புதல் நன்றன்று என உணர்த்தினாள்; தலைவன் பண்புடையனாதலின், பிறர் தனக்குக் கூறுமுன்பே, களவொழுக்கம் ஒழிந்து வரைந்துகொள்ளாமைக்கு வருந்தினான்; நாணினான்; வரைந்துகொள்ளத் துணிந்தான்; இதைத் தலைமகள்பால் கூறினாள் தோழி; கூறுங்கால், யானும் வரைந்துகொள்ளும் காலம் வந்தமை யறிந்தே அவன்பால் வரைவினை வற்புறுத்தினேன்; அவனும், யான் வற்புறுத்துதற்கு முன்பே வரையத் துணிந்துவிட்டான்; அவன் வரைதல் உறுதி என அறியாது அவன்பால் வரைவினை வற்புறுத்தியது நம் அறிவில்லாமையினாலேயேயாம் எனக் கூற விரும்புவாள், அதை வெளிப்படக் கூறாது, காந்தளின் கொழுவிய பேரரும்பு தானாக மலர்க எனக் காத்திராது, வண்டுகள், அது மலருமாறு, அதனிடத்தே சென்று ஊதும்; அவ் வண்டுகள் ஊதும் அக் காலத்திலேயே, அவ் அரும்பும் பிணிப்பு விட்டு மலரும்; இத்தகைய காந்தள் மலர்களை மிகப் பலவாகக் கொண்டது நம் தலைவன் மலை என்று கூறியும் வண்டு ஊத, வாய் மலரும் அம் மலரின் செய்கைக்குக், கடனறிந்த மக்கள், தாம் அறிந்த சான்றோரைக் கண்டவுடனே, அவர்தம் குறை கூறுதற்கு முன்பே, அவரை விரைந்தேற்றுப் பேணும் செயலை உவமித்தும் குறிப்பால் உணரவைத்தாள். தோழியின் இத் திறமெல்லாம் நம் புலவரின் புலமைத் திறமாம் என்பதறிந்தார் அவர் புலமைக்குத் தலை வணங்குவாராக!

"காந்தளம் கொழுமுகை காவல் செல்லாது,
வண்டுவாய் திறக்கும் பொழுதில் பண்டும்
தாமறி செம்மைச் சான்றோர்க் கண்ட
கடனறி மாக்கள் போல, இடன்விட்டு
இதழ்தளை அவிழ்த்த ஏகல் வெற்பன்
நன்னர் நெஞ்சத்தன்; தோழி! நின்நிலை
யான்தனக்கு உரைத்தனெ னாகத்
தான் நாணினன் இஃது ஆகாவாறே." (குறுந்: உசுரு)

௮. கருவூர்க் கதப்பிள்ளை சாத்தனார்

இவர் சாத்தனார் என்ற இயற்பெயருடையவர்; கருவூரில் வாழ்ந்தவர்; கந்தப்பிள்ளை எனவும், கதப்பிள்ளை எனவும் அழைக்கப்பெறும் புலவனாரின் மகனார். இவர் குதிரை மலைக்கு உரியவனும், சேரர் படைத்தலைவனும், கொடை வள்ளலுமாகிய பிட்டங்கொற்றனைப் பாராட்டியுள்ளார். இவரும், இவர் தந்தையாரைப் போன்றே தம் நாட்டிடத்தும், தம் நாட்டு அரசனிடத்தும் நீங்காப் பற்றுடையவராவர்; தாம் பாடிய அகநானூற்றுப் பாட்டொன்றில், தம் அரசனாகிய சேரன் பெரிய குதிரைப் படையுடையான்; நல்ல போர்த்திறம் பொருந்தியவன்; வீரக்கழல் புனைந்தவன்; அவன்பால் கொடைப்பொருள் ஏற்க விரும்பும் கூத்தர் முதலாம் இரவலர், செல்லும் வழி நெடிய காடுகளைக் கொண்டது என எண்ணாராய் அவனை விரும்பி அடைவர் எனப் பாராட்டித் தம் அரசியல் பற்றினைப் புலப்படுத்தியுள்ளமை உணர்க.

"காடுமிக நெடிய என்னார், கோடியர்
பெரும்படைக் குதிரை, நற்போர் வானவன்
திருந்துகழல் சேவடி நசைஇப் படர்ந்தாங்கு."

(அகம்: ௩௦௧)

தம் நாட்டு அரசனை அகத்தில் பாராட்டிய புலவர், அவன் படைமுதலியாகிய பிட்டங்கொற்றனைப் புறத்தில் பாராட்டியுள்ளார். அவனைப் பாராட்டப் புகுந்த இவர், முதற்கண், அவன் மலைநாட்டு மக்கள், மரையாவின் பால் ஊற்றி ஏற்றிய உலையில் தினையரிசி இட்டு, சந்தன விறகால் ஆய தீமூட்டி ஆக்கிய சோற்றை வாழையிலையில் இட்டு வருவார்க்குப் பகிர்ந்தளித்து உண்ணும் உயரிய வாழ்க்கையினை வரைந்து காட்டி வாழ்த்தியுள்ளார்; பின்னர், பிட்டங்கொற்றனது பெருமையினைப் பாராட்டுவார், "பிட்டங்கொற்ற! நின்கெடாத நல்ல புகழைத் தமிழுலகம் முழுதும் கேட்குமாறு புலவர்கள் தம்முடைய பொய்யாத

நாக்குகள் வருந்தப் பாடி, ஈயாத மன்னர் நாணுமாறு வாழ்த்தியுள்ளார்கள்," என்று கூறிப் புலவர் போற்றும் பெருமையுடையான் பிட்டங்கொற்றன் என்று பாராட்டுரை பகர்ந்துள்ளார்.

பிட்டங்கொற்றனைப் பாராட்டிய புலவர், அவனைத் தாம் பாராட்டுவது பெருமையாகாது; அவனைப் புலவர்கள் பாராட்டியுள்ளனர்; அதுவே அவனுக்குப் பெருமையாம் என்று கூறுமுகத்தான், தம் காலப்புலவர்களைப் பாராட்டிய திறம் பாராட்டுதற்குரியதாம்; அம்மட்டோடு நில்லாமல், அப்புலவர்களைப் பொய்யறியாதார்; செம்மை நெறியிற் பிறழாதார் என்றும் பாராட்டியது, புலவர் கருவூர்க் கதப்பிள்ளை சாத்தனார்க்குப் புலவர்பால் உள்ள மதிப்பினைப் புலப்படுத்துவதாம்; புலவரைப் போற்றும் புலவராம் அவர் பெருமைதான் என்னே!

"கைவள் ஈகைக் கடுமான் கொற்ற!
வையக வரைப்பில் தமிழகம் கேட்பப்
பொய்யாச் செந்நா நெளிய ஏத்திப்
பாடுப என்ப பரிசிலர்; நாளும்
ஈயா மன்னர் நாண
வீயாது பரந்தநின் வசையில் வான்புகழே."

(புறம் : கசஅ)

வேம்பு, ஆல் போன்ற மரங்களில் தெய்வங்கள் உறையும் என்ற கொள்கையினராவர் நம் புலவர் என்பது, "தெய்வம் சேர்ந்த பராரை வேம்பு," "நெடுவீழ் இட்ட கடவுள் ஆலம்" என்ற தொடர்களால் புலனும்.

௬௦. கருவூர்க் கலிங்கத்தார்

இவர் கலிங்க நாட்டினின்றும் போந்து, கருவூரில் வாழ்ந்தவராவர்; அவ்வாறு வந்தவர் இவர் முன்னோராதலும் கூடும்; இவர் இயற்பெயர் தெரிந்திலது.

தலைவன் குறித்துச் சென்ற கார்காலம் வந்துற்றமை கண்டு கலங்கும் தலைமகளுக்குத் தோழி "தலைவர் மிகச் சேய நாட்டிற்குச் சென்றுளார் ஆயினும், அவர் ஆண்டு நெடுங் காலம் தாழ்க்காது விரைவில் வருவர்" எனக் கூறி ஆற்றுவதையும், அவள் அவ்வாறு ஆற்றினும், தலைமகள் "அவர் கூறிச் சென்ற கார்காலம் வந்துவிட்டது; ஆகவே அவர் வருவர்; ஆதலின் ஆற்றியிரு என்கின்றனை; ஆனால், பிடாவின் மணத்தினை வாரிக்கொண்டு, கூதிர், முன்பனிக் காலங்கட்கு உரிய வாடைக்காற்று வீசும் மாலைக்காலத்துப் பனியால் அலைப்புறும் என் உள்ளத் துயரினை யான் எவ்வாறு ஆற்றுவேன்" எனக் கூறித் தலைமகள் தன் ஆற்றாமையினைப் புலப்படுத்துவதையும், கார்காலத்து மேகம், பெருங் கடலுள் படிந்து, பெருநீரை வாரிக்கொண்டு, மேற்கே எழுந்து, சூலுற்ற பெண்யானைகளின் கூட்டம்போல் ஆங்காங்குத் தோன்றி, ஒலித்து ஓயாது பெய்வதையும் புலவர் நன்கு விளங்கப் பாடியுள்ளார்.

"சென்றுசே ணிடையர் ஆயினும், நன்றும்
நீடலர் என்றி தோழி !...........
....
குளிர்கொள் பிடவின் கூர்முகை அலரி
வண்டுவாய் திறக்கும் தண்டா நாற்றம்
கூதிர் அற்சிரத்து ஊதை தூற்றப்
பனியலைக் கலங்கிய நெஞ்சமொடு
வருந்துவம் அல்லமோ பிரிந்திசினோர் திறத்தே."
(அகம்: ௧௮௩)

௧௦. கருவூர்க் கோசனார்

வடநாட்டினின்றும், தமிழ்நாடு புகுந்து வாழ்ந்த பல் வேறு இனமக்களுள் கோசர் என்பாரும் ஓரினத்தவராவர். தொடக்கத்தில் துளுவநாட்டிலும், கொங்கு மண்டலத்திலும் வந்து வாழ்ந்த இவர்கள், பின்னர்த் தமிழகம் முற்றும் பரவி வாழலாயினர்; இவர்கள் வீரத்திற் சிறந்தவர்; வாய்மையில் வழுவாதவர்; கெட்டகாலத்தும் விட்டு நீங்காது நட்டுத்துணை புரியும் நயமுடையவராவர்; இவர்கள் தமிழகத்தில் பயில வாழ்ந்துவிட்டமையால், இவர்களுள் பலர் தமிழில் பெரும்புலவராய்த் திகழவுமாயினர்; செல்லூர்க் கோசங்கண்ணனார், கருவூர்க்கோசனார் என்பார் அவருட் சிறந்தாராவர்; கருவூர்க்கோசனார், கருவூரில் வந்து வாழ்ந்த கோசர்வழி வந்த புலவராவர்.

கருவூர்க்கோசனார், வடநாடு வளம் குறைந்த காலத்தே பொருள் தேடித் தமிழகம் புக்க குடிவழி வந்தவராதலின் பொருளின் அருமையினை உணர்ந்தவராவர்; பொருள் பெற்றவரே புகழ்பெறுதல் இயலும்; பொருள் பெற்றவரே இன்பம் துய்த்தல் இயலும்; பொருள் பெற்றவரே ஈகை புரிந்து அறஞ்செய்தலும் ஆகும்; ஆனால் அப்பொருள் அரிதின் முயன்று தேடுவார்க்கே அடைதல் இயலும்; திரைகடல் ஓடித் தேடார்க்குத் திரவியம் சேராது; அது சேராது எனின், அவை மூன்றும் கிட்டா; என்று தாம் உணர்ந்த அறிவினை உலகறியக் கூறியுள்ளார் அவர்.

> "இசையும், இன்பமும், ஈதலும் மூன்றும்
> அசையுடன் இருந்தோர்க்கு அரும்புணர்வு இன்மென
> வினைவயின் பிரிந்த வேறுபடு கொள்கை."
>
> (நற். ௨௧௪)

௧௧. கருவூர் நன்மார்பனார்

கருவூரில் வாழ்ந்த புலவர் குழாத்துள் நன்மார்பனாரும் ஒருவராவர்; நன்மார்பன் என்ற பெயர் இவர்க்கு ஏன் உண்டாயிற்றோ அறிகிலம்; திருமால் மார்பு, திருவுறையும் மார்பாதலின், அவன் மார்பு நன்மார்பு எனவும், அவன் நன்மார்பன் எனவும் வழங்கப்பெறுப எனவும், அவ் விறைவன் திருப்பெயரையே இவரும் கொண்டுளார் எனவும் கூறுவர் சிலர்.

தலைவியின் ஒளிவீசும் அழகிய நுதல், தலைவன் பொருள்வயின் பிரிவான் என்ற எண்ணம் சிறிதுசிறிதாக உறுதியாகுந்தோறும் ஒளிகுறைந்து, வெளிறிப் பசந்து போதற்குப் பகற்காலத்தே ஞாயிற்றின் ஒளி சிறிது சிறிதாக விளங்கித் தோன்றும்தொறும், திங்களின் ஒளி குன்றித் தோன்றுவதை உவமையாகக் கூறியது மிகமிக நன்று.

> “தண்கதிர் மண்டிலம் அவிர்அறச் சாஅய்ப்
> பகல்அழி தோற்றம் போலப், பையென
> நுதல் ஒளி கரப்ப.” (அகம்: ௨௭௭)

தலைவன் சென்ற வழி, அவ்வழிப் போவார் எவரும், உடலும், உள்ளமும் சோர்ந்துவிடற்குக் காரணமாய கொடுமை நிறைந்தது என்ப; அந்த வழியில், பொருள் ஈட்டி வரவேண்டித் தன் தளரா உள்ளமும், தன் கைவேலும் அன்றி வேறு துணை இன்றிச் சென்ற தலைவன், வேனிற் காலமும் வந்ததாகவும் வந்திலனே என வாட்டமுறும் தலைமகளின் உள்ள நிலையினை உணர்த்தும் பாட்டினைப் பாடியுள்ளார் புலவர்.

௪௨. கருவூர்ப் பவுத்திரன்

வடநாட்டினின்றும் வந்தாரோடு, வடமொழிப் பெயர்களும் தமிழ்நாட்டில் இடம் பெற்றிருந்தன; அவ்வாறு வந்த வடமொழிப் பெயர்களுள் பவுத்திரன் என்பதும் ஒன்றும்; பவுத்திரன், தூய்மை உடையவன் என்ற பொருளுடையதாம்.

முல்லை நிலத்திற்கு வேண்டும் நீர் அளித்துப் புரப்பதால், மேகத்தை, முல்லைநிலத்தைக் காக்கும் அருளுடையதாகவும், காலையில் தொழில் மேற்சென்றார் பலரும், தம் வினைமுடித்து வீடு திரும்பும் காலம் மாலையாதலின், அதைப் பலர் புகுதரும் மாலை எனவும் பாடியுள்ளார் புலவர். வினைவயிற் பிரிந்த தலைமகன் மீண்டு வருங்கால் வழியில் முல்லைக்கொடி அரும்புவிட்டுக் காட்சி தருவதைக் கண்டான்; அக்காட்சி தலைமகள் தனித்துக் கிடக்கப் பிரிந்து சென்ற தன் செயல் நோக்கி நகைப்பதுபோல் தோன்றிற்று; முல்லை அரும்புகளால், தலைமகளின் எயிற்றின் நலனையும், அதைத் தொடர்ந்து அத்தலைமகள் நலனையும் நினைந்து வாடுமாறு செய்துவிட்டு, அவ்வாறு வாடும் தன்னைக் கண்டு நகைக்கும் அம்முல்லைக்கொடிமீது அவனுக்குச் சினம் மிக்கது; உடனே இவ்வாறு நகைத்தல் நன்றன்று என நாவிட்டுக் கூறுவானாயினன். இச்சிறு நிகழ்ச்சியைப் புலவர் பவுத்திரனார், அழகொழுகப் பாடியுள்ளார்.

"கார் புறந்தந்த நீருடை வியன்புலத்துப்
பலர் புகுதரூஉம் புல்லென் மாலை
முல்லை! வாழியோ! முல்லை! நீநின்
சிறுவெண் முகையின் முறுவல் கொண்டனை
நகுவை போலக் காட்டல்
தகுமோ மற்றிது தமியோர் மாட்டே?

(குறுந்: ௧௬௨)

௩௩. கருவூர்ப் பூதஞ்சாத்தனார்

இவர் பெயர் கருவூர்ப் பூதஞ்சேந்தனார், கருவூர்ப் பூச்சாத்தனார், கருவூர்ப் பூதனார் மகனார் கொற்றனார் எனப் பல படியாகக் காணப்படும். ஆண்மகன் அறிவிழந்து அழிவந்தன செய்தானாயினும், பெண், அவனைப் பின்பற்றி அறிவிழந்து விடாமையினாலேயே உலகில் இன்னமும் ஒழுக்கம் சிறிது நிலைபெற்றுளது; கணவன் தகாவொழுக்கினனாய காலத்தும், அவன் தவறு கண்டு ஒறுத்து வெறுக்காது அவன் பிழை பொறுத்தலும், தனக்கோ, தன் கணவற்கோ பழியுண்டாமாறு பார்த்தல் தனக்குப் பழியாம் என உணர்ந்து, அவன் தவறு கண்டு தான் வருந்தினால் தன் வருத்தம் கண்ட பிறர், அவனைப் பழிப்பர் என அஞ்சித் தன் வருத்தத்தினைப் பிறர் அறியாவண்ணம் மறைத்தலும் மகளிர்க்கு மாண்பு தரும் குணங்களாம். இத்தகைய பெண்தன்மையால் பெருமையுற்ற பெண் ஒருத்தி, தன் கணவன் பரத்தையர் ஒழுக்கம் மேற்கொண்டானாக, தன்பால் அன்பு குறைந்து வாராது ஆண்டே உறையும் அவனோடு தனக்கு இனி உறவில்லை என வெறுத்துவிடாது, அவன் வாராமையால் வருந்தி, தன் வருத்தத்தினைத் தன் தோழி அறிந்தாளாதல் கண்டு, "தோழி! நம் மனையைச் சார்ந்துள்ள பனையில் குடிவாழும் அன்றில், தன் துணைபிரிந்துவிட்டதாகத் துஞ்சாது வருந்துகிறது; துயர் தரும் இக்காட்சியினைக் கண்டு என் கண்களும் கலங்குகின்றன; இதற்கு யான் என் செய்வேன்?'' என்று கூறிக் கணவன் வாராமையால் வந்த கண்ணீரை, அன்றில் வருத்தம் கண்டு வந்த கண்ணீராம் எனக் கூறி மறைக்கும் மாண்பினைப் புலவர், பாடிப் பாடிப் பாராட்டுகின்றார்:

"வாராதோர் நமக்கு யார்? என்னாது
....
மனைசேர் பெண்ணை மடிவாய் அன்றில்
துணையொன்று பிரியினும் துஞ்சாகாண் எனக்
கண்ணிறைநீர் கொடு கரக்கும்
ஒண்ணுதல் அரிவை, யானென் செய்கோ எனவே."

(அகம்: ௫௦)

௪௪. கருவூர்ப் பெருஞ்சதுக்கத்துப் பூதநாதனார்

நான்கு தெருக்கள் கூடும் பெரும் சதுக்கங்களில் பூதங்கட்குக் கோயில் எடுத்து வழிபடுவதைப் பண்டைத் தமிழகத்துப் பேரூர் மக்கள் மரபாகக் கொண்டிருந்தனர்; அவ்வாறே, கருவூரிலும் ஒரு பூதம் இருந்தது; இதைச் "சதுக்கப் பூதரை வஞ்சியுட் டந்து மதுக்கொள் வேள்வி வேட்டோன்." (சிலம்பு: 28: 147-8) என்ற சிலப்பதிகார அடிகளால் உணர்க. இச்சதுக்கப் பூதத்தின் பெயரைத் தம் இயற்பெயராகக் கொண்டவர் நம் புலவர்.

இவர், தம் மக்கள் மாண்பிலராயினர் என்ற மன வெறுப்பால் மாண்டுபோக எண்ணிய மன்னன் கோப்பெருஞ் சோழன், உறையூர் அருகே ஓடும் காவிரி ஆற்றின் இடைப்பட்ட நிலத்தே ஒரு மரத்தின் அடியில், வடக்கிருந்து உண்ணாது நோற்று உயிர்விடுங் காட்சியினையும், அவனோடு, அவன் உயிர் நண்பராகிய புலவர் பலரும் வடக்கிருந்து உயிர்விடும் காட்சியினையும் கண்டு, அப்பேறு தமக்கு வாய்க்காமையால் வருந்திப் பாடியுள்ளார்.

"உள்ளாற்றுக் கவலைப் புள்ளி நீழல்
முழூஉ வள்ளூரம் உணக்கும் மள்ள!
புலவுதி மாதோ நீயே;
பலரால் அத்தை நின்குறி யிருந்தோரே."

(புறம்: ௨௪௧)

தம் உயிரைத் தாமே விட எண்ணுதல் எளிய செயல் அன்று; அதனினும் அவ்வுயிர், தம் உடல் சிறிது சிறிது அழியப் போக எண்ணுதல் அரிதினும் அரிதாம்; ஆதலின், கோப்பெருஞ்சோழன், வடக்கிருந்து உண்ணா நோன்பு மேற்கொண்டு, மழை, வெயில், பனி, காற்று இவற்றிற்கு அஞ்சாது, அவற்றால் உடல் அழிய உயிர்விடத் துணிந்துளானாதலின், அவனை வீரன் எனப் பொருள்படும் 'மள்ள' என்ற சொல்லால் விளித்துளார் நம் புலவர்.

௫௩. கல்லாடனார்

கல்லாடர் என்ற பெயருடையார் ஒருவரல்லர்; பலராவர்; நாம் அறிந்தவரும் சங்கப்புலவர் வரிசையுள் வைத்து மதிக்கப்பெறும் கல்லாடர் ஒருவர்; பதினொன்றும் திருமுறை நூல்களுள் ஒன்றாய திருக்கண்ணப்ப தேவர் திருமறம் இயற்றிய கல்லாடர் மற்றொருவர்; தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரத்துக்கு உரைகண்ட கல்லாடர் வேறு ஒருவர்; கல்லாடம் கற்றோனொடு சொல்லாடாதே என்ற பெருமையினை உடைய கல்லாடம் என்ற நூலாசிரியரான கல்லாடர் மற்றும் ஒருவர். ஆகக் கல்லாடர் நால்வராவர்.

கல்லாடர், கல்லாடம் என்ற ஊரில் பிறந்தவராவர்; இக்கல்லாடம், "கல்லாடத்துக் கலந்தினிதருளி, நல்லாளோடு நயப்புற எய்தியும்" என மணிவாசகப் பெருந்தகையாரால் பாராட்டப்பெறும் மாண்புடையதாகும்; கல்லாடனார் தொண்டைநாட்டைச் சேர்ந்தவராதலின், அவர் பிறந்த கல்லாடம், தொண்டைநாட்டைச் சேர்ந்ததே என்பதில் ஐயமில்லை; "கல்லாடீச்சுரம்" என்ற பெயரால் ஒரு சிவன் கோயில் செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தில், சென்னைக்கு வடக்கே பொன்னேரிக்கு அருகே உள்ள புகைவண்டி நிலையமாகிய மீஞ்சூரில் உளது; திண்டீச்சுரம், சங்கமீச்சுரம், ஆலீச்சுரம் என்ற பெயருடைய கோயில்களைக் கொண்ட ஊர்கள் முறையே திண்டிவனம், சங்கம், ஆற்பாக்கம் என அழைக்கப்பெறுதலேபோல், "கல்லாடீச்சுரம்" உள்ள, மீஞ்சூர் பண்டைக்காலத்தில் கல்லாடம் என வழங்கியதாதல்வேண்டும். "ஐயங்கொண்ட சோழமண்டலத்துப் புழல்கோட்டத்து ஞாயிறுநாட்டு மீஞ்சூருடையார் கல்லாடீச்சுர முடையார்." (A. R. No. 133 of 1910) என்ற கல்வெட்டினை நோக்க, பழங்காலத்தே கல்லாடம் என வழங்கிய அவ்வூர்ப் பெயர், அக்கல்வெட்டுக் காலத்தே அவ்வூர்க்கோயில் அளவோடு நின்றுவிட்டது என அறிகிறோம் என ஆராய்ந்து கூறுவர் ஔவை. சு. துரைசாமிப் பிள்ளையவர்கள்.

கல்லாடனூர் வேங்கடத்தைச்சூழ உள்ள வடநாட்டின ராவர்; என்பதை அவர் பாக்களே அறிவிக்கின்றன; கல்லாடனூர், தாம் பாடிய புரவலர்களுள் ஒருவனாகிய பொறையாற்றுக் கிழவனைப் பாடுங்கால், தாம் தமிழகம் புகுந்தமைக்குரிய காரணத்தை, "எங்கள் வேங்கடநாட்டில் தவறாது மழை பெய்யும்; நெற்கதிர்கள் மலைபோல் காட்சி தரும்; எருதுகள் உழுது பெற்ற வளத்தால் மகிழ்ந்த உழவர் அரியல் உண்டும், மான், முயல் இவற்றின் ஊன் தின்றும் செருக்கித் திரிவர்; இவ்வாறு வளங் கொழிக்கும் வேங்கடம் மழையின்மையால் வறுமை யுற்றுவிட்டது; பசித்துயர் பொறாது தமிழகம் போந்தேன்," எனக் கூறி யுள்ளமை யுணர்க.

"தண்துளி பலபொழிந்து எழலிஇசைக்கும்
விண்டுஅனைய விண்தோய் பிறங்கல்
முகடுற உயர்ந்த நெல்லின் மகிழ்வரப்
பகடுதருபெருவளம் வாழ்த்திப் பெற்ற
திருந்தாமூரி பரந்துபடக் கெண்டி
அரியல்ஆர்கையர் உண்டு இனிதுஉவக்கும்
வேங்கடவரைப்பின் வடபுலம் பசித்தென
ஈங்குவந்திறுத்த என்இரும் பேரொக்கல்."
(புறம்: ௩௯௧)

கல்லாடனூர் வேங்கட நாட்டினராதலின், அவர் அவ் வேங்கட நாட்டையும், அந்நாட்டை ஆளும் புல்லி என் பானையும், ஆங்கு வாழும் மக்களின் வாழ்க்கை முறை களையும், அவ்வேங்கட நாட்டிற்கு அப்பாற்பட்ட பாணன் நாட்டையும் தாம் பாடிய பாக்களில் ஏற்ற இடங்களில் எடுத்துக்கூறி விளக்கிச் செல்வர்.

"கல்லா இளையர் பெருமகன் புல்லி
வியன்தலை நன்னாட்டு வேங்கடம்." (அகம்: ௮௩)
"மாஅல் யானை மறப்போர்ப் புல்லி
காம்புடை நெடுவரை வேங்கடம்." (அகம்: ௨0௯)
"புல்லிய, வேங்கட விறல்வரை." (புறம்: ௩௮௫)

இவை, வேங்கடநாடு குறித்தும், அந்நாட்டிற்குரிய புல்லி என்பானைக் குறித்தும் கல்லாடர் கூறுவன ; வேங்கடநாட்டு வேட்டுவ மக்கள், யானை வேட்டம் சென்று, யானைக்கன்றை அதன் தாயாகிய பிடி, பிரிவாற்றாமல் கதறிக் கதறிப் புலம்பக் கைப்பற்றிக், கடப்ப மரப்பட்டையில் நாரெடுத்துக் கயிறு திரித்து, அக்கயிற்றினால், அக் கன்றைப் பிணித்து, அதன் உடம்பில் புண்படுமாறு இறுகக் கட்டிக் கொணர்ந்து, தம்மூர்க் கள்ளுக்கடை வாயிலில் கட்டி மகிழ்வர் என்று அவர் கூறியுள்ளார் :

" கறையடி மடப்பிடி கானத்து அலறக்
களிற்றுக்கன்று ஒழித்த உவகையர், கலிசிறந்து
கருங்கால் மராஅத்துக் கொழுங்கொம்பு பிளந்து
பெரும்பொளி வெண்ணார் அழுந்துபடப் பூட்டி
நெடுங்கொடி நுடங்கும் நியமமூதூர்
நறவுநொடை நல்லில் புரவுமுதல் பிணிக்கும்
கல்லா இளையர்." (அகம் : அரு)

வேங்கட நாட்டினராய கல்லாடர், ஆண்டு வாழ்ந்த மக்களுக்குத் தொண்டையர் என்ற பெயரும் உண்டாம் என அறிந்து கூறியுள்ளார் ; தொண்டையர் என்பார் குறித்துக் கூறியவர்களுள் கல்லாடரே முதல்வராவர் என்பது, தமிழ்நாட்டு வரலாறு உணர்வார்க்கு வழித்துணை புரிவதொன்றாம்.

" பொருவார்,
மண்ணெடுத்துண்ணும் அண்ணல் யானை
வண்டேர்த் தொண்டையர்." (குறுந் : உகo)

வேங்கட நாட்டின் மேற்பாற்பகுதி பாணப்பாடி எனப் படும் ; அப்பாணப்பாடி பாணன் என்பானுக்கு உரியது ; அவன் வழிவந்தார் பலர், வாணாதிராயர், வாணகோவரையர் என்ற பெயரினராய்த் தமிழகம் புகுந்து வாழத் தொடங்கினர் ; பாணப்பாடியின் அண்டை நாட்டினராய கல்லாடர், அப் பாணப்பாடியின் அரசனை அறிந்து அறிவித்துள்ளார் ; அவனைப்பற்றிக் கூறுங்கால், " தன் பகைவர்

தங்கள் ஆனிரைகளைக் காத்து நிற்கும், உணவால் குறை வற்ற அரண்கள் மிகச் சேய இடத்தில் இருப்பினும், அவ் வரணை அழித்து அவர் ஆனிரைகளைக் கவருதற்குரிய செவ்வி பார்த்திருந்து ஏறுகளோடுகூடிய அந்நிரைகளைக் கவர்ந்து செல்லும் வேற்படை உடையவன் பாணன்; உணவால் குறைவற்றவன் பாணன்; பகைவர்க்குப் புறங் காட்டாப் பேராற்றல் வாய்ந்தவன் பாணன்; அவன் நாடு நன்மைபல உடையது." என்று கூறுகிறார்.

"இகந்தன ஆயினும், இடம்பார்த்துப் பகைவர்
ஓம்பினர் உறையும் கூழ்கெழு குறும்பில்
குவைஇமில் விடைய வேற்று ஆ ஒய்யும்
கனையிரும் சுருணைக் கனிகாழ் நெடுவேல்
விழவயர்ந்தன்ன கொழும்பல் திற்றி
எழாஅப் பாணன்." (அகம்: ௧௧௩)

தம் நாடு, தம் நாட்டைச் சூழவுள்ள நாடுகள் இவை பற்றி நன்கு அறிந்து அறிவிக்கும் கல்லாடர்பால் நாட்டுப் பற்றும் பொருந்தியிருக்கக் காண்கிறோம். அம்பர்கிழான் அருவந்தையைப் பாடிய புலவர், அவனை வாழ்த்துங்கால், அவன் சோழநாட்டானாதலின், அவன் நாட்டில் பாய்ந் தோடும் பேராறாகிய காவிரியாற்று மணலினும் வாழ்க பல்லாண்டு என வாழ்த்தாது, தாம் பிறந்த புல்லிக்குரிய, வேங்கடமலைமீது வீழ்ந்த மழைத்துளியினும் பல்லாண்டு வாழ்க என வாழ்த்தினர் எனின் அவர் நாட்டுப்பற்றினை நவிலவும் கூடுமோ?

"நல் அருவந்தை வாழியர்! புல்லிய
வேங்கட விறல்வரைப் பட்ட
ஓங்கல் வானத்து உறையினும் பலவே."
(புறம்: ௩அ௫)

கல்லாடர், தாம் பிறந்த வேங்கட நாட்டின் வரலாற் றினைமட்டும் அறிந்தவரல்லர்; அவர் தமிழகமெங்கும் சென்று, ஆங்காங்குள்ள அரும்பெருந் தலைவர்களை அறிந் தவராவர்; கல்லாடனார், பாண்நாடு சென்று நெடுஞ்செழி

யனைப் பாடியுள்ளார்; சேரநாடு சென்று, களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரலைச் சிறப்பித்துள்ளார்; பூழி நாட்டு நன்னனை அவர் அறிந்துளார்; மலாடுநாட்டுக் காரியையும், கொல்லிக் கூற்றத்து ஓரியையும் தெரிந்துளார்; கோசர் குணம் அவருக்குத் தெரியும். சோழ நாட்டுப் பேரரசர் எவனையும் அவர் பாராட்டவில்லை எனினும், அந்நாட்டு அம்பருக்கும், பொறையாறுக்கும் போயுளார். ஆகவே, கல்லாடர் தமிழகமெங்கும் சுற்றிப் பழகியவர் என்பது புலனும்.

நெடுஞ்செழியன் அரியணை ஏறிய சின்னாட்களுக்கெல்லாம், முடிவேந்தர் இருவர், வேளிர் ஐவர் துணைபெற்று அவனை எதிர்த்தனர்; தன் நாட்டகத்தேவந்து எதிர்த்த அவர்களை வென்று புறங்காட்டி ஓடச்செய்து, மேலும் விடாது துரத்திச்சென்று, அவர்களுள் ஒருவனுடைய சோழன் தலைநகர்க்கு அணித்தே உள்ள ஆலங்கானத்தே அழித்து மீண்டான். நெடுஞ்செழியன் வெற்றிகேட்டு வியந்த புலவர் பலர் அவனைப் போற்றிப் பாராட்டினர்; அவ்வாறு பாடியவர்களுள் கல்லாடனாரும் ஒருவர்; கல்லாடனார் அவன் வெற்றியைப் பாராட்டுவதோடு அமையாது, அவன் படையால் பாழான பகைவர் நாட்டுக் கேட்டினை அவன் கண்முன் காட்டி அவன் உள்ளத்தே போர்க்கொடுமை தோன்றத்துணையும் புரிந்துளார்; அவனால் பாழான ஊர்களைப் பார்த்துக் கொண்டே வந்த கல்லாடர், அவனை அடைந்து "செழிய! நான் வருங்கால், நின்னால் பாழான பகைவர் நாட்டுட் புகுந்து வந்தேன்; அம்மம்ம! ஆண்டு யான் கண்ட காட்சி கொடிது! கொடிது! வழியில் தன் அன்பிற்குரிய ஆண் மான் புலியாற் கொல்லப்படவே, பெண் மான், தன் சிறு குட்டியைத் தழுவிக்கொண்டு, ஆள் வழக்கற்ற இடம் சென்று ஆண்டுள்ள வேளைப்பூவைக் கறித்து உண்ணுவதைக் கண்டேன்," என்று கூறிப் "புலி யொத்த சினம் உடைய நின்னால் அழிக்கப் பெற்ற வீரர்களின் மனைவிமார், தங்கள் இளஞ் சிறுர்களோடு கூடி வருந்தி வாழ்கின்றனர்; இவ்வாறு அவர்கள் வாட அழித்து வாழ்தல்

நினைக்கு அழகாமோ," என்பது தோன்றச் செய்த திறம் வியந்து பாராட்டற்குரியதாம்.

> 'ஆலங் கானத்து அமர்கடந் தட்ட
> காலனென்ப! நிற் கண்டனென் வருவல்;
> அறுமருப்பு எழிற்கலை புலிப்பாற் பட்டெனச்
> சிறுமறி தழீஇய நெறிநடை மடப்பிணை
> பூளை நீடிய வெருவரு பறந்தலை
> வேளை வெண்பூக் கறிக்கும்
> ஆளில் அத்த மாகிய காடே." (புறம்: உங)

கல்லாடனார் காலத்தில் சேர நாட்டைக் களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல் ஆண்டுகொண்டிருந்தான்; அவனுக்குரிய நாட்டை, அவன் அண்டை நாடாகிய பூழி நாட்டினை ஆண்டுகொண்டிருந்த நன்னன் என்பான் கைப் பற்றி ஆண்டிருந்தான்; தனக்குரிய நாட்டைத் தான் கைப்பற்றுதல் வேண்டும் என்ற எண்ணமுடை யானாய், அந்நன்னின் நாட்டின்மீது படை கொண்டுசென்று, அவனை வாகைப் பெருந்துறைக்கண் நிகழ்ந்த போரில் வென்று, இழந்த தன் நாட்டைப் பெற்று மீண்டான்; சேரன் செயல் பிறந்த குடியர்க்கும் பெருஞ்செயலாதல் அறிந்த கல்லாடர் அதைத் தாம் பாடிய அகத்துறைப் பாட்டொன்றில் கூறிப் பாராட்டினார்.

> "இரும்பொன் வாகைப் பெருந்துறைச் செருவில்
> பொலம்பூண் நன்னன் பொருது களத்து ஒழிய
> வலம்படு கொற்றம் தந்த வாய்வாள்
> களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல்
> இழந்த நாடு தந்தன்ன வளம்." (அகம்: கஉக)

அழகிய பாவையைத் தன்பால் கொண்ட கொல்லி மலையும், அதைச் சூழ உள்ள நாடும் சேரர்க்கு உரிய தாகும்; ஆனால், ஓரி என்ற வில்லாற்றல் மிக்க வீரனொரு வன், தன் ஆண்மையால், அக்கொல்லியைத் தான் பற்றி ஆண்டிருந்தான்; ஓரியின் அடாச் செயல் அறிந்த, சேர வேந்தர் தம் நண்பனாகிய, முள்ளூர் மன்னன் மலையமான்

திருமுடிக்காரி, அவ்வோரியைக் கொன்று, கொல்லியைச் சேரர்க்கு உரிமையாக்கிச் சிறந்தான்; காரிபால் தாம் கண்ட இந்நற்பணியைக் கல்லாடர் வியந்து பாராட்டினார் என்பதில் வியப்பில்லையன்றே!

"செவ்வேல்
முள்ளூர் மன்னன் கழல் தொடிக்காரி
செல்லா நல்லிசை நிறுத்த வல்வில்
ஓரிக் கொன்று சேரலர்க்கு ஈத்த
செவ்வேர்ப் பலவின் பயங்கெழு கொல்லி."
(அகம்: உ0க)

நன்னன், தன் தோட்டத்துப் புனல் தந்த பசுங்காய் ஒன்றைத் தின்றதன் தப்பிற்காக ஒரு பெண்ணைக் கொலை புரிந்த கொடியோனவன்; அவனுக்குப் பகைவன் ஒருவன், அகுதை என்ற பெயரோடு வாழ்ந்திருந்தான்; கொடியோனாகிய நன்னனால், அகுதைக்குக் கேடு உண்டாகா வண்ணம் கோசர் என்பார் காத்தனர். கோசர்தம் இந்நற்செயல் கல்லாடர் உள்ளத்தைப் பெரிதும் மகிழ்வித்தது; உடனே, அக்கோசர்பால் தாம்கொண்ட, நண்பர் வழியராயினர் என விட்டு ஒழிக்காது விரும்பி உடன் உறைவதும், நெடுங்காலம் சென்றேனும் கருதியது முடிக்கும் சூழ்ச்சி உடையராவதும் ஆய பண்புகளையும் கூறிப் பாராட்டுவாராயினர்;

"நன்றல் காலையும் நட்பிற் கோடார்
சென்று வழிப்படூஉம் திரிபில் சூழ்ச்சியில்
புன்தலை மடப்பிடி அகவுநர் பெருமகன்
....
காப்புக்கை நிறுத்த பல்வேற் கோசர்."
(அகம்: ககங)

கல்லாடர் இவ்வாறு நாடு பல சுற்றி, ஆங்காங்கே தாம்கண்ட நற்செயல்களை நாட்டார்க்கு அறிவிக்கும் அறிவுடையராய்ப் பாடிப், பழந்தமிழகத்தின் வரலாறு உணர்த் துடித்து நிற்பார்க்குப் பெருந்துணைபுரியும் வரலாற்றுப் பேராசிரியராய் விளங்கியுள்ளார்.

௩௬. கழாத்தலையார்

சித்தலை, பெருந்தலை என்பனபோல், கழாத்தலை என்பதும் ஓர் ஊர்; இவர் அவ்வூரினராதலின் கழாத்தலையார் எனப்பட்டார்; கழாத்தலை என்ற சொல் கழுவாத தலை எனவும் பொருள்படும் ஆதலின், மாசுண்ட முதுமகள் ஒருத்தியின் தலையினைக் கழாத்தலை எனப் பாடிய சிறப்பால் கழாத்தலை என அழைக்கப்பெற்றார் என்று கூறுவர் சிலர்; சிலர், சீத்தலை சாத்தனார்க்குக் கூறும் கதைபோல் ஒரு கதை கூறி இவர், கழுவாத தலையினராதலின், கழாத்தலையார் எனப்பட்டார் என்று கூறுப; மற்றும் சிலர், இவர் பெயர் சில ஏடுகளில் கழார்த்தலையார் எனவும் காணப்படுதலின், இவர் கழார் என்னும் ஊரினராதல் வேண்டும் என்ப. "புகழ்ந்த செய்யுள் கழாத்தலையை இகழ்ந்த தன் பயனே" என்ற கபிலர் பாட்டில் இவர் பெயர் கழாத்தலை என்றே காணப்படுதலின் கழார்த்தலை என்ற பாடமும் தவறாம்; இவர் கழார் நகரத்தாரும் அல்லராம் எனக் கொள்க.

இருங்கோவேள் என்ற குறுநில மன்னன் ஒருவனின் முன்னோன் ஒருவன், கழாத்தலையாரை இகழ்ந்ததனால், அவனுக்குரிய சிற்றரையம், பேரரையம் எனப் பெயர் கொண்ட, பெருவளம் நிறைந்த நகரம் பாழுற்றது எனக் கபிலர் கூறுவர் எனின், கபிலராலும் போற்றப்படும் கழாத்தலையாரின் பெருமையினை நம்மால் அறிதல் இயலுமோ?

"இருபாற் பெயரிய உருகெழு மூதூர்க்
கோடிபல அடுக்கிய பொருள்நுமக்கு உதவிய
நீடுநிலை அரையத்துக் கேடும் கேள் இனி
....
நும்போல் அறிவின் நுமருள் ஒருவன்
புகழ்ந்த செய்யுட் கழாஅத் தலையை
இகழ்ந்ததன் பயனே." (புறம்: ௨0௨)

குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதனும், வேற்பஃறடக்கைப் பெருவிறற்கிள்ளியும் போரிட்டு இருவர் படையும் அழிய, இருவரும் களத்திலேயே மாண்டு மடிந்தனர்; களம் நோக்கி வந்த யானைகள் அனைத்தும் மடிந்து மலைபோல் வீழ்ந்து கிடக்கின்றன; வெற்றியன்றித் தோல்வி கண்டறியாக் குதிரைகள் எல்லாம், தம்மீது ஏறிய வீரர்கள் அழியத் தாமும் அழிந்து வீழ்ந்துவிட்டன; தேர் வீரர்கள், தேர்த்தட்டுகளிலேயே தலை இழந்து இறந்து கிடக்கின்றனர்; போர் முரசுகள் முழக்குவாரின்றி வறிதே விடப்பட்டுள்ளன; இரு பெரும் அரசர்களும் மார்பில் வேலேற்று வீழ்ந்து கிடக்கின்றனர்; அவ்வேந்தர் தம் உரிமை மகளிரும் கைம்மை நோன்பு மேற்கொண்டு வாழும் கருத்திலராய்த் தம் கணவர் மார்பகத்தே வீழ்ந்து மடிந்து கிடக்கின்றனர்; இக்கொடிய காட்சியைக் கண்டார் புலவர் கழாத்தலையார்; இவர்கள் நிலையே இதுவாயின், இனி, போர் மேற்கொண்டு போந்து நின் தூசிப் படையினை அழித்து வென்றி எய்துவேம் எனக் கூறல் எவர்க்கு இயலும்? அவ்வாறு எண்ணுவார் எண்ணம் என்னும்? என்று ஏங்கி நின்றார்.

"வருதார் தாங்கி அமர்மிகல் யாவது!" (புறம்: ௬௨)

களத்தே வீழ்ந்து கிடந்தாருள், நெடுஞ்சேரலாதன் கழுத்தில் அழகிய ஆரம் ஒன்று மின்னிக்கிடப்பதைக் கண்ட புலவர், அது, ஆங்கு வரும் பாணர்க்குப் பரிசாக அளிக்க அணிந்துவந்த அணிபோலும் என்று எண்ணினார்; பாணர், வெற்றிபெற்ற வேந்தரைப் பாடி, அவ் வேந்தர் ஆங்குக் கைக்கொண்ட, யானை, குதிரை, தேர், முதலாம் பொருள்களைப் பெற்றுச் சேறல் வழக்கமாம்; இந்தப் போர்க்களத்தில் இருவர் படையும் அறவே அழிந்துவிட்டமையின் பாணர்க்குப் பெறலாம் பொருள் ஏதும் இல்லை. எனவே, அவர்களுக்கு, நெடுஞ்சேரலாதன் கழுத்து ஆரம் ஒன்றே அகப்படலாயிற்று; அதைக் கண்ட பாணர்கள், யாங்கள் ஈண்டு வந்தது இந்தக் கொடுங் காட்சியினைக் காணவா? நின் கழுத்தில் கிடக்கும் இதைக் கொள்ளவா?

என்று கண்ணீர்விட்டுக் கலங்கினர் எனப் பாடி, அக்களத்தின் கொடுமையினையும், அவன் கொடையின் சிறப்பினையும் ஒருங்கே பாடினர்.

"முகவை இன்மையின் உகவை இன்றி
இரப்போர் இரங்கும் இன்னா வியன் களத்து
....
பாடிவந்த தெல்லாம் கோடியர்
முழவுமருள் திருமணி மிடைந்த நின்
அரவு உறழ் ஆரம் முகக்குவம் எனினே." (புறம்: ௩௬௮)

வெண்ணிப் பறந்தலை என்ற போர்க்களத்தே, கரிகாலனோடு போரிட்டுத் தோற்றோருள் பெருஞ்சேரலாதன் என்பவனும் ஒருவனாவன்; அப் போரில், கரிகாலன் எறிந்த வேல் ஒன்று சேரலாதன் மார்பிற் பாய்ந்து முதுகின்வழியே வெளிவந்து விட்டமையால், அவன் முதுகில் புண் உண்டாகிவிட்டது; வீரர் முதுகில் புண் பெறுவதை இழிவெனக் கருதுவர்; முதுகிற் புண்பெற்ற வீரர் வாழ விரும்பார்; சேரலாதன் ஒரு பெருவீரனாவன்; அவன் தன் புறப்புண் நாணி வடக்கிருந்து உயிர் விட்டான். சேரலாதனின் இச் சீரிய செயல் புலவர் கழாத்தலையார்க்குத் தெரிந்தது; அவன் பெருமையும், அவன் இறந்தமையால் உண்டாய கேடும் விளங்க அழுது பாடினர்; முழுநிலா நாளன்று மாலை கிழக்கே திங்களையும், மேற்கே ஞாயிற்றையும் காணலாம் எனினும், சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம், மேலைத்திக்கில் ஞாயிறு மறைந்துவிடும். இந்த உண்மையை உணர்ந்த நம் புலவர், தமிழகத்தின் கீழ்க் கண்ணதாய சோழநாட்டில் கரிகாலன் தோன்றியவுடனே, மேற்கே சேரநாட்டு வேந்தனாகிய பெருஞ்சேரலாதன் மறைந்தமைக்கு, முழுநிலா நாள் நிகழ்ச்சியினை உவமை காட்டியுள்ளமை கழிபேரின்பம் பயப்பதாம்.

"உவவுத் தலைவந்த பெருநாள் அமயத்து
இருசுடர் தம்முள் நோக்கி ஒருசுடர்
புன்கண் மாலை மலைமறைந் தாங்குத்
தன்போல் வேந்தன் முன்புகுறித்து எறிந்த
புறப்புண் நாணி மறத்தகை மன்னன்
வாள் வடக்கிருந் தனன்." (புறம்: ௬௫)

பழந் தமிழ்நாட்டு மக்கள், ஆற்றல்வாய்ந்த இரண்டு எருதுகளைப் பொரவிட்டு, அவற்றுள் வெல்லும் எருதினைத் தேர்ந்து, அதன் தோலை, மயிர் சீவாதே போர்த்த முரசினையே போர் முரசாகக்கொள்ளும் பண்பினராவர்; தங்கள் பேராண்மை, தங்கள் முரசினும் விளங்குதல் வேண்டும் என்ற வேட்கையினராவர். இந்தச் செய்தியைப் புலவர் தம்முடைய பாட்டொன்றால் விளக்கியுள்ளார்:

"அண்ணல் நல்லேறு இரண்டுடன் மடுத்து
வென்றதன் பச்சை சீவாது போர்த்த
திண் பிணி முரசம்." (புறம்: உஅஅ)

அரசர் தம்கீழ் வாழ்வார் அனைவரும் நல்லவரே ஆயினும், தம் ஆட்சிப் பொறுப்பின் அரிய உண்மைகளை உணர வல்லாராகச் சிலரைக் கொள்ளுங்கால் மிக மிக விழிப்பாயிருத்தல் வேண்டும்; அவ்வாறு கொள்ளப் படுவார்கள் காணலாம் பண்புகளில், அவர்தம் குடிப் பண்பே முன்னின்று உணரலாகும்; நற்குடி வந்தார் நாணத் தருவன செய்யா நல்லியல்புடையராவர்; இதனாலேயே, அத்தகையார்க்கு உரிய இலக்கணங்களுள், 'குடிப் பிறந்து, குற்றத்தின் நீங்கி, வடுப்பரியும் நாணுடையான் கட்டே தெளிவு,'' எனக் குடிப்பிறப்பினை முதற்கண் கூறுவாராயினர்; இப் பண்பினை ஓர் அரசன்பால் கண்ட புலவர், அவன், உழவன் தன்கண் உள்ள எருதுகள் எல்லாம் உற்றுழி உதவும் இயல்பின ஆயினும், அவற்றுள்ளும் நல்லனவற்றைத் தேர்ந்து எடுத்துப் பணிகொள்வதேபோல், பெருமைமிக்க தொல்குடி வந்து குடிப்பண்பு கெடாது வாழ்ந்த மறவர் உள்ளும் சிறந்தானைத் தேடிச் சிறப்புச் செய்வன் என்று கூறித் தன் உழவுநூல் அறிவினையும் புலப்படுத்தியுள்ளார்:

"ஈரச் செவ்வி உதவின ஆயினும்,
பல்லெருத் துள்ளும் நல்லெருது நோக்கி
வீறுவீறு ஆயும் உழவன் போலப்
பீடுபெறு தொல்குடிப் பாடுபல தாங்கிய
மூதிலாள ருள்ளும் காதலின்
தனக்குமுகந்து ஏந்திய பசும்பொன் மண்டை
இவற்கு ஈகென் னும்." (புறம்: உஅக)

௬எ. கள்ளம்பாளனார்

'களப்பாள் என்று ஊர் இருத்தல்போலக் கள்ளம் பாள் என்பதும் ஊராக இருக்கலாம்,' என்று கூறுவர் நற்றிணை உரையாசிரியர் பின்னத்தூர் அ. நாராயணசாமி ஐயர் அவர்கள். இவர் பெயர் கண்ணம்பாளனார் எனவும் ஏடுகளில் காணப்படுவது கண்டு, இவரும், கருவூர்க் கண் ணம்பாளனாரும் ஒருவரோ எனக் கொள்ளவும் கொள்வர் சிலர். இவர் பாடியதாகக் கிடைத்துள்ள செய்யுள், நற்றி ணைக்கண் வந்துள்ள பாலைத்திணைச் செய்யுள் ஒன்றே.

பொருள்வயிற் பிரியக் கருதும் தலைமகன், தன் பிரிவைத் தாங்குதற்கு ஆற்றா மென்மையுடையாள் தலைவி என்பதை அறிந்தும், அவள் உடன்வருதற்கு ஆற்றா அருமை உடையது தான் கடந்து செல்லவேண்டிய காட்டு நெறி என்ற அச்சத்தால், அவளுக்கு ஆறுதல் அளிக்கும் அன்புரை பல வழங்கிப் பிரிந்தான் எனவும், அவன் பிரிந்துபோவது, இல்லறமாற்றுதற்காம் பொருள் தேடி வரும் நல்வினைக்கு என்ற நல்லறிவுடையளாய தோழி, அவன் பிரிவினைப் பொறாது வருந்துவளே தலைவி, அவளை எவ்வாறு ஆற்றிக் காப்பேன் எனக் கவல்வதை விட்டு, சென்ற அவன் அரிதிற் பெறுபொருளை விரைந்து பெற்று மீள்க என வாழ்த்தினாள் எனவும் பாடி, அக்கால ஆடவர், பெண்டிர்தம் பெருமையினைப் பாராட்டியுள்ளார் புலவர்.

இவ்வாறு, பொருள்தேடிப் போந்து, விருந்தோம்பி வேளாண்மை செய்தலாம் புகழ்தரு செயல் மேற்கொண்ட மக்கள், அச் செயல் மேற்கொள்வதால், மனைவியர் வருந்து வர்; வழியில் ஏதம் பல உண்டாம் என அஞ்சார்; இப் பண்பு தமிழகத்து மக்களிடையே யன்று, அந் நாட்டுமாக்க ளிடத்தும் உண்டு; இப் பண்பு, தமிழ்நாட்டு மக்கள், மாக்கள் ஆய எல்லாரிடத்தும் காணப்படும் இயற்கை உடைத்து எனக்கூற விரும்பும் புலவர், தலைவன் பிரிந்து செல்லும் காட்டுவழி, தன் பெண்புலி, குட்டிகளை ஈன்று,

உணவின்றி வருந்தியுள்து என அறிந்த ஆண்புலி, அதற்கு வேண்டும் உணவு தேடிச்சென்று, வழியில், தன் வருகையினை எதிர்நோக்கி, வில்லேந்திய வீரர் பலர் மறைந்து உறைகின்றனர் என்பதையும் அஞ்சாது, களிற்றைத் தேடிப் பாயும் கொடுமையுடையது என்று கூறிய சிறப்பு, அவர் தம் புலமைக்குப் பெருமை யளித்துநிற்றல் காண்க.

வண்ணம் நோக்கியும், மென்மொழி கூறியும்
நீஅவண் வருதல் ஆற்றாய் எனத்தாம்
தொடங்கி ஆள்வினைப் பிரிந்தோர், இன்றே,
நெடுங்கயம் புரிந்த நீரில் நீளிடைச்
செங்கால் மராஅத்து அம்புடைப் பொருந்தி
வாங்குசிலை மறவர் வீங்குநிலை அஞ்சாது,
கல்லளைச் செறிந்த வள்ளுகிர்ப் பிணவின்
இன்புனிற்று இடும்பைதீரச் சினம்சிறந்து
செங்கண் இரும்புலிக் கோள்வல் ஏற்றை
உயர்மருப்பு ஒருத்தல் புகர்முகம் பாயும்
அருஞ்சுரம் இறப்ப என்ப ;
வருந்தேன் ; தோழி ! வாய்க்க ! அவர்செலவே.”

(நற் : ௧௪௮)

கஅ. கள்ளிக்குடிப் பூதம்புல்லனார்

கள்ளிக்குடிப் பூதம் புலவனார் எனவும், பூரம் புல்லனார் எனவும், பூதம் புல்லனார் எனவும் வழங்கப்பெறும் இயற் பெயரினராய இவர் பிறந்த கள்ளிக்குடி என்ற பெயருடைய ஊர்கள் தமிழகத்தே பல உள ஆதலின் இவர்க்குரிய கள்ளிக்குடி எது என்பதை அறிந்து கொள்வதற்கில்லை. இவர் பாடிய பாக்கள் இரண்டு; ஒன்று நற்றிணையில் உளது; மற்றொன்று குறுந்தொகைக்கண் இடம் பெற்றுளது. இவர் கால்நடைச் செல்வங்களைக் கருத்தூன்றி வளர்க்கும் அறிவினராவர்; நல்ல பசுக்கள் நாட்டிற்கு வேண்டின், நல்ல காளைகளை வைத்துப் பேணுதல்வேண்டும் என இக் காலத்தாரும் கூறுவர்; கூறுவதோடு பேரூர் ஒவ்வொன் றினும் ஒரு நல்ல காளையை அரசியலார் வைத்துப் பேணு மாறு வழிசெய்தும் உள்ளனர்; இந்த அறிவினைத் தமிழர் அன்றே பெற்றிருந்தனர் என்பதை அறிவிக்கின்றார் நம் புலவர்; ஊர்தோறுமேயன்றி, ஒவ்வொரு தொழுவமும், ஒரு நல்ல ஆனேற்றினைக் கொண்டு விளங்கும் எனக் கூறி யுள்ளார் இவர் :

> "நல்லேறு இயங்குதோ றியம்பும்
> பல்லான் தொழுவத்து ஒருமணிக் குரலே."
>
> (குறுந் : ககo)

வீட்டின் நல்ல இடத்தே பல்லிசொல்லின், நல்லது உண்டாம் எனக்கூறும் பல்லி சொல்லின் பயனறி அறி வினை இவரும் கொண்டுளார் என்பதை அவர் பாட்டால் அறியலாம்.

> "நீங்குக மாதோ நின்அவலம்; ஓங்குமிசை
> உயர்புகழ் நல்லில் ஒண்சுவர்ப் பொருந்தி
> நயவரு குரல பல்லி
> நள்ளென் யாமத்து உள்ளுதொறும் படுமே."
>
> (நற் : ௩௩௩)

கசு. கள்ளில் ஆத்திரையனார்

கள்ளில் என்பது தொண்டைநாட்டில் உள்ளதோர் ஊர்; இக்கள்ளில், "தொண்டைநாட்டுப் புழற்கோட்டத்துக் குன்றிகை நாட்டுத் திருக்கள்ளில்" (A. R. 486 of 1926) எனக் கல்வெட்டுக்களுள் வழங்கப்பெறும்; கள்ளில் இருந்த குன்றிகைநாடு, குன்றகநல்லூர் என அவர் பாட்டிலேயே இடமும் பெற்றுளது; அவ்வூரில் உள்ள சிவனைக் "கள்ளின் மேய அண்ணல்," எனத் திருஞானசம்பந்தர் பாடியுள்ளார். ஆத்திரையன் என்ற இவர் இயற்பெயர், ஆத்திரேயன் என்பதன் மரூஉவடிவாம்; அவர் அந்தணராவர் என்று கூறுவாரும் உளர். இனி, கள்ளுண்பார், கள்ளை உண்ணவேண்டி மேற்கொள்ளும் பயணத்தைக் "கள்ளில் கேளிர் ஆத்திரை," எனக் குறிப்பிட்டமையால் இவர் இப்பெயர் பெற்றார் என்று கொள்வாரும் உளர்.

ஆத்திரையனார், அருமன், ஆதனுங்கன், நல்லோர் முதியன் ஆகிய தலைவர்களைப் பாடியுள்ளார்; அருமன் என்பான் சிறுகுடி என்னும் ஊரினன்; காக்கைகள் இனத்தோடு இருந்து உண்ணுமாறு கடவுட்கு, கருணைக்கிழங்கோடுகூடிய செந்நெல்லாலாய வெண்சோற்றினைப் பலி தருவன் என இவன் பெருமை பாராட்டுவர் நக்கீரர்; அவன் மூதூர் பழைமை உடையது; பல்வளம் நிறைந்து அழகுடையது என்று கூறுகிறார் நம் புலவர். "ஆதி அருமன் மூதூர் அன்ன."

ஆதனுங்கன் ஒரு குறுநில மன்னன்; வேங்கடமலையும், அதைச் சூழவுள்ள நாடும் இவனுக்கு உரியது; இரவலர் இன்மை தீர்க்கும் இனியஉள்ளம் உடையவன்; கள்ளில் ஆத்திரையனார் இளைஞராய் இருந்த காலத்தே இவனைச் சென்று கண்டார்; அப்போது ஆங்குவந்த புலவரைப் "புலவ! கோடைமுற்றி வற்கடம் உற்றகாலத்தே உறுபொருள் அளித்து உற்றதுயர் தீர்ப்பாருள்

என்னையும் ஒருவனாக உள்ளுவாயாக!" என வேண்டி, வேண்டும் பொருள் அளித்து அனுப்பினான்; அவன் அன்னனாதலின், ஆத்திரையனார்க்கு அவன்பால் பேரன்பு உண்டாயிற்று; அவனைத் தன் உள்ளத்தே வைத்துப் போற்றுவாராயினர்; அவனை மறப்பதும் அவர்க்கு அரிதாயிற்று; அவன் மறத்தற்கரியன் என்பதை அழகிய ஒரு பாட்டால் அவனுக்கு விளக்கியுள்ளார்.

"அன்ப! ஆதனுங்க! என் உள்ளத்தைத் திறந்து பார்ப்பார் உண்டானால், அவர் ஆண்டு நீ குடிகொண்டிருப்பதைக் காண்பர்; நின்னை யான் மறவேன்; நின்னை மறக்கும் காலமும் எனக்கு உண்டாமாயின், அக்காலம், என்னை யான் மறக்கும் காலமாகும்; அக்காலம், என் உயிர், என் உடலைவிட்டுப் பிரியும் காலமாம்; அந்தக் காலத்தில்தான் யான் நின்னை மறப்பேன்," என்று கூறும் புலவர் உள்ளம், அவர் அவன்பால் கொண்டிருந்த அளவிறந்து விளங்கிய அன்பின் பெருமையினை அறிவித்து நிற்றல் அறிக.

"எந்தை! வாழி! ஆதனுங்க! என்
நெஞ்சம் திறப்போர் நிற்காண்குவரே;
நின்னியான் மறப்பின், மறக்கும் காலை
என்உயிர் யாக்கையிற் பிரியும் பொழுதும்,
என்னியான் மறப்பின், மறக்குவென்." (புறம்: கஎ௫)

பின்பொருகால் ஆதனுங்கன் ஊர் சென்றவழி, ஆங்கு அவன் இறந்துவிட்டானாக, அவன் வழிவந்த முதியன் என்பான் வாழ்ந்திருந்தானாக, அவன்பால், தாம் இளைஞராய் இருந்தகாலத்தே ஆங்கு வந்ததையும், அப்போது ஆதனுங்கன் காட்டிய அன்புடைமையினையும் எடுத்துக்கூறி, அவ் ஆதனுங்கனேபோல், தம் வறுமைச் சுற்றத்தின் வாட்டமகல, வரையாது தருக என வேண்டியும், ஆதனுங்கன் இறந்தானாக ஆண்டு எழுந்த சாப்பறை ஒலி, மீண்டும், ஏமாதொழிக என வாழ்த்தியும் மீண்டார்; அவ்வாறு முதியனைப் பாடுங்கால், அவன், பகைவர் தோற்று ஓடுங்கால் அவரைப் பின் நின்று தாக்காப் பேராண்மை

யுடையவன்; தன் மனம்போன வழியெல்லாம் போகா மாண்புடையவன் என்று பாராட்டினார்

"செல்வுழி எழாஅ நல்லேர் முதியன்
ஆதனுங்கன் போல நீயும்
பசித்த ஒக்கல் பழங்கண் வீட
வீறுசால் நன்கலம் நல்குமதி! பெரும!
ஐதகல் அல்குல் மகளிர்
நெய்தல் கேளன்மார் நெடுங் கடையானே." (புறம்: ௩அக)

வேங்கடநாட்டார், வேட்டைமேற்சென்று, பிடியானை வருந்த அதன் கன்றினைக் கைப்பற்றிக் கொணர்ந்து தம் ஊரிடத்தே கட்டும் வழக்கத்தினை அறிவித்துள்ளார்:

"புன்தலை மடப்பிடி இனையக், கன்றுதந்து
குன்றக நல்லூர் மன்றத்துப் பிணிக்கும்
கல்கிழி அருவி வேங்கடம்." (புறம்: ௩அக)

சந்திரகுப்தன் பிறந்த மோரியர் என்ற வடநாட்டார், தென்னாட்டு அரசுகளைக் கைக்கொண்டு ஆளும் கருத்தின ராய்த் தேர்ப்படைமிக்க பெரும் படைத்துணை கொண்டு வந்தனர் என்றும், அவ்வாறு வந்தார்க்கு வடுகர் படைத் துணை வழங்கினர் என்றும், அவ்வாறு வந்தாரை மோகூர் மன்னன் பணியாது எதிர்த்தான் என்றும், அவனுக்குத் துணையாகக் கோசர் என்போர் இருந்தனர் என்றும், அவ் வாறு வந்த மோரியர் தம் தேர்கள் செல்லாவாறு குறுக்கே நின்று தடுத்து நிறுத்திய மலைகளை வெட்டி வழிசெய்து வந்தனர் என்றும் பழந்தமிழ்ப் பாக்கள் அறிவிக்கின்றன; இவ்வரிய வரலாற்று உண்மையினை அறிவிப்பாருள் நம் புலவர்களில் ஆத்திரையனாரும் ஒருவராவர். வரலாறு களை அவர் உரைப்பது காண்க:

"விண்பொரு நெடுங்குடைக் கொடித்தேர் மோரியர்
திண்கதிர்த் திகிரிதிரிதரக் குறைத்த
உலக இடைகழி அறைவாய்." (புறம்: ௧௭௫)

உ௦ காப்பியாற்றுக் காப்பியனார்

இவர், காப்பியாறு என்னும் ஊரில் பிறந்த காப்பியனார் என்ற பெயருடையவராவர்; காப்பியன் என்ற பெயருடையார் பலர் தமிழறிவுடையராய் வாழ்ந்துள்ளனர்; தமிழ்மொழியின் முதற் பேரிலக்கணமாகிய தொல்காப்பிய நூலாசிரியர் பெயரும் இக்காப்பியனார் என்பதே; காப்பியர் என்பார், காப்பியக் குடிவழி வந்தவர்; காப்பியக்குடி, சேர, சோழ, பாண்டியர் குடிகளைப்போல் ஒரு பழங்குடி; அஃது அந்தணரைக் குறிக்க வழங்கும் என்றும் கூறுப. சிலர், காப்பிக்குடி என்பது ஓர் ஊரின் பெயர்; அது பழைய புகார் நகரத்திற்கு ஏறக்குறைய ஒரு காவத தூரத்தில் இருத்தல்வேண்டும் என்று கூறுவர். தஞ்சை, மாயவரத்தை அடுத்துக் காப்பியக்குடி என்றோர் ஊர் உளது; தென்னார்க்காடு மாவட்டத்தில், விழுப்புரத்திற்கு அணித்தே காப்பியாமூர் என்னுமோர் ஊர் உளது; இக்காப்பியனார் பிறந்த காப்பியாறு யாண்டுளது என்பதையும் அறிந்து கொள்வதற்கில்லை; நற்றிணை பாடிய ஆசிரியர்களுள், காப்பியஞ்சேந்தனார் என்பாரொருவர் உளர்; அவர் இக்காப்பியனார் மகனாவர் என்று கருதுவர் ஆராய்ச்சியாளர்.

காப்பியாற்றுக் காப்பியனாரால் பாடப்பெற்ற பெருமையுடையான், களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல் ஆவன்; இவர் பாடிய பாடல்கள், பதிற்றுப் பத்தில் அச்சேர வேந்தரைப் பாடிய நான்காம் பத்துப் பாடல்களாம். களவாய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல், இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனுக்கும், வேளாவிக்கோமான் பதுமன்தேவியார்க்கும் பிறந்த பெருமை மிக்கோனவன்; இவன் முடிபுனைதற்குரிய காலத்தே, உரிய முடியும் கண்ணியும், காணப்பெறாமை கண்டு, நாரால் புனைந்த முடியும், களங்காயால் கட்டிய கண்ணியும் கொண்டு முடிசூட்டிக் கொண்டானாதலின், இவன் களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரலெனப் பெயர் பேயர்பெற்றான் எனப் பதிற்றுப் பத்தின் பழைய உரையாசிரியர் கூறுவர்; இம்முடியின் வனப்பினைப் புலவர்

காப்பியனாரும், தாம் பாடிய பாட்டொன்றில் வைத்துப் பாராட்டியுள்ளார்.

இழைத்து வைத்தாற்போன்ற புள்ளிகள் நிறைந்த கழுத்தினையும், சிறிய முதுகினையும் உடைய அழகிய சிறு புறாக்கூட்டம், வலையோ எனக்கண்டு அஞ்சுமாறு அழிந்த வேலமரத்தின் உலர்ந்த சிறு கொம்பினிடத்தே, சிலந்தி நூலால் ஆக்காமல், தன் வாயினின்றும் நுண்ணிய மயிர் போல் ஊறிய இழையால் பின்னிய வலைபோல், பொன் தகட்டால் ஆக்கப்பெற்று, விளிம்பிலே மணிகள் கோக்கப் பெற்ற ஒரு கூட்டின் புறத்தே நார்கொண்டு பின்னி, இழை யணிந்து ஒளிவீசுமாறு முத்து வடங்கள் கோக்கப்பெற்றது அவன் முடி என்று கூறுகிறார் அவர் :

"வாலிதின், நூலின் இழையா, நுண்மயிர் இழைய
பொறித்த போலும் புள்ளி எருத்தின்
புன்புறப் புறவின் கணநிரை அலற
அலந்தலை வேலத்து உலவை அஞ்சினைச்
சிலம்பி கோலிய அலங்கல் போர்வையின்
இலங்குமணி மிடைந்த பசும்பொன் படலத்து
அவிர்இழை தைஇ, மின்உமிழ்பு இலங்கச்
சீர்மிகு முத்தம் தைஇய
நார் முடி." (பதிற்று : ௩௯)

களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரலோடு பகைத்து நின்றோர் நன்னனும், நெடுமிடலஞ்சியுமாவர் ; நன்னன், நார்முடிச்சேரல் நனிஇளையனாய் இருந்த காலத்தே, அவன் நாட்டின் ஒரு பகுதியைக் கவர்ந்துகொண்டான் ; களங் காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல் அரசுகட்டிலேறியதும், நன்னனுக்குரிய பூழிநாட்டின்மீது படையெடுத்துச் சென்று வாகைப்பெருந்துறை என்னுமிடத்தே போர் செய்து நன்னனை வென்று, இழந்த தன் நாட்டை மீளவும் பெற்று மீண்டான் ; சேரல் பெற்ற இவ்வெற்றிச் சிறப் பினைப் புலவர் காப்பியனார்,

"பொன்னம் கண்ணிப் பொலந்தேர் நன்னன்
சுடர்வீ வாகைக் கடிமுதல் தடிந்த
தார்மிகு மைந்தின் நார்முடிச் சேரல்." (பதிற்று: ௪0)

எனப் புகழ்ந்து பாராட்டியுள்ளார். அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியின் குலத்துவந்த நெடுமிடல் என்பானையும் வென்று அவன் பிழையா விளையுள் நாடகப்படுத்தினன் நார்முடிச் சேரல் என்றும் கூறுவர் புலவர்.

நார்முடிச்சேரல், வண்டன் என்னும் வள்ளல்போல் புகழும் செல்வமும் பெருகப்பெற்றவன், "வண்புகழ் நிறுத்த வகைசால் செல்வத்து வண்டன் அனையைமன் நீயே" என்றும், தளர்ந்த குடியினர் தம் தளர்ச்சி போக்கும் தாளாளன், "ஊளங்குடி திருத்திய வலம்படு வென்றி" என்றும், ஆன்றவிந் தடங்கிய சான்றோனவன், "ஆன்றவிந் தடங்கிய செயிர்தீர் செம்மால் !" என்றும், இவை உண்டற் கினிய என உரைத்தவழி அவற்றைத் தனித்திருந்து தானே உண்ணும் உள்ளம் அற்று, அவற்றைப் பலர்க்கும் பகுத்து ஊட்டும் பண்புடையன், "இனியவை பெறினே, தனிதனி நுகர்கேம்; தருக என விழையாத் தாவில் நெஞ்சத்துப் பகுத்தூண் தொகுத்த ஆண்மை," என்றும், இவ்வாறு அவன் எல்லாவகையானும் சிறந்து விளங்கினமையால், உலகத்துச் செல்வர் பல்லோருள்ளும், இவனே புகழால் சிறந்தோனவன், "உலகத்தோரே பலர் மன் செல்வர்; எல்லாருள்ளும் நின்நல்லிசை மிகுமே," என்றும், அவன் புகழ் எண்ணற்கியலாவாறு இறப்ப உயர்ந்தது; எண்ணின், எண்ணத் தொடங்குவார் எண்ண அறியாது எண்ணல் தடையுறும், "எல்லாம் எண்ணின் இடுகழங்கு தபுந," என்றும் இவன் புகழைப் போற்றிப் போற்றிப் புகழ்ந் துள்ளார் காப்பியாற்றுக் காப்பியனார்.

நார்முடிச்சேரனுக்குரிய மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையினைக் கூறுங்கால், வடக்கு தெற்காக அமைந்து நீர் கொண்டுவரும் மேகத்தைத் தடுத்து மழைதரும் கொடு முடிகளைக் கொண்ட மலை எனக் கூறுவது, புலவர் நில நூல் அறிவினராவர் என்பதை அறிவித்து நிற்றல் காண்க.

"கருவி வானம் தண்தளி தலைஇய
வடதெற்கு விலங்கி விலகுதலைத்து எழிலிய
பனிவார் விண்டு." (பதிற்று : ௩௪)

௨௧. காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் கந்தரத்தனார்

"பதியெழுவறியாப் பழங்குடி கெழீஇய பொதுவறு சிறப்பின் புகார்" எனப் போற்றப்படும் புகழ்சால் வளநகர் காவிரிப்பூம்பட்டினம்; காவிரிப்பூம்பட்டினம், கண்ணகியும், அவள் போற்றும் கற்புடை மகளிர் எழுவரும் பிறந்த பெருமை மிக்க பேரூர்; கரிகாற் பெருவளத்தான் காலத்தே, கடல் வாணிபம் சிறந்த கடற்கரை நகரமாய்த் திகழ்ந்தது காவிரிப்பூம்பட்டினம்; கருவூர்ப்பாக்கம், மருவூர்ப்பாக்கம் என்ற இரு பெரும் பிரிவாய் அமைந்த அணிமிகு நகரம், காவிரிப்பூம்பட்டினம்.

இக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் பிறந்த புலவர்களுள் ஒருவராகிய கந்தரத்தனார், பாடிய பாட்டொன்று குறுந்தொகைக்கண் வந்துளது; தலைவன் வரைந்துகொள்ளாமையால் வாடிய தன் மேனியின் நிலையறிந்து தாய் இற்செறித்தாளாகவே, வருந்திய தலைமகளின் வருத்தம் தீர, வரைந்துகொள்வாயாக எனக் கூறும் தோழி, காப்போர் இல்லா நிலையில், தலைவன் கண்டு அன்பு பாராட்டிய தலைமகள், தாயால் இற்செறிக்கப்பட்டாளாகவே காண்டற்கரியளாயினாள் என்ற நிலையினை, ஆண்குரங்கு, கானவன் காவல் மறந்த காலம் பார்த்து, தோண்டிச் சுவைத்த பலாப்பழம், அவன் வலை மாட்டிய பின்னர், அதற்கு அரிதாயது என்ற இயற்கை நிலையினை எடுத்துக்காட்டி, விளக்கிவிட்டு, இவ்வாறு இவள் ஈண்டு வருந்த, தன்னை அடைந்தோர் துயர் தீர்க்கும் பண்புடையானல்லன் என்ற பழி மேற்கொண்டு வாழ்தல், நினக்கு அழகன்று என்று கூறினாள் எனப் பாடிய புலமை நலம் போற்றற்குரியதாம்:

"கலைகை தொட்ட கமழ்சுளைப் பெரும்பழம்;
காவல் மறந்த கானவன், ஞாங்கர்க்
கடியுடை மரந்தொறும் படுவலை மாட்டும்
குன்றநாட தகுமோ? பைஞ்சுனைக்
குவளைத் தண்டழை இவள் ஈண்டு வருந்த.
நயந்தோர் புன்கண் தீர்க்கும்
பயந்தலைப் படாஅப் பண்பினை யெனினே."

(குறுந் : ௩௪௨)

உஉ. காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார்

காவிரிப்பூம்பட்டினத்துப் பிறந்த புலவர்களுள் காரிக் கண்ணனாரும் ஒருவர்; காரிக்கண், அழகு தரும் கண் என்ப; கருமை, கண்ணிற்குப் பேரழகு தரும். இதனால், இது உறுப்பான் அமைந்த பெயர்; காரி: கரிக்குருவி; கரிக்குருவியின் கண்போலும், கண்ணுடைமையால், இவர்க்கு இப்பெயர் வந்தது என்றும் கூறுவர்; இவர் பாடிய பாக்கள், நற்றிணை, குறுந்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு ஆய நான்கினும் இடம் பெற்றுள்ளன. "ஊரும், பெயரும்" என்ற தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரச் சூத்திர உரையில் (629) "காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார், அறுவை வணிகன் இளவேட்டன் என்பன வணிகர்க்குரியன" என வருவதால், இவர் வணிகர் என்பது புலனாம். கோடையால் அழிந்த பாலை நிலத்தில் உண்ணுவதற்கு ஒன்றும் கிடைக்காமையால், உடல் மெலிந்தும், மண்ணுதற்குரிய நீர் கிடைக்காமையால் மாசுண்டும், அழகு குறைந்த யானைகளுக்கு, உண்ணாதும் மண்ணாதும் உடலை வருத்தித் தவம் மேற்கொள்ளும் தவசிகளை உவமை கூறியிருப்பதாலும், "உண்ணாமையின், உயங்கிய மருங்கின் ஆடாப் படிவத்து ஆன்றோர்போல, ... கான யானை கவினழிகுன்றம்" (அகம்: 123), தன்னைப் பாடிவருவார், கல்வியிற் சிறந்தாராயினும், கல்வியிற் சிறவாதாராயினும், அவ்விருவர் பாராட்டினையும் ஏற்றுப் பரிசளிக்கும் பாண்டியன் நன் மாறனுக்கு, வல்லுநரும், வல்லாருமாகிய இருதிறத்தார் புகழுரைகளையும் ஏற்றுக்கொள்ளும் இயல்பினனாய மாயோனை உவமை கூறியிருப்பதாலும், "வல்லாராயினும், வல்லுநராயினும், புகழ்தல் உற்றோர்க்கு மாயோன் அன்ன, உரைசால் சிறப்பின் புகழ்சால் மாற!" (புறம்: 57), பெருந்திருமாவளவனும் பெருவழுதியும் அன்புகொண்டு ஒன்றுகூடி ஒருங்கிருந்த காட்சி, பலதேவனும், கண்ணனும் ஒன்றுகூடி ஒருங்

திருந்த காட்சி போன்றுளது எனப் பாராட்டுவதோடு அவ்விரு தெய்வங்களுக்குரிய நிறத்தினையும் கூறி, அவரை 'இருபெரும் தெய்வம்' என உயர்த்திக் கூறுவதாலும், "பால் நிற உருவின் பனைக்கொடியோனும், நீல் நிற உருவின் நேமியோனும் என்று, இருபெருந் தெய்வம் உடனின்றாங்கு", இவர், வைணவ சமயத்தைச் சார்ந்த வைதீக மதத்தினராவர் என்பது தெளிவாம்.

காரிக்கண்ணனார், இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய பாண்டியன் நன்மாறன், வெள்ளியம்பலத்துத் துஞ்சிய பெருவழுதி, குராப்பள்ளித் துஞ்சிய பெருந்திருமாவளவன் என்ற பேரரசர்களையும், பிட்டங்கொற்றனையும், ஆய் அண்டிரனையும் பாராட்டிக், கோசர் என்பார் தம் படையியல் முறையினைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார், போர்க் கொடுமையால் நாடு பாழாவது காணப்பொறாப் பேருள்ளம் வாய்ந்தவராவர்; அக்கொடுமைகளைக் காணப்பொறாமல் கண்ணீர்விட்டுக் கலங்குவதோடு நின்றுவிடாது, அப்போர்க் கொடுமைகளை இயன்றவரை இல்லாமல் ஆக்குவதைக் கடமையாகக் கொண்டவராவர்; அக்கடமையினைக் காலம் அறிந்து, அரசர் தம் இயல்பறிந்து, அவர் ஏற்குமாறு கூற வல்ல அறிவும் அவர்பால் அமைந்திருந்தது; இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறன், ஆவூர் மூலங்கிழார், நக்கீரர், மதுரை மருதன் இளநாகனார், வடம வண்ணக்கன் பேரி சாத்தன் முதலாய பெரும்புலவர் பாராட்டத்தக்கப் பேராற்றல் வாய்ந்தவன்; தன் படை வன்மையால், பகைவர் நாட்டை அழித்து மகிழ்வதில் பேரின்பங்கொள்ளும் போர்வெறி கொண்டவனாவன்; அவனால் பல நாடுகள் பாழாவதைக் கண்ட புலவர் காரிக்கண்ணனார், அவனுக்கு அறிவுரை அளித்து, அதைத் தடுக்க எண்ணங்கொண்டார்; அவன்பால் சென்றார்; அவனை நோக்கி "அரசே! பகைவர் நாட்டைப் போருடற்றிக் கைப்பற்றும் காலத்தே, நின் வீரர், அந்நாட்டுக் கழனிகளில் புகுந்து ஆங்கு விளைந்து முற்றி வளைந்து

நிற்கும் நெற்பயிர்களைக் கொள்ளையிட வேண்டின், அவர்கள் அவ்வாறே கொள்ளையிடுக! அவர் நாட்டகத்து ஊர்களைத் தீயிட்டுச்சுட வேண்டின் அவ்வாறே சுடுக! நின் கைவேல், அப்பகைவரை அழிக்க வேண்டின், அவ்வாறே அழிக்கட்டும்! ஆனால், அப்பகைவர் நாட்டுக் காவற் காடுகளில் வளர்ந்துள்ள மரங்களை வெட்டிப்பெறும் கட்டுத்தறி, நின் யானைகளைப் பிணிக்கும் அத்துணை வன்மையுடையன அல்ல; ஆதலின், அக்காவற் காட்டை அழிப்பதை மேற்கொள்ளற்க!" என்று அவன் ஆற்றலைப் போற்றுவார்போல் கூறி, அவர் காவற் காடு இளைய மரங்களை உடையது; ஆதலின், அவர்கள் அரசு அண்மையில் தோன்றிய அரசு; அதை அழிக்க எண்ணுதல் அருளுடைமையன்று; ஆகவே, அவர் நாட்டை அழிக்காது அருள்பண்ணுவாயாக என்று போரை நிறுத்த வேண்டினர்.

> "நீயே, பிறர்நாடு கொள்ளுங்காலை, அவர் நாட்டு
> இறங்குகதிர்க் கழனிநின் இளையரும் கவர்க!
> நனந்தலைப் பேரூர், எரியும் நைக்க!
> மின்னு நிமிர்ந்தன்ன நின் ஒளிறிலங்கு நெடுவேல்
> ஒன்னார்ச் செகுப்பினும் செகுக்க! என்னதூஉம்
> கடிமரம் தடிதல் ஓம்பு! நின்
> நெடுநல் யானைக் கந்து ஆற்றாவே." (புறம்: ருஎ)

போர்க் கொடுமையினை, இவ்வாறு பொதுவகையால் உணர்ந்து போக்க எண்ணும் உள்ளங்கொண்ட புலவர், தாம் பிறந்த தமிழகம், தனிச்சிறப்பு வாய்ந்த தன்னேரில்லா நாடாக விளங்குதல்வேண்டும் என்ற வேட்கையுடையவராவர்; வேட்கைகொண்டு, அதைக் குறைவற நிறைவேற்றிக் கொள்ளுதற்காம் வழிவகை காணுது வருந்தியவரல்லர் நம் புலவர்; தமிழகம், தான் பெற்றிருந்த பெருநிலை இழந்து இன்று தாழ்ந்து கிடப்பதற்குக் காரணம், தமிழ் வேந்தர்கள், தம்முள் ஒற்றுமையிலராய், ஒருவரோடொருவர் பகைகொண்டு, ஒருவரை யொருவர் கொன்றும், ஒருவர் நாட்டை ஒருவர் அழித்தும் வாழ்ந்த

அறிவிழந்த வாழ்க்கையினாலேயேயாம் என்பதை எவரும் அறிவர்; இந்த உண்மையை அன்றே உணர்ந்திருந்தார் நம் புலவர் காரிக்கண்ணனார்; இதனால், அவ் வரசர்களிடையே ஒற்றுமை நிலவக்கண்டு மகிழவும், அவரிடையே நிலவும் வேற்றுமையொழியப் பாடுபடவும் விரும்பிற்று அவர் உள்ளம்; அவர் காலத்தே, சோழ நாடாண்டிருந்த குராப்பள்ளித் துஞ்சிய பெருந்திருமாவளவனும், பாண்டி நாடாண்டிருந்த, வெள்ளியம்பலத்துத் துஞ்சிய பெருவழுதியும், அக்கால அரசர் தம்பண்பிற்கு மாறாக, தம்முள் நட்பு பூண்டு வாழக்கண்டார் புலவர்; அக் காட்சி அவருக்குப் பெருமகிழ்ச்சி அளித்தது; அவர்கள், எப்போதும், அவ்வாறே ஒற்றுமையுள்ளத்தராயின், அவரையோ அவர் நாட்டையோ அழிப்பார் எவரும் இலார்; மாறாக, அவர் எண்ணிய நாட்டில், அவர் அரசு நடைபெறும் என்பதை அறிவார்; அதனால், அவர்கள் துணைகொண்டு தமிழகத்திற்குப் புறத்தே உள்ள நாடுகளில் எல்லாம், தமிழ் வேந்தர் கொடி பறத்தலைப் பார்த்து மகிழ எண்ணினார்; ஆனால், அம் மகிழ்ச்சிக்கிடையே ஒரு பேரச்சம் அவருக்கு உண்டாயிற்று; தமிழ்வேந்தர்கள் தம்முள் ஒற்றுமை கொண்டுவிடுவராயின், தமிழகம் தழைக்கும், தமிழரசு வாழும்; தமக்குக் கேடு உண்டாம் என்ற எண்ணமுடையராய பகைவர், அவ் வேந்தர்களிடையே பகைவளை வழி செய்யவும் செய்வர்; அவர்கள், அவ் வேந்தர்களிடையே, அவருக்கு நண்பரைப்போலவும், நல்லன தேடுவார்போலவும், முன்னோர் நெறிமுறையினை உரைப்பார் போலவும் பழகிப், பாழ்தரும் உரைகளைப் பக்குவமாகக் கூறித் தம் எண்ணத்தை ஈடேற்றிக்கொள்வர் என்பதை அறிவார் புலவர்; ஆதலின், அவ் வேந்தர்தம் ஒற்றுமை கண்டு, உவத்தலோடு நில்லாது, அவருக்கு அவர் கூடியிருத்தலால் அவர்க்கும், அவர்தம் நாடாம் தமிழகத்திற்கும் உண்டாம் ஆக்கங்களை எடுத்துக் கூறுவதோடு, அவ்வொற்றுமை கெடுக்கப் பகைவர் முன்வருவர்; அவர்கள், நண்பரைப்போலவும், நன்னெறி உரைப்பார்போன்றும், முன்னோர் வழிசெல்ல முன்வருவார்போன்றும், வேந்தர்க்

-க்குக் கேடும், தமக்கு ஆக்கமும் உண்டாம் உள்ளத்தராய் உரைப்பர்; அவர் உரையினை வேந்தர்கள், தம் செவியுட்கொள்ளுதல் கூடாது; வேந்தர்கள், அவ்வாறு, ஒற்றுமையும், உறுதிப்பாடும் உடையராயின், இத் தமிழகமேயன்றி, உலகமே வேண்டினும் வரும் என்று கூறி, அவ்வொற்றுமை நின்றுநிலவ வழியும் வகுத்துள்ளார் :

"இன்னீ ராகலின், இனியவும் உளவோ ?
இன்னும் கேண்மின் ; நும்இசை வாழியவே ;
ஒருவீர், ஒருவீர்க்கு ஆற்றுதிர் ; இருவீரும்,
உடனிலை திரியீராயின், இமிழ்திரைப்
பௌவ முடுத்த இப்பயங்கெழு மாநிலம்,
கையகப் படுவது பொய்யா காதே ;
அதனால், நல்லபோலவும், நயவ போலவும்,
தொல்லோர் சென்ற நெறிய போலவும்,
காதல் நெஞ்சின் நும்இடை புகற்கு அலமரும்
ஏதின் மாக்கள் பொதுமொழி கொள்ளாது,
இன்றேபோல்க நும்புணர்ச்சி ! வென்று, வென்று
அடுகளத்து உயர்க நும்வேலே ; கொடுவரிக்
கோண்மாக் குயின்ற சேண்விளங்கு தொடுபொறி
நெடுநீர்க் கெண்டையொடு பொறித்த
குடுமியவாக ! பிறர்குன்று கெழுநாடே." (புறம் : ருஅ)

பாண்டிநாடு முத்தால் பெருமையுற்றது என்ப; கொற்கைத்துறை முத்தும், பொதியமலைச் சந்தனமும், பாண்டிநாட்டு அரசியல் பண்டாரங்கள், பிறநாட்டு மக்கள் வாணிபத்தால் தந்த பொன்னால் நிறைய வழிசெய்தன ; பாண்டியர்க்கு வளம்தரும் அவற்றைப் பாராட்டும் புலவர், நெல்வளமும், நீர்வளமும், உலகத்தில் உள்ள அரசர்க்கெல்லாம் உண்டு ; எல்லார்க்கும் உள்ள பெருமையைத் தாமும் கொள்வது, பேரரசராகிய பாண்டி வேந்தர்க்கு உண்மையுயர்வாகாது என்ற கருத்தினராய், அவர்கள் அவற்றால் பெருமைகொள்ளாது, மலையில் விளைந்த சந்தனத்தாலும், கடலில் விளைந்த முத்தாலும், மும்முரசாலும்

பெருமைகொள்வர். இதைப் புலவர் எடுத்துக் காட்டிப் பாராட்டியுள்ளார் :

"இவனே, நெல்லும் நீரும் எல்லார்க்கும் எளிய, என
வரைய சாந்தமும், திரைய முத்தமும்
இமிழ்குரல் முரசம் மூன்றுடன் ஆளும்
தமிழ்கெழு கூடல் தண்கோல் வேந்தே." (புறம் : ருஅ)

குதிரைமலைக்கு உரிய ஒரு பெருவீரன், பிட்டங்கொற்றன் என்ற பெயரோடு வாழ்ந்திருந்தான்; அவன் பேராண்மையும், கைவண்மையும் ஒருங்குடையவன்; புலவர் பலர், அகத்திலும், புறத்திலும் அவனைப் பாடிப் பாராட்டியுள்ளனர்; அத்தகையானைத் தாமும் பாராட்ட விரும்பினார் காரிக்கண்ணனார். பகைவர் நாட்டின்மீது போர் தொடுத்துப் புறப்படுங்கால், அப் படைக்குத் தலைமைதாங்கி முன்னே நின்று, பகைவர் படை எறியும் படைக்கலங்கள் அத்தனையும் தன்மேலேற்றுத் தன் படையினைக் காப்பதும், பகைவர் பெரும்படை, தம் நாட்டின் மீது படையெடுத்து வருங்கால், அப் படை தம் நாட்டுள் புகுந்துவிடாவண்ணம், பெருகிவரும் ஆற்று வெள்ளத்தை இடைநின்று தடுக்கும் கல்லணைபோலத், தான் ஒருவனாகவே நின்று தடுத்து அழிப்பதும் ஆற்றல்மிக்க பெருவீரர்க்கு அழகாம். பிட்டங்கொற்றன் ஒரு பெரிய போர் வீரன்; ஆதலின், அவன்பால் இப் பண்பு இயல்பாகவே அமைந்து விட்டமையால், அவனைக் காண்பது பரிசிலர்க்கும் அருமையாம் என்று கூறி அவன் போர்வன்மையினைப் பாராட்டுவார்போல், போர் வீரர்தம் பண்பு இஃதாதல்வேண்டும் என்று கூறியுள்ளார் புலவர்.

"நும்படை செல்லுங்காலை, அவர்படை
எடுத்தெறி தானை முன்னரை எனாஅ,
அவர்படை வரூஉங்காலை, நும்படைக்
கூழை தாங்கிய அகல்யாற்றுக்
குன்றுவிலங்கு சிறையின் நின்றனை எனாஅ
அரிதால் பெரும! நின் செவ்வி." (புறம் : கசுக)

பிட்டங்கொற்றன், பகைவர் படைக்கலங்களால் அழியாத் திண்மை வாய்ந்தவன் என்று, அவன் அழிக்கலாகா ஆற்றலைப் போற்றவந்த புலவர், கோசர் என்ற புறநாட்டுப் போர்வீரர், படைப்பயிற்சி பெறுங்கால், முருக்கமரத்தான் இயன்ற ஓர் இலக்கை அமைத்து, அதன்மீது அம்பு முதலாயின எறிந்து, எறிந்து பயில்வர்; அவ்வாறு அவர் பலகால் எறியினும், அவ் விலக்கு அழியாது; அஃது அழியாது நிற்பதேபோல் பிட்டங்கொற்றனும் பகைவர் படைக்கலன்களால் அழிவுறான் என்று கூறி, அவன் ஆற்றலோடு, கோசர் படைக்கலம் பயிலுமாற்றினையும் விளக்கியுள்ளார் :

"இளம்பல் கோசர் விளங்குபடை கன்மார்
இகலினர் எறிந்த அகலிலை முருக்கின்
பெருமரக் கம்பம் போலப்
பொருநர்க்கு உலையா நின்வலன் வாழியவே."
(புறம் : கசுக)

இவ்வாறு, பிட்டங்கொற்றன் ஆற்றலைப் பலபடப் போற்றிப் புகழ்ந்த புலவர், அவன் கொடைச் சிறப்பினை மற்றொரு பாட்டில் நன்கு காட்டியுள்ளார்.

"இன்று செலினும் தருமே; சிறுவரை
நின்று செலினும் தருமே; பின்னும்
முன்னே தந்தனென் என்னாது, துன்னி
வைகலும் செலினும் பொய்யல னாகி,
யாம் வேண்டியாங்கு எம்வறுங்கலம் நிறைப்போன்;
....
இனமலி கதச்சேக் களனொடு வேண்டினும்,
களமலிநெல்லின் குப்பை வேண்டினும்,
அருங்கலம் களிற்றொடு வேண்டினும், பெருந்தகை
பிறர்க்கும் அன்ன அறத்தகை யன்னே."
(புறம் : கஎக)

பிட்டங்கொற்றன், இத்தகைய கொடையுடையானாதலின், அவன்பால் பேரன்புகொண்ட இரவலர், அவனுக்குச்

சிறுதுயர் உண்டாயினும், அதைத் தமக்குற்ற பெருந் துயராக்கொண்டு பெரிதும் வருந்துவர்; அவன் துயர் உறாப் பெருவாழ்வினனாதலை விரும்பினர்; இரவலர் தம் உள்ளத்தை, 'அவன் அடியில் சிறுமுள்ளும் தைக்கா திருக்குமாக' என வேண்டும் முகத்தான் நன்கு காட்டியுள்ளார்; அவன் இன்னன். ஆதலின், வறுமையால் வாடும் புலவர்கள் வாழவேண்டின், பிட்டங்கொற்றன் வாழ்தல் வேண்டும் என்று 'வாழ்த்துவது தாம்வாழ' என்ற முறைப்படி வாழ்த்தினர்;

"அன்னன் ஆகலின், எந்தை உள்ளடி
முள்ளும் நோவ உறாற்க தில்ல;
ஈவோர் அரிய இவ்வுலகத்து
வாழ்வோர் வாழ அவன்தாள் வாழியவே."
(புறம்: கஎக)

புலவர் காரிக்கண்ணனார், தாம் பாடிய அகத்துறைப் பாட்டொன்றில், தம் நாட்டுச் சோழ அரசர்தம் அருந் திறல், அந்நாட்டிற்கு அணி நல்கும் காவிரியாற்றுக் கவின் ஆகியவற்றைப் பாராட்டித் தம் நாட்டுப் பற்றினை நன்கு புலப்படுத்தியுள்ளார்:

"நிலவென
நெய்கனி நெடுவேல், எஃகிலை இமைக்கும்
மழைமருள் பல்தோல், மாவண் சோழர்
கழைமாய் காவிரிக் கடல்மண்டு பெருந்துறை."
(அகம்: கஉந)

தன்பால் இரவலர் பலர் வருவர்; அவர்க்குத் தருதற்கு வேண்டி யானைகள் பல தேவை என உணர்ந்து யானைகளைக் கூட்டமாகச் சேர்த்து வைத்திருக்கும் கொடைச்சிறப் புடையான் ஆய் அண்டிரன் எனக் கூறி, அவன் யானைப் பரிசிலைப் பாராட்டியுள்ளார்:

"இரவலர் வரூஉம் அளவை அண்டிரன்
புரவெதிர்ந்து தொகுத்த யானை." (நற்றிணை: உநஎ)

உரு. காவிரிப்பூம் பட்டினத்துச் செங்கண்ணனார்

இவர், செல்வக் களிப்பாற் சிறந்த கள்ளில் என்ற ஊரையும், நல்ல தேர்களையும் உடைய அவியன் என்பானையும், மழை தடுக்கும் உச்சியினையும், பழந்தரும் மரங்களையும் கொண்ட அவன் மலையினையும் பாராட்டியுள்ளார் :

"களிமலி கள்ளில் நற்றேர் அவியன்,
ஆடியல் இளமழைசூடித் தோன்றும்
பழந்தூங்கு விடரகம்." (அகம்: உஎக)

நீர் வேட்கை மிக்கு வருந்தி வருவார்க்கு, அவர் உயிர் காக்கும் மருந்தாய்த் துணைபுரிவது நெல்லிக்கனி, "நெடுஞ் சேரன் வந்த நீர்நசை வம்பலர், செல்லுயிர் நிறுத்த சுவைக் காய் நெல்லி," (அகம், 271) என்றும், கோழி கிளைத்த புழுதியில், பொன் தோன்றி மின்னும் நாடு, "வாரணம், முதைச்சுவல் கிளைத்த பூழி, மிகப்பல நன்பொன் இமைக்கும் நாடு," (நற். 389), வேங்கை மலர்ந்தது என்பதற்கு, வேங்கை புலி ஈன்றது "வேங்கையும் புலி ஈன்றன," என்றும் இவர் கூறுவன சுவை பயந்து நிற்கின்றன.

"வேங்கையும்புலி ஈன்றன அருவியும்
தேம்படு நெடுவரை மணியின் மானும்
அன்னையும் அமர்ந்துநோக் கினளே என்னையும்
களிற்றுமுகந் திறந்த கல்லா விழுத்தொடை
ஏவல் இளையரொடு மாவழிப் பட்டெனச்
சிறுகிளி முரணிய பெருங்குரல் ஏனல்
காவலின் நீயென் றோளே சேவலொடு
சிலம்பிற் போகிய சிதர்கால் வாரணம்
முதைச்சுவல் கிளைத்த பூழி மிகப்பல
நன்பொன் இமைக்கும் நாடனொடு
அன்புறுகாமம் அமைந்தனம் தொடர்பே."
(நற்றிணை ங௲அக)

உச. கிடங்கில், காவிதி கீரங் கண்ணனார்

தென்னார்க்காடு மாவட்டம், திண்டிவனம் வட்டத்தையும் செங்கற்பட்டு மாவட்டம் மதுராந்தகம் வட்டம் தென் பகுதியையும் தன்கண்கொண்ட நாடு, சங்ககாலத்தே ஒய்மானாடு என்ற பெயரால் வழங்கப்பெற்றது; ஒய்மானாடு, நல்லியக்கோடன் என்பானுக்கு உரியது; இந்த ஒய்மானாட்டில் சிறப்புற்று விளங்கிய ஊர்களுள் கிடங்கில் என்பதும் ஒன்று; அந்நல்லியக்கோடனைப் பாடிய புலவர் இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார், இக்கிடங்கில் நகரை, "கிளைமலர்ப் படப்பைக் கிடங்கில்" என்று பாராட்டியுள்ளார்;

> "கிடங்கிற் கிடங்கிற் கிடந்த கயலைத்
> தடங்கட் டடங்கட் டளிரியலார் கொல்லார்—கிடங்கில்
> வளையாற் பொலிந்தகை வையெயிற்றுச் செவ்வா
> யிளையாடன் கண்ணொக்கு மென்று."

எனப் பொய்கையார் பாராட்டியதும் இக் கிடங்கில் நகரையே. இக்கிடங்கில் நகரில் வாழ்ந்த கீரன் என்பாரின் மகனாய்ப் பிறந்த கண்ணனார், காவிதிப் பட்டம் பெற்ற பெரியாராவர்.

ஞாயிறு மறைந்து, அதன் ஒளி மழுங்கிய பின்னர் வந்த இராக்காலம், ஞாயிற்றையும், அதன் ஒளியையும் பெறாமல் பொலிவிழந்து காணப்படுதலைக் கண்ட புலவர், அவ்விராக்காலம், பூவுதிர்ந்த கொடிபோல் அழகிழந்து காணப்படுகிறது என்று கூறுவது அழகாக அமைந்துளது:

> "ஞாயிறு ஞான்று, கதிர்மழுங் கின்றே;
> எல்லியும், பூவீகொடியிற் புலம்படைந் தன்றே."

(நற்: உஅ)

உரு. கிடங்கில் காவிதி பெருங்கொற்றன்

கிடங்கில் நகரில் பிறந்த புலவர் பெருங்கொற்றனார், அக்கால அரசர் அவையில் அமைச்சர் தொழில் மேற்கொண்டிருந்த குடியில் வந்தவராவர். பழந்தமிழ் மன்னர்கள், தங்கள் நாட்டுச் சிறந்த வணிகர்க்கு எட்டி என்ற பட்டத்தையும், அதற்குரிய மோதிரத்தையும் அளித்துப் பெருமை செய்வதும், தங்கள் படையாளருள் சிறந்தார்க்கு ஏனாதிப் பட்டத்தையும் அதற்குரிய மோதிரத்தையும் அளித்துப் பாராட்டுவதும் வழக்கமாம். அதைப் போலவே, தம்மோடு வாழ்ந்து, தமக்கு அரசியல் நெறியில் அறிவுரை வழங்கிவரும் அமைச்சர்க்குக் காவிதிப் பட்டம் அளித்துப் போற்றுவர். காவிதி மாக்கள், அரசன்பால் காணலாம் நன்மை, தீமை ஆயவற்றை ஆராய்ந்தறிந்து, அவன் தீநெறிக்கண் செல்லாவாறு அடக்கியும், தம் சுற்றத்திடத்தே அன்பும், ஏனையோர்பால் அறமும் நீங்காவாறு நாடிகாத்தும், பழிதரும் செயல் தம்மை அடையாவண்ணம் தம்மைக் காத்தும், அதனால் உயர்ந்த புகழ்பெற்றும் வாழும் பெருமையுடையவராவர் :

"நன்றும், தீதும், கண்டு ஆய்ந்து அடக்கி,
அன்பும், அறனும் ஒழியாது காத்துப்,
பழிஒரீஇ, உயர்ந்து, பாய்புகழ் நிறைந்த
செம்மை சான்ற காவிதி மாக்கள்."
(மதுரைக் காஞ்சி : ௪௯௬-௯)

"தலைவனைப் பிரிந்து தனித்துறையும் தன்னை வருத்த மாலை ஒன்றே போதும்; அது மாரிக்காலத்தையும் துணை பெற்றுவரின், யான் உயிர் வாழ்தல் அரிது," என்று கூறினாள் ஒருதலைமகள் என்ற செய்யுளைப் பாடியுள்ளார் நம் புலவர் :

"வாழலேன் வாழி தோழி!
....
உயிர் செலத் துனைதரு மாலை
செயிர்தீர் மாரியொடு ஒருங்குதலை வரினே."
(நற் : ௩௮௪)

உசஈ. கிடங்கிற் குலபதி நக்கண்ணன்

கிடங்கில் நகரிற் பிறந்த புலவர் நக்கண்ணனார், ஆயிரம் மாணவர்களை ஆதரித்து அறிவூட்டிய சிறப்பால், குலபதி என்ற பாராட்டுரை பெற்றுப் பெருமையுற வாழ்ந்திருந்தார்.

சான்றோர், தம்மைப் பிறர்போற்றிப் புகழுங்கால், அப்புகழுரை கேட்டு நாணித் தலைகுனியும் இயல்பினராவர்; புகழுரை பொறாதே நாணும் இயல்பினராய அவர்கள், தம்மைப் பிறர் பழிக்கக் கேட்பின் உயிர்வாழார்; இந்த உண்மையினை, அரிய இடம் தேடி அறிவித்து மகிழ்கிறார் புலவர் நக்கண்ணனார்.

தலைவியின் நலம் கெடுமாறு, பரத்தையிற் பிரிந்து சென்று பெரும்பழியுடையனாய தலைமகன், தன் வீடு நோக்கி வந்தானாக, அவன் பழிகண்டு பழித்து ஒறுக்காது, இன்முகம் காட்டி, அன்புரை வழங்கி வரவேற்றாள் தலைமகள் என, அவள் செயல் கண்டு வெறுத்த தோழி, "கொடுமைசெய்து ஒழுகிய அவன்பால் நீ நடந்து கொண்டமுறை மிக நன்று!" எனக் கூறிச் சினந்தாள். சினந்த தன் ஆருயிர்த் தோழிபால், "நம் தலைவர் பண்புகளால் நிறைந்த பெரியாராவர்; பெரியோர், தம் புகழ் கேட்கவே நாணுவர்; அன்னார் பழியுரை கேட்கப் பெறின் என்னாவர்? பெரியோர்தம் இப்பண்பறிவேனாதலின், அவரைப் பழித்துரைத்தல் அஞ்சினேன்," என்று கூறினாள் தலைமகள் என்று பாடிய புலவர் பொருளுரையினைப் போற்றுவோமாக.

"நெடிய திரண்ட தோள்வளை ஞெகிழ்த்த
கொடியன் ஆகிய குன்றுகெழு நாடன்
வருவதோர் காலை, இன்முகம் திரியாது
கடவுட் கற்பின் அவன் எதிர்பேணி
மடவை மன்றநீ எனக் கடவுபு
துனியல்; வாழி! தோழி! சான்றோர்,
புகழும் முன்னர் நாணுப;
பழியாங் கொல்பவோ காணுங் காலே." (குறுந்: உருஉ)

உஎ. குடவாயிற் கீரத்தனார்

குடவாயில் சோழநாட்டில் உள்ளதோர் பேரூர் தஞ்சைமாவட்டம் நன்னிலம் வட்டத்தில் உளது; சோழர்களின் தலைநகராகவும் இருந்த பெருமையுடையது; நாயன்மார்களால் பாடவும் பெற்றது; பிறந்த ஊர்ப்பற்று மிக்க புலவர் கீரத்தனாரால் பாராட்டப்பெற்ற பெருமையுடையது. குடவாயில், "குறையாதபுதுப்புது வருவாய்களை யுடையது, நெல்விளைத்துப் பயன்கொள்ளும் குடிப் பரப்பினை உடையது; யானைபடியும் ஆழம் கொண்ட அகழினையும், அடர்ந்த காவற் காட்டினையும் உடையது;" என்றும்,

"அருஅ யாணர்ப்
பழம்பல் நெல்லின் பல்குடிப் பரவைப்
பொங்கடி படிகயம், மண்டிய பசுமிளைத்
தண்குட வாயில்." (அகம்: ௪௪)

"கொற்றம் மிக்க சோழ அரசர், வென்று கொணர்ந்த பெரும்பொருளை வைத்து, அதைப் பிறர் கொள்ளாவாறு அமைத்த அரிய காவலையும் உடையது," என்றும்,

"கொற்றச் சோழர் குடந்தை வைத்த
நாடுதரு நிதியினும் செறிய
அருங்கடி." (அகம்: ௬0)

"வருவார்க்குத் தேர்வழங்கும் வள்ளியோராகிய சோழர்க்கு உரியது; மழை நீரால் நிறைந்த அகழியாற் சூழ்ந்தது," என்றும் புலவர் பாராட்டுவதை நோக்குக.

"தேர்வண் சோழர் குடந்தை வாயில்
மாரியம் கிடங்கு." (நற்: ௩௭௯)

கீரத்தனார் நாடு பல சுற்றியவர்; சேர, சோழ, பாண்டிய நாடுகள் முழுதும் சென்று ஆங்காங்குள்ள ஊர்களையும், அவற்றின் சிறப்புக்களையும் அறிந்துவந்துளார்; தமிழகத்திற்கு அப்பாற்பட்ட நாடுகளின் இயல்புகளையும் உணர்ந்துளார்; ஆங்கு வாழும் நாடோடி மக்கள் குழுவினர்

சிலரின் இயல்புகளையும் அறிந்து அறிவித்துள்ளார்; தமிழகத்தின் அரசியல் நிலைகளையும், அக்கால மக்கள் வாழ்க்கை முறைகளையும் வகுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

யானையும், தேரும் நிறையக்கொண்ட பெரும்படையுடையராய சோழர்க்கு உரியது; காவிரிக்கரைக்கண் உளது; பொன்னால் நிறைந்து பொலிவுற்றது என உறையூரையும், "கைவல் யானைக் கடுந்தேர்ச் சோழர், காவிரிப் படப்பை உறந்தையன்ன பொன்னுடை நெடுநகர்," (அகம்: ௩௩௫), வலிய தேர்ப்படையினையுடை சேரர்க்கு உரியது; படகேறிச் சென்று மீன்பிடித்துக் கொணரும் தன் தந்தைக்குத் தான் உப்பை விற்றுக்கொணர்ந்த நெல்லரிசியாலாகிய சோற்றை, அயிலைமீன் இட்டு ஆக்கிய புளிக்குழம்பினைச் சொரிந்து, கொழுத்த மீனால் ஆய கருவாட்டோடு தந்து உண்பிக்கும் அன்பு நிறைந்த நுளையர் மகளிர் வாழ்வால் மாண்புற்றது எனத் தொண்டி நகரையும்,

"நெடுந்திமில் தொழிலொடு வைகிய தந்தைக்கு
உப்புநொடை நெல்லின் மூரல் வெண்சோறு
அயிலை துழந்த அம்புளிச் சொரிந்து
கொழுமீன் தடியொடு குறுமகள் கொடுக்கும்
திண்தேர்ப் பொறையன் தொண்டி." (அகம்: ௬0)

பெரும்புகழ்கொண்ட பாண்டியர்க்கு உரியது; அரிய காவலையும், பரந்த இடத்தையும் உடையது; எனக் கூடல்மா நகரையும், "பெரும்பெயர் வழுதி கூடல் அன்ன தன் அருங்கடி வியன்நகர்" (அகம்: ௩௧௫), மேகம் தவழும் கொடுமுடிகளை யுடையது; காந்தள் மலர்களால் கவினுற்றது என, அப்பாண்டியர் பொதியில் மலையினையும், "சூடுமழை தவழும் கோடுயர் பொதியின் ஓங்கிருஞ் சிலம்பிற் பூத்த காந்தள்" (நற்: ௩௭௯). நீடல் என வழங்கப் பெறும் நீழல் என்ற ஊர் எவ்வி என்பானுக்கு உரியது என நீழல் நகரையும் "பொலம்பூண் எவ்வி நீழல்" அவர் அறிந்துள்ளமை காண்க. அழும்பில், கழுமலம் என்ற ஊர்களையும் அவர் அறிந்து கூறியுள்ளார்.

தொழிலாற்றிய பின்னர் உண்ணுதற்காச் சோற்று மூடியைத் தோளிலே தொங்கவிட்டுச் சென்று, கிணறு வெட்டத் தொடங்கிப் பாறைகளைத் தீப்பொறி உண்டாக வெட்டித் தோண்டிய, உவர்நீர்க் கிணற்றில் பாரின் பக்கத்தே ஊறும் நீரை உண்ணவேண்டி மகிழ்ந்து செல்லும் ஆனிரைகளைக்கொண்ட கொங்கர் எனக் கொங்கர் வாழ்வினைக் குறித்துள்ளார் :

"தோட்பதன் அமைத்த கருங்கை ஆடவர்
கனைபொறி பிறப்ப நூறி, வினைப்படர்ந்து
கல்லுறுத்து இயற்றிய வல்உவர்ப் படுவில்
பாருடை மருங்கின் ஊறல் மண்டிய
வன்புலம் துமியப் போகிக் கொங்கர்
படுமணி யாயம் நீர்க்கு நிமிர்ந்து செல்லும்." (அகம் : ௭௯)

மழவர், வழியிடை ஊர்களில் உள்ளார், தலைமேல் கைவைத்துக் கலங்குமாறு, அவ்வூரினரின் கொழுத்த ஆக்களைக் கவர்ந்துசென்று கொன்று தின்பர் ; கூரிய படைகளை உடையவர் ; காலில் செருப்பணிந்து செல்வர் ; பாலை நிலத்தில், உப்பு வணிகர் விட்டொழித்த கல் அடுப்பில், ஊனை வதக்கி உண்பர் என, மழவர் தம் மற இயல்புகளை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார் :

"உமண்சாத்து இறந்த ஒழிகல் அடுப்பில்
நோன்சிலை மழவர் ஊன்புழுக்கு அயரும்." (அகம் : ௧௧௯)

"கலங்கு முனைச்சீறூர் கைதலை வைப்பக்
கொழுப்பா தின்ற கூர்ம்படை மழவர்
செருப்புடை அடியர்," (அகம் : ௧௨௯)

வடுகர், மொழி பெயர் தேயத்தவர் ; கடுமையாக ஒலிக்கும் பம்பைப்பறை உடையவர் ; இனத்தால் சிறந்த நாய் பல பெற்றவர் என வடுகர் தம் வாழ்வியலையும் வகுத்துக் கூறியுள்ளார் :

"கடுங்குரற் பம்பைக் கதநாய் வடுகர்
நெடும் பெருங் குன்றம் நீந்தி, நம்வயின்
வந்தனர்," (நற் : ௨௧௨)

பெரும்பூட்சென்னி என்பானொரு சோழ வேந்தன், சேரநாடு புகுந்து அந்நாட்டுக் கழுமல நகரை முற்றுகை யிட்டான்; கழுமல நகர் அரணுள்ளே, நன்னன், ஏற்றை, அத்தி, கங்கன், கட்டி, புன்றுறை போன்ற பெருவீரர்கள் கூடியிருந்தனர்; சோழன் படைத்தலைவனாகிய பழையன் என்பான், அவ்வரணின் திண்மை கண்டு அஞ்சாது கடும் போரிட்டான்; பருந்துகள் பெருங்கூட்டமாய் சுற்றித் திரியுமாறு களம் முற்றும் பிணங்கள் வீழ்ந்தன; ஆயினும், அப்போரில் அவன் தன் உயிரை இழந்தான்; தன் படைத்தலைவன் இறந்தான் என்பதறிந்த சோழன் பெருஞ்சினங்கொண்டு களம் புக்கு, சேரன் படைத் தலைவனாகிய கணையனையும், அவன் காத்து நின்ற கழுமல அரணையும் கைக்கொண்டான் எனப் பழங்காலப் போர் நிகழ்ச்சியொன்றை, மிகமிக விளக்கமாகக் கூறியுள்ளார்:

"நன்னன், ஏற்றை, நறும்பூண் அத்தி,
துன்னருங் கடுந்திறல் கங்கன், கட்டி,
பொன்னணி வல்வில் புன்றுறை என்றாங்கு
அன்றவர் குழீஇய அளப்பருங் கட்டூர்ப்
பருந்துபடப் பண்ணிப் பழையன் பட்டெனக்
கண்டு, அது நோனானாகித், திண்தேர்க்
கணையன் அகப்படக் கழுமலம் தந்த
பிணையலம் கண்ணிப் பெரும் பூட்சென்னி." (அகம்: ௪௪)

ஏழில் என்ற குன்றத்தில், கொற்றவை என்ற வெற்றித்திரு இருந்தாள்; அவள், பரந்த புகழும், சிறந்த புலமையும் உடைய புலவன் ஒருவனுக்கு, வெள்ளிய கால் களையும், சிறந்த படைக்கலங்களையும் உடைய குதிரை ஒன்றை அளித்தாள்; அதைப் பெற்ற அப்புலவன், அவ் வேழில் மலையினையும், ஆண்டுறை கொற்றவையையும் புகழ்ந்து பாடினான் என்ற ஒரு பழைய வரலாற்றினையும் வரைந்துள்ளார்:

"கானமர் செல்வி அருளலின், வெண்கால்,
பல்படைப் புரவி எய்திய, தொல்லிசை
நுணங்கு நுண்பனுவல் புலவன் பாடிய
இனமழை தவழும் ஏழிற் குன்றம்." (அகம்: ௩௪௫)

நாட்டு நிகழ்ச்சிகளை நன்கு உணர்ந்தவராய புலவர் குடவாயில் கீரத்தனார், ஒல்லையூர்க்கிழான் மகனாய பெருஞ் சாத்தன்பால் பேரன்புகொண்டிருந்து, அவன் இறந்த பின்னர், அவன் ஊரையும், ஆங்கு அவன் பிரிவால் வருத்தங்கொண்டிருத்தலினால், எவராலும் சூடப்பெறாது கொன்னே மலர்ந்திருக்கும் முல்லைச் செடிகளையும் கண்டு கண்ணீர்விட்டுக் கையறுநிலைச் செய்யுள் பாடி அவனைப் பாராட்டியுள்ளார். [௧]

மருத நிலத்து உழவர், நெற்களத்தில், கட்டுப் போரினைப் பிரித்துக் கடாவிட்டு, காற்றில் நெல்லைத் தூற்ற, ஆங்கிருந்து பறந்துசென்ற கூளங்கள், நெய்தல் நிலத்து உப்பளப் பாத்திகளில் இடமில்லாது வீழ்ந்து மூடிக்கொண்டமையால், தம் உப்பு கெட்டது அறிந்த நுளையர், சினந்து, மருதநிலம் போந்து, உழவரோடு மாறுபட்ட இருதிறத்தாரும் ஆங்குள்ள சேற்றுக் குழம்பினை ஒருவர்மீது ஒருவர் எறிந்து போரிடுதல், ஆங்கிருந்த முதியோர் சிலர் கண்டு, இடையே புகுந்து அவர் கைகளை விலக்கி, ஆறுதல் கூறி, அந்நெய்தல் நில நுளையர்க்கு, நறுமணம் நாறும் தேறல் அளித்து அனுப்புவர் என்று கூறி, பழங்காலத்துச் சிற்றூர்களில் நிகழும் சிறு போர் நிகழ்ச்சியை நன்கு சித்திரித்துக் காட்டியுள்ளார் :

"நீர் சூழ் வியன் களம் பொலியப் போர்பு அழித்துக்
கள்ளார் களமர் பகடுதலை மாற்றிக்,
கடுங்காற்று எறியப் போகிய துரும்புடன்
காயல் சிறு தடி கண்கெடப் பாய்தலின்,
இரு நீர்ப்பரப்பின் பனித்துறைப் பரதவர்,
தீம்பொழி வெள்உப்புச் சிதைதலின், சினைஇக்
கழனி உழவரொடு மாறு எதிர்ந்து, மயங்கி,
இருஞ் சேற்றள்ளல் எறிசெருக் கண்டு
நரை மூதாளர் கைபிணி விடுத்து
நனைமுதிர் தேறல் நுளையர்க்கு ஈயும்" (அகம்: ௩௬௬)

தலைமகன் பிரிந்து சென்றானாக, வருத்தத்தால், மண்ணாதும், மலர் சூடாதும் வாழ்ந்திருந்த தலைமகள்,

அவன் ஏவலர் சிலர் வீந்து; அவர் வந்துகொண்டே இருக்கிறார் என உரைப்பக் கேட்டு உடனே ஓடித் தூநீராடி, தலையினைக் கோதி, அதில் மணம் நிறை மலர் சூட்டும் அந்நிலையில், தலைவன் ஆங்கு வந்து நின்றானாக, அவனைக் கண்ட அவ்வளவில், தன்னை அணி செய்துகொள்வதையும் மறந்து, எழுந்து ஓடி, தலைமுடியும் மலரும் குலைந்து சரிய அவனைத் தழுவி நின்றாள் என்று கூறும் அவர் கூற்று நகைச்சுவை பயந்து நிற்றல் காண்க:

"இளையர் வல்லே
இல்புக்கு அறியுநராக, மெல்லென
மண்ணாக் கூந்தல் மாசறக் கழீஇச்
சில்போது கொண்டு பல்குரல் அழுத்திய
அந்நிலை புகுதலின், மெய் வருத்துறாஅ
அவிழ் பூமுடியினள் கவைஇய
மடமா அரிவை" (நற்: ௬௨)

உ அ. குதிரைத் தறியனார்

நற்றிணைக்கு உரை எழுதி உதவிய திருவாளர், பின்னத்தூர், அ. நாராயணசாமி ஐயரவர்கள், "குதிரைத் தறி என்பது ஓரூர் போலும்; விஷயம் விளங்கவில்லை" என்று கூறுவர். நற்றிணையில் வந்துள்ள ஒருபாட்டல்லது அவர் பாடிய வேறு செய்யுட்கள் காணப்பெறாமையால் இவரைப்பற்றி விளங்க உணர்தற்கு இல்லை. இவர் அரசர்களோடு, பழகி அறிந்தவர் எனக்கொள்ளுதல் கூடும். அறியாத ஒன்றை அறிவிக்க விரும்புவார், அறிந்த பொருள்களை உவமையாகக் காட்டி விளக்குதல் வேண்டும் என்ப; அரசர்கள், தங்கள் யானைகளுக்கு அழகிய வேலைப்பாடமைந்த நெற்றிப்பட்டங்கள் அணிவிப்பதை அறிந்து கூறியுள்ளார் புலவர்.

> "மன்னர்,
> வினைவல்யானைப் புகர்முகத் தணிந்த
> பொலன்செய் ஓடைப் புனைநலம்," (நற்றிணை : உகசு)

"செவ்வி அருமையும் பாரார், கருமமே கண்ணாயினார்" என்ப; இப்பண்பு பழந்தமிழர்களிடையே பொருந்தியிருக்கக் காண்கிறோம்; கார் காலம் தனித்திருப்போர்க்குத் துயர் தரும் கொடிய காலமாம்; ஆகவே, அக்காலத்தே தலைவன், தலைவியைப் பிரிய எண்ணான்; ஆயினும், தான் எடுத்த வினை அக்காலம் வந்தும் முடியாதாயின், அவன் அதைக் குறை வினையாவிடுத்து வருதல் செய்யான்; அவ்வினையினை வெற்றியுற முடித்துக் காணவே முயலுவன் எனப் புலவர் கூறும் பொன்னுரை போற்றற்குரியதாம்.

> "பிரிந்தோர் இரங்கும் அரும்பெறற் காலையும்
> வினையே நினைந்த உள்ளமொடு, துனைஇச்
> செல்ப என்ப காதலர்" (நற் : உகசு)

உசு. குமட்டூர்க் கண்ணனார்.

புலவர் கண்ணனார் பிறந்த பேரூர் குமட்டூர்; குமட்டூர் என்ற பெயருடைய ஊர் ஒன்றும் இப்போது காணப்படவில்லை; பண்டைக்காலத்தில் நிலவிய ஊர்களுள் பல, இப்போது இல்லாமல் மறைந்தே போயிருத்தலும் கூடும்; பல ஊர்கள் தம் பெயர் பண்டைய உருவில் பெரிதும் சிதைந்தும் மாறியும் வழங்க, யாங்கோ அறியப்பெறாமல் இருத்தலும் கூடும். அவ்வாறான ஊர்களுள் குமட்டூர் என்பதும் ஒன்றுபோலும். இனி, கல்வெட்டுக்களில், குமட்டூர் என்ற பெயருடைய ஊர்கள் இரண்டு உள்ளன; ஒன்று ஆந்திரநாட்டில் குண்டூர் மாவட்டத்தின் குண்டூராம்; ஒரு கல்வெட்டு, அக் குண்டூரை ஒங்கேரு மார்க்கத்தில் உள்ள குமட்டூரு எனக் குறிக்கிறது. (A. R. No. 83 of 1917). புதுக்கோட்டையைச் சேர்ந்த சித்தன்னவாசல் கல்வெட்டொன்று, ஒரு குமட்டூரைக் குறிப்பிடுகிறது. கூறிய கல்வெட்டு, அசோகன் வழங்கிய பிராமி எழுத்துக்களில் எழுதப்பட்டுளது. தமிழ்த்தொடர்களைப் பிராமி எழுத்துக்களில் எழுதும்வழக்கம், மதுரை, நெல்வேலிமாவட்டங்களில் நிலவியுளது. அக் கல்வெட்டில் காணப்படும் ஒரு தொடர், "யோமிநாட்டுக் குமட்டூர்ப் பிறந்தான் காவுதியிதனுக்குச் சித்துப்போச்சில் இளையார் செய்த அதிட்டானம்" என வழங்குகிறது என்பர் திரு. K. V. சுப்பிரமணிய ஐயரவர்கள். (Proceedings, and Transactions of the Third Oriental Conference, Madras. Dec. 1924. Page 296 and following pages). அத் தொடரிற் காணப்படும் யோமிநாடு எனும் தொடர், ஓய்மானாடு என்பதன் திரிபாகவே காணப்படும். ஆகவே, சித்தன்னவாசல் குறிப்பிடும் குமட்டூர், ஓய்மானாட்டில் உளதாம் என்பது பெறப்படும். தென்னார்க்காடு மாவட்டம் திண்டிவனம் வட்டத்தினையும், செங்கற்பட்டு மாவட்டத்து மதுராந்தக வட்டத்தின் தென்பகுதியினையும் கொண்ட ஓய்மானாடு, தொன்மைமிக்க நாடாம்; கடைச்சங்க காலத்திலும், அந்

நாடு சிறப்புற்றிருந்தது என்பது, ஒய்மானாட்டு நல்லியக் கோடனை இடைக்கழிநாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார் பாடிய, சிறுபாணாற்றுப் படைச் செய்யுளான் இனிது விளங்கும். ஆகவே, கல்வெட்டிற் காணப்படும் இரு குமட்டூர்களில், ஒய்மானாட்டுக் குமட்டூரே, நம் புலவர் கண்ணனார் பிறந்த ஊராதல் கூடும். ஒய்மானாட்டிற் காணப்படும் ஊர்களுள், குமட்டூர் எனும் பெயருடையதொரு ஊர் காணப்பட வில்லை; ஆயினும், திண்டிவனத்துக்கு மேற்கே முட்டூர் என்றோர் ஊர் உளது; குமட்டூர், முட்டூர் என்ற இரு பெயர்களையும் ஒருங்கு கேட்டார்க்குப் பழைய குமட்டூரே, இப்போது முட்டூர் எனத் திரிந்தது என்ற துணிபு உண்டாதல் இயல்பே. ஆகவே, பதிற்றுப்பத்தினுள், இரண்டாம் பத்தைப் பாடி, இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனைப் பாராட்டிய கண்ணனார் பிறந்த குமட்டூர், ஒய்மானாட்டில் திண்டிவனத்தை அடுத்துள்ள இம் முட்டூரே ஆம் என ஆராய்ந்து கூறுவர் திருவாளர் ஒளவை. சு. துரைசாமிப் பிள்ளையவர்கள் (பதிற்றுப்பத்து: பாடினோர் வரலாறு: பக்கம்: 22).

குமட்டூர்க் கண்ணனாரால் பாடப்பெற்றோன் இமய வரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் ஒருவனே. இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன், பாரதப் போர் முடியுங்காறும், இரு திறப் படைகளுக்கும் உணவளித்துப் பெருஞ் சோற்றுதியன் சேரலாதன் எனப் பெயர் பெற்றானின் மகனாவன்; இவன் தாய், வெளியன் வேண்மான் என்பானின் மகள் நல்லினி என்பாள்; இவனுடைய தம்பியே, பாலைக் கௌதமனாரால் பாராட்டப்பெற்ற பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவனாவன். நெடுஞ்சேரலாதனுக்கு மனைவியர் இருவர். ஒருத்தி, சோழன் மணக்கிள்ளியின் மகளாகிய நற்சோணை என்பாள்; மற்றொருத்தி, வேளாவிக் கோமானான பதுமன் என்பானின் மகளாவள். நெடுஞ்சேரலாதனுக்கு மக்கள் நால்வர்; அவருள், சேரர்குலச் செம்மல்களாகிய செங்குட்டுவனும், இளங்கோவடிகளும் முன்னவள் வழியாக வந்தவராவர்; பின்னவள் வழியாக வந்தவர், களங்காய்க்

கண்ணி நார்முடிச் சேரலும், ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனுமாவர். இச் செய்திகள், "உதியஞ் சேரற்கு வெளியன் வேண்மான் நல்லினி ஈன்ற மகன்........ இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன்," (பதிற்று : பதிகம் : 2), "இமயவரம்பன் தம்பி.......பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன்" (பதிற்று: பதிகம்: 3), "ஆராத்திருவின் சேரலாதற்கு வேளாவிக் கோமான் பதுமன் தேவி ஈன்ற மகன்........ களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல்" (பதிற்று : பதிகம் : 4), "குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதற்கு வேளாவிக் கோமான் தேவி ஈன்ற மகன்........ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன்" (பதிற்று: பதிகம்: 6), "குடவர் கோமான் நெடுஞ் சேரலாதற்குச் சோழன் மணக்கிள்ளி ஈன்ற மகன்....கடல்பிறக் கோட்டிய செங்குட்டுவன்" (பதிற்று, பதிகம் : 5), "சேரலாதற்குத் திகழ் ஒளி ஞாயிற்று ஏழ்பரி நெடுந்தேர்ச் சோழன் தன் மகள் நற்சோணை ஈன்ற மக்கள் இருவர்" (சிலம்பு : பதிகம்: அடியார்க்கு நல்லார் உரை). என்பனவற்றால், தெளிவாதல் தெளிக.

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன், இமயம்வரை படை யெடுத்துச்சென்று, ஆங்குத் தன்னுடன் பொருத ஆரிய அரசர்களை வென்று வணங்கச்செய்து, அவ் வெற்றிக்கு அறிகுறியாக, அவ் விமயமலைமேல் தன் அரச இலாஞ்சனையாகிய வில்லைப் பொறித்து மீண்டான். தமிழகம் முழுமையும் தன் அரசே நிலவ ஆண்டான்; சேரலாதனின் இவ் வெற்றிச் சிறப்பு, "அமைவரல் அருவி இமையம் விற்பொறித்து, இமிழ்கடல் வேலித் தமிழகம் விளங்கத் தன்கோல் நிறீஇத் தகைசால் சிறப்பொடு பேரிசை மரபின் ஆரியர் வணக்கி" (பதிற்று : பதிகம் : 2), "குமரியொடு வடஇமயத் தொருமொழி வைத்து உலகாண்ட சேரலாதன்" (சிலப். வாழ்த்து : உரைப்பாட்டு மடை), "வடவர் உட்கும் வான்தோய் நல்லிசைக் குடவர் கோமான் நெடுஞ்சேரலாதன்" (பதிற்று: பதிகம்: 5). என்ற தொடர்களால் விளங்க உரைக்கப்பட்டிருத்தல் உணர்க. சேரலாதனின் இவ் வெற்றிச் சிறப்பினை அவனைப்

பாராட்டிய புலவர் குமட்டூர்க் கண்ணனாரும் எடுத்துக் கூறிப் பாராட்டியுள்ளார் :

"ஆரியர் துவன்றிய பேரிசை இமையம்
தென்னம் குமரியொடு ஆயிடை
மன்மீக் கூறுநர் மறந்தபக் கடந்தே."
(பதிற்று : ௧௧. ௨௩-௨௪)

இமயத்தே விற்பொறித்த விறல் மிக்கோனாய நெடுஞ் சேரலாதன், தனக்குப் பணியாது நின்ற யவன அரசரைப் போரில் வென்று கைப்பற்றி, அக்கால முறைப்படி அவர் தலையில் நெய்யைப் பெய்து, அவர் கைகளைப் பின்கட்டாகக் கட்டி இழிவு செய்ததோடு அமையாது, அவரிடத்தினின்றும், விலைமதிக்கொணா அணிகளையும், வயிரங்களையும் தண்டமாகக் கொண்டு, அவற்றைத் தன் தலைநகராகிய வஞ்சிக்கண் வாழும் பாணர் கூத்தர் முதலாம் பரிசில் மாக்கட்கு வழங்கிச் சிறப்புற்றான். இதை,

"நெய்தலைப் பெய்து, கையிற் கொளீஇ
அருவிலை நன்கலம் வயிரமொடு கொண்டு
பெருவிறல் மூதூர்த்தந்து பிறர்க்கு உதவி
அமையார்த் தேய்த்த அணங்குடை நோன்தாள்
இமைய வரம்பன் நெடுஞ் சேரலாதன்,"

எனவரும், பதிற்றுப்பத்தின் இரண்டாம் பத்தின் பதிகத்தான் உணர்க.

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் பெற்ற வெற்றிகளுள் புலவராற் போற்றப்படும் பெருமைவாய்ந்த வெற்றி, அவன், கடலிடையுள்ள தீவொன்றைத் தம் வாழிடமாகக் கொண்டிருந்த பகைவர்மீது கப்பற் படையுடன் சென்று, அவரையும் வென்று, அவர் காவல் மரமாம் கடம்பையும் வெட்டி யெறிந்து, அக் கூடம்பால் முரசுசெய்து முழக்கியதேயாம். இப் பகைவர், கடம்பைத் தம் குலமாகக் கொண்டு மைசூர்நாட்டின் மேற்பகுதியினை ஆண்ட கதம்ப வேந்தராவர் என ஆராய்ச்சியாளர் கருதுவர். சேரலாதன்

கடம்பெறிந்த வெற்றியைத் தனித்தும், அவன் இமய வெற்றியோடு இணைத்தும் பாராட்டியுள்ளார் மாமூலனார்:

"சால்பெருந்தானைச் சேரலாதன்
மால்கடல் ஓட்டிக் கடம்பறுத்து இயற்றிய
பண்ணமை முரசு"

"வலம்படு முரசின் சேரலாதன்
முந்நீர் ஓட்டிக் கடம்பறுத்து இமயத்து
முன்னோர் மருள வணங்குவில் பொறித்து."
(அகம். ௩௪௭, ௧௨௭)

சேரலாதனின் இவ்விருபெரு வெற்றிகளையும், அவன் அருமை மகனாராய அடிகளார், தாம் பாடிய சிலப்பதிகாரத்தே எடுத்தோதிப் பாராட்டியுள்ளார். "மாநீர் வேலிக் கடம்பெறிந்து இமயத்து, வானவர் மருள மலைவில் பூட்டிய வானவர் தோன்றல்," (சிலப். காட்சி: 1 - 3.) சேரலாதன் கடம்பெறிந்த வெற்றிச் சிறப்பினை விளங்கப் பாராட்ட முன்வந்த புலவர் குமட்டூர்க் கண்ணனார், அக் கடம்பினுக்குரியராய சேரலாதன் பகைவர், தம்முடன் போர் செய்வார் தோல்வியுற்று நிலத்தே வீழும்படி வாளாற் பொருது அவர்தம் நாட்டைக் கவர்ந்து கொள்ளும் பேராற்றல் வாய்ந்த பெருவீரராவர்; அத்தகைய வீரர் பலர்கூடிக் காக்கும் கடிய காவலையுடையது அக் கடம்பு என அப்பகைவர்தம் பேராற்றலையும், அவராற் காக்கப்பெறும் அக்கடம்பின் அரிய காவலையும் எடுத்துக் கூறி, அத்தகைய வீரரைவென்று அழித்து, அவர்காத்து நின்ற கடம்பையும் வெட்டி எறிந்து முரசுசெய்து முழக்கினான் எனப் பாராட்டும் பண்பு பாராட்டற்குரியதா மன்றோ?

"வயவர் வீழ வாள்அரில் மயக்கி
இடங்கவர் கடும்பின் அரசுதலை பனிப்பக்
கடம்புமுதல் தடித்த கடுஞ்சின வேந்தே!"

"துளங்கு பிசிர்உடைய மாக்கடல் நீக்கிக்
கடம்பறுத் தியற்றிய வலம்படு வியன்பணை"

"இருமுந்நீர்த் துருத்தியுள்
முரணியோர்த் தலைச் சென்று
கடம்புமுதல் தடிந்த கடுஞ்சின முன்பின்
நெடுஞ்சேர லாதன்." (பதிற்று: கஉ, கஎ, உ0)

சேரலாதன் கடம்பெறிந்த இவ்வெற்றிச் சிறப்பினை இவ்வாறு விளங்கப் பாடியும், புலவர் குமட்டூர்க் கண்ணனார் உள்ளம் அமைதியுற்றிலது; அவ்வெற்றியை மேலும் பாராட்ட விரும்பினார்; சேரலாதன் செயல், செவ்வேளின் செயலை அவர்க்கு நினைப்பூட்டிற்று; பிறர்க்குத் துயர் விளைத்தலே தம் பிறவித் தொழிலாம் எனக்கொண்ட அவுணர்க்கு அரணாய் நின்று காத்த சூரபன்மா, இறுதிக் காலத்தே, கடலிடையேயுள்ளதொரு தீவிடைச்சென்று மாமரமாகி மறைந்து நின்றானாக, ஆண்டும் விடாது சென்று அம் மரத்தினை வேருடன் வெட்டி வீழ்த்தி, அவ்வெற்றி விளங்கத் தன் பிணிமுகம் என்னும் யானைமீது இவர்ந்து வரும் முருகன் திருவுருவம் கண்ணனார் கண்முன்வந்து நின்றதுபோலும்! உடனே, கடலிடைச் சென்று, ஆண்டு வாழ் பகைவரை வென்று, அவர் கடம்பினை அழித்துத் தன் அரச யானைமீது அமர்ந்துவரும் சேரலாதன் அம் முருகனை ஒப்பன் என உவமைகூறி உள்ளம் மகிழ்வாராயினர்;

"நளியிரும் பரப்பின் மாக்கடல் முன்னி,
அணங்குடை அவுணர் ஏமம் புணர்க்கும்
சூருடை முழுமுதல் தடிந்த பேரிசைக்
கடுஞ்சின விறல்வேள் களிறு ஊர்ந்தாங்கு
....
பலர்மொசிந்து ஓம்பிய அலர்பூங் கடம்பின்
கடியுடை முழுமுதல் துமிய ஏஎய்
வென்றெறி முழங்குபணை செய்த வெல்போர்
நாரரி நறவின் ஆர மார்பின்
போரடுதானைச் சேரலாத!
மார்புமலி பைந்தார் ஓடையொடு விளங்கும்
வலன்உயர் மருப்பின் பழிதீர் யானைப்
பொலன் அணிஎருத்தம் மேல்கொண்டு பொலிந்தநின்." (பதிற்று: கக)

இவ்வாறு சேரலாதன் பெற்ற வெற்றிகளை எடுத்தோதிப் பாராட்டிய புலவர், அவன் பேராண்மையினையும், அவன் பேராண்மைகண்டு நடுங்கும் அவன் அச்சத்தினையும் பொது நிலையால் எடுத்தோதியும் போற்றியுள்ளார். ஓர் அரசன், தன் பேராண்மையால் பேரரசனாய வழி, அவனுக்குப் பல திசையினும் பகை வளரும்; அதைப் போன்றே சேரலாதனுக்கும் பகைவர் பலராயினர்; ஆயினும், அப்பகைவர் பன்மை, அவன் ஆண்மைமுன் நிற்க அஞ்சும் இயல்பினதாகும்; ஆண்மையும், ஆற்றலும் இல்லாதார் எழுபது கோடியராயினும், ஆண்மையும், ஆற்றலும் வாய்ந்தான் ஒருவன்முன் நிற்றல் ஆற்றார்; காக்கை பல கூடினும் ஒரு கல்லின்முன் நிற்க வல்லுமோ? "ஒலித்தக்கால் என்னும் உவரி எலிப்பகை, நாகம் உயிர்ப்பக்கெடும்," என்பர் வள்ளுவர். இக்கருத்தினை உளத்தினுட் கொண்டவராய புலவர், ஆண் சிங்கம் ஒன்று வாழும் மலைச்சாரலில், பிற விலங்குகள், தாம் பெருங்பெருங் கூட்டமாய வழியும், நடக்கவும் நெஞ்சம் நடுங்கும்; அதைப் போன்றே, நெடுஞ்சேரலாதனின் பகைவர், முரசொலிக்கும் தங்கள் தங்கள் அரண்மனையில் வாழ்ந்திருப்பினும், அவன் ஆற்றலை எண்ணி, உள்ளம் அஞ்ச, உறங்காராவர் என உவமைகாட்டி, அவன் ஆண்மைச் சிறப்பினை அழகொழுகப் பாராட்டியுள்ளார்:

"அரிமான் வழங்கும் சாரல் பிறமான்
தோடுகொள் இனநிரை நெஞ்சதிர்ந்தாங்கு
முரசுமுழங்கு நெடுநகர் அரசுதுயில் ஈயாது
மாதிரம் பனிக்கும் மறம்வீங்கு பல்புகழ்."
(பதிற்று: கஉ)

இவ்வாறு பேராண்மையும், பேராற்றலும் உடையான் நெடுஞ்சேரலாதன் என்பதறியாது அவனோடு பகைத்துப் போரிட்டார், தம் நாடழிய நலிவுற்ற நிலையினைக் கண்டு கண்கலங்கிய புலவர், தாம் கண்ட அவ்வழிவுக் காட்சியினை நாமும் அறியக் காட்டியுள்ளார். பகைவர் நாட்டில், நீர்நிலை தோறும், அந்தணர் ஓம்பும் செந்தழல்போலும், செந்நிறத்

தாமரை அல்லியொடு மலர்ந்து அழகுறத் தோன்றும். நெல் விளையும் நஞ்சைகளில் நெய்தல் மலரும்; விளைந்த நெல்லை அரியுங்கால், அரிநர் அரிவாள் கூர் மழுங்கும்; கரும்பினை ஆட்டிச் சாறுபிழியும் எந்திரம், அச்சாறு வழியும் வாய் வளையும்; அந்நாடுகள் இத்தகைய வளம் பெற்றிருத்தல் இன்று நேற்றன்று; அது தொன்று தொட்டுவந்த வளமாம். இத்தகு வளமிகு நாடு, சேரலாதன் சினத்துட்பட்டமையின் பாழுறலாயின: அவன் படையால் பாழுறற்கு அஞ்சி, ஆண்டு வாழ்ந்தார், அந்நாட்டை விட்டே அகன்றனர்; தம்மைப் புரப்பார் அகலவே, அந் நாட்டு ஆனினங்களும் கூட்டம் கூட்டமாய் வேறு வேறு திசைநோக்கி விரைந்தோடிவிட்டன; நிலங்கள் உழுவாரையும் உழும் எருதுகளையும் இழந்துவிட்டமையால், விளைநலம் கெட்டு வீணாயின; இவ்வாறு வாழ்தற்காகாது வளனற்று வாடின அந்நாடுகள்! "அந்தோ! தொன்றுதொட்டு வந்த வளன்உறு இந்நாடுகள், இன்று அழிந்து இவ்விழிநிலையுற்றனவே! என்னே கொடுமை!" எனக் காண்பார் அனைவரும் கைபுடைத் திரங்கினர் எனக்கூறிக் கழிபெரும் துயர் உறுகின்றார் புலவர் குமட்டூர்க் கண்ணனார்.

"இனங்கோ டகல ஊருடன் எழுந்து
நிலங்கண் வாட, நாஞ்சில் கடிந்து நீ
வாழ்தல் ஈயா வளனறு பைதிரம்
அன்ன வாயின; பழனந் தோறும்
அழல்மலி தாமரை ஆம்பலொடு மலர்ந்து
நெல்லின் செறுவில் நெய்தல் பூப்ப,
அரிநர் கொய்வாள் மடங்க, அறைநர்
தீம்பிழி எந்திரம் பத்தல் வருந்த,
இன்றோ அன்றோ தொன்றோர் காலை
நல்லமன்! அளியதாம்! எனச் சொல்லிக்
காணுநர் கைபுடைத்து இரங்க
மாணா மாட்சிய மாண்டன பலவே." (பதிற்று: கக)

சேரலாதனால் பாழுற்ற பகைவர் நாட்டுக்கேட்டினை நமக்கு எடுத்துக் காட்டிய புலவர், சேரலாதன் ஆட்சிச்

சிறப்பால், அவன் நாடுபெற்ற நலத்தினையும் காட்டுகின்றார்; "இயல்புளிக் கோலோச்சும் மன்னவன் நாட்ட, பெயலும் விளையுளும் தொக்கு" என்ப. சேரலாதன், நெறிநின்று நாடு காக்கும் நல்லியல்புடையான் ஆதலின், அவன் நாட்டில் மழை கோள்களின் நிலையால் பொய்த்தல் அறியாது, அவன் நாட்டுமக்கள், எங்கு எக்காலத்தில் எவ்வளவு வேண்டுகின்றனரோ, அங்கு அக்காலத்தில், அவ்வளவே பெய்யும்; அவ்வாறு வளம் செறிந்து விளங்குவதால், அவன் நாட்டில் அவரவர், அவரவர் தொழிலில் பிறழ்வதின்றி அறவழி நிற்பாராயினர்; அவன் நாட்டுக் காடுகள் கொடுவிலங்குகளின் வாழ்விடமாகாது, அறம்புரியும் துறவிகளின் உறைவிடமாம்; முல்லை படர்ந்த அவன் நாட்டுக் கொல்லைகளில் மள்ளரும், மகளிரும் கூடி மகிழ்ந்து ஆடும் விழா அறாது நடைபெறுவவாயின; அந்நாட்டு வழிகளும், ஆறலை கள்வரைப்பெறாமல், அன்புறையும் இடமாகி இன்பம் தருவவாயின; அவன் நாட்டில் எண்வகையாம் கூலங்களைப் பகரும் வணிகர், தளர்ந்த தம் குடிகளைத் தாங்கும் பண்பினராயினர்; தம் உழுதொழிலால் உலகைப் புரக்கும் உழவர்க்கு உறுதுணையாய் நின்றது அவன் ஆட்சி. இதனால், அவன் நாட்டில் பசியும், பிணியும் பறந்தோடி மறைந்தன.

"காடே, கடவுள் மேன; புறவே
ஒள்ளிழை மகளிரொடு மள்ளர் மேன;
ஆறே, அவ்வனைத்து; அன்றியும், ஞாலத்துக்
கூலம் பகர்நர் குடிபுறந் தராஅக்,
குடிபுறந் தருநர் பாரம் ஓம்பி,
அழல்சென்ற மருங்கின் வெள்ளி ஓடாது,
மழை வேண்டு புலத்து மாரிநிற்ப,
நோயொடு பசிஇகந்து ஒரீஇப்
பூத்தன்று பெரும! நீ காத்த நாடே." (பதிற்று: கரு)

இவ்வாறு அவன் நாடு பல்வளமும் பெற்று, பல்லோர் போற்றி விளங்கினமையால், அவன் நாட்டு வாழ்மக்களும், மகிழ்ந்துறை வாழ்வினராயினர்; மனக்கவலை என்பதை

மறந்தனர் எனவும் கூறுகிறார் புலவர். அவன் நாட்டு மக்கள், அரசனாலோ, அவன் சுற்றத்தாராலோ, அவன் பகைவராலோ துயர் உறுவது இலர்; அவர் வாழ்க்கை பல்லாற்றானும் நிறைந்த நிறையுடை வாழ்க்கையாம்; அவர் உண்மையே உரைப்பர்; ஐம்புலனும் அடக்கிய அறிவுடையராவர்; நிரயம் எய்தா நீர்மையினதாம் நல்வினைபால் சென்ற நெஞ்சினராவர்; ஒரு குடும்பத்தில், தலைமையாயினார் கருதுவதே, கருதுவர் பிறரும்; தாம் பிறந்து வாழ்ந்த பெருமைசால் அவ்வூரைவிட்டு வேற்றூர் செல்ல அவர் மறந்தும் எண்ணார் எனக்கூறும் அவன் நாட்டுச் சிறப்பும், அந்நாட்டு மக்கள் நலமும், பல்லாண்டாகியும் நரைதிரையுறா நல்லுடல்பெற்று விளங்கிய பிசிராந்தையார், தாம் நரையுறாமைக்கேது எனக்கூறும் நலங்களை நினைப்பூட்டி நிற்றல் காண்க. "சேரலாத! நின்நாட்டு மக்கள் பெற்றுள்ள இந்நல்வாழ்விற்கு நின் நல்லாட்சியே காரணமாம்" எனச் சேரலாதனைப் போற்றுவார்போல், நாட்டின் நல்வாழ்விற்கு நல்லாட்சி வேண்டும் என விளங்கக் கூறிய புலவர் நல்லுரை நாடாள்வோர் கருத்துட் புகும்நாள் எந்நாளோ?

"வெய்துறவு அறியாது நந்திய வாழ்க்கைச்
செய்த மேவல் அமர்ந்த சுற்றமொடு
ஒன்று மொழிந்து அடங்கிய கொள்கை, என்றும
பதிபிழைப் பறியாது, துய்த்தல் எய்தி,
நிரையம் ஒரீஇய வேட்கைப் புரையோர்
மேயினர் உறையும் பலர்புகழ் பண்பின்
நீபுறந் தருதலின் நோயிகந்து ஒரீஇய
யாணர் நன்றே." (பதிற்று: கஉ)

சேரலாதன், இவ்வாறு எவ்வழி நோக்கினும் செவ்வியோன் ஆதற்கு, அவன்பால் அமைந்துகிடந்த அரும் பெருங் குணங்களே காரணமாம் என அறிந்த குமட்டூர்க் கண்ணனார் அவற்றையும் எடுத்துக் கூறிப் பாராட்டுவாராயினர்; அரசராவார், அறிவும், ஆற்றலும் உடையரேனும், தம்மினும் சிறந்த சான்றோர் சூழ வாழ்தலைத்

தலையாய கடமையாகக் கொள்ளுதல்வேண்டும்; நெடுஞ்சேரலாதன்பால் இப் பண்பு நின்று நிலைபெற்றிருந்தது; அறங் கூறும் ஆன்றோர்களை, அவன் என்றும் பிரியான்; செல்வுழிச் செல்வுழிச் செல்லும் மெய்ந்நிழல்போல், அவர் தன்னைவிட்டுப் பிரியாமையினைப் பெரிதும் விரும்புவன். "அமர்பு மெய்யார்த்த சுற்றமொடு நுகர்தற்கு இனிது நின் பெருங்கலி மகிழ்வே"—என்றும், பகையொழிந்து பணிந்தாரைப் பாதுகாத்தல் பேரரசர்க்குப் பண்பாகும்; அவ்வாறு பணிந்தார்தம் பிழை பொறுத்துப் பேணாது, மாறாக, மேலும் பழிவாங்க எண்ணுதல் பழியுடைத்தாம்; இதையும் உணர்வான் அவன்; அவன் பகைவர் பொறுத்தலாகாப் பெரும்பிழை புரிந்தாரேயாயினும், அவர் பணிந்து திறை தந்தக்கால், அவர் பிழையினை மறந்து, அவர் கொடுத்தன கொண்டு அருள்புரியும் அறவுள்ளம் உடையன்.—"பெரிய தப்புநராயினும், பகைவர் பணிந்து திறைபகரக் கொள்ளுநை"—என்றும், மக்கள், அறிவு, ஆற்றல், ஒழுக்கம், உயர்குணம் இவை உடைமையால் எத்துணைதான் புகழுறினும், அவர் தம்பால் வந்து இரந்தார்க்கு ஒன்று கொடுத்துப் பெறும் கொடை உடைமையால் உண்டாம் புகழுடையார்போல் போற்றப்படுவதிலர்: அறிவு முதலாயினவற்றான் வருவது உண்மைப் புகழாகாது; கொடுத்துப் பெறும் புகழே புகழாம்; "ஈதல் இசைபட வாழ்தல்," என்றன்றோ வள்ளுவர் கூறு இன்றனர். சேரலாதன்பால் ஏனைய புகழ்களோடு இப் புகழும் இணைந்து நின்றது. உலகைக் காக்கும் கடமை உடைய வானம், பெய்யாது பொய்ப்பினும், சேரலாதன் கொடுத்தலைக் கைவிடான்; கொடுப்பதையே கடமையாகக் கொண்டவன் அவன்; அக் கொடைக் குணத்தினின்றும் அவன் உள்ளம் சிறிதும் கோடாது; கொடுக்கும் போதும் குறையக் கொடுப்பான் அல்லன்; வருந்தி வந்தோர் வயிற்றுப் பசித்தீ தணியப் பெரும்பொருள் தருகுவன். "கொடைக் கடன் அமர்ந்த கோடா நெஞ்சினன்; மன்னுயிர் அழிய யாண்டு பலமாறித் தண்ணிய எழிலி தலையாதாயினும் வயிறு பசிகூர ஈயலன்," "மன்னுடை

ஞாலம் புரவெதிர் கொண்ட தண்ணியல் எழிலி தலையாது மாறி மாரி பொய்க்குவதாயினும், சேரலாதன் பொய்யலன் நசையே"—என்றும் அவர் பாராட்டுதல் காண்க.

சேரலாதன் சிறப்புக்கள் பலவற்றையும் பாராட்டிய புலவர், அவனை வாழ்த்த விரும்பினார்; விரும்பிய அவர் அவனை வாழ்த்தினாரல்லர்; "மகன் தந்தைக்கு ஆற்றும் உதவி, இவன் தந்தை என்னோற்றான் கொல் எனும் சொல்" என்ப. மக்கள் தம் மாண்பு, மாண்பின்மைகளைக் காணும் பெரியோர், அவைகுறித்து அம் மக்களைப் பாராட்டுவதோ பழிப்பதோ செய்யார்; அம் மக்களைப் பெற்ற தாய் தந்தையரையே, பாராட்டுவதோ, பழிப்பதோ செய்வர்; இந்நெறி உணர்ந்த புலவர், சேரலாதன் சிறப்புக்களைக் கண்டு, அவனைப் பாராட்டுவது ஒழித்து, அவனைப் பெற்ற தாயை, "மதிநிறை இம் மகனைப் பெற்ற அவள் வயிறு மாசு இன்றி மாண்புறுமாக," என வாழ்த்திய நயம் நாம் உணர்ந்து பாராட்டத்தக்கதாம். "வயிறு மாசிலீஇயர் அவன் ஈன்ற தாயே." (பதிற்று : ௨௦).

இவ்வாறு சேரலாதனைப் பாராட்டுவார்போல் தம் செய்யுள் நயம்தோன்றப் பாடிய புலவர் குமட்டூர்க் கண்ணனார், தாம் அறிந்த சில பல செய்திகளையும், அச் செய்யுட்களிடையே ஆங்காங்கே கூறிச் சென்றன சிலவற்றை ஈண்டு நோக்குவாம்.

இமயமலையிடத்தே கவரிமான்கள் நிறைய உள; அவை நரந்தம்புல்லும், அருவிநீரும் உண்ணும்; தாம் பகலில் உண்ட அவற்றை இரவில் உறங்கும்போதும் கனவிற்கண்டு களிக்கும். "கவிர்ததை சிலம்பில் துஞ்சும் கவரி, பரந்திலங் கருவியொடு நரந்தம் கனவும்." பெண்யானை, பிறந்த மயிரும் உதிராத இளமை உடையனவும், இளமையால் தளர்ந்த நடை உடையனவுமாய் தம் கன்றுகளின் நுதலினின்றும் ஒழுகும் மதநீரை உண்ண மொய்த்துத் துயர் விளைக்கும் வண்டுகளைக் காட்டு மல்லிகையால் கடிந்தோட்டும்—"கமழும் குளவி, வாடாப் பைம்மயிர், இளைய,

ஆடுநடை அண்ணல் மழகளிறு அரிமிஞிறு ஒப்பும் கன்று புணர் பிடி." (பதிற்: கஉ) படை செல்வதற்குமுன் ஓடி, அப்படை இனிது செல்லுதற்காக, மடுவைத்தூர்த்தும், மலையைக் குறைத்தும், காட்டை அழித்தும் வழிசெய்து செல்லும் படைக்குக் கூளிப்படை என்பது பெயர். அப்படை இக் காலத்திய "பயனீயர்" (Pioneers) "சாப்பர் மைனர்" (Sappers and Miners) என்ற படைகளுக்கு நிகராம். "கொள்ளை வல்சிக் கவர்கால் கூளிவர், கல்லுடை நெடுநெறி போழ்ந்து சுரன் அறுப்ப." பாரதப் போரில், நூற்றுவர்க்குப் படைத்துணை உதவிய ஒருவன் அக்குரன் எனும் பெயருடையனுவன்; அவன் கொடைக்குணமும் உடையனுவன் எனக் கர்ணனைக் குறிக்கும் குறிப்பில் கூறியுள்ளமையினையும் உணர்க. "ஈரைம் பதின்மரொடு துப்புத் துறை போகிய 'துணிவுடை ஆண்மை அக்குரன் அனைய' கைவண்மையையே."

இவ்வாறு தம்புலமை நலம் தோன்றப் பாடிய புலவர் குமட்டூர்க் கண்ணனுர்க்கு, தன் ஆட்சிக்குட்பட்ட உம்பற்காடு எனும் வளம்நிறை பகுதியில் உள்ள ஐந்நூறு ஊர்களைப் பிரமதாயமாகக் கொடுத்ததோடு, தன் தென்னுட்டினின்றும் வரும் வருவாயுள் ஒரு பாகத்தை முப்பத்தெட்டு யாண்டுவரை பெற்றுக்கொள்ளும் உரிமையும் கொடுத்துச் சிறப்பித்தான் நெடுஞ்சேரலாதன்.

குமட்டூர்க் கண்ணனுர் அந்தணராவர்; இது, உம்பற்காட்டு ஐந்நூறு ஊர்களைப் பிரமதாயமாகக் கொடுத்தமையால் பெற்றும். தாம் பாடிய பாட்டுக்களில், முருகனையும், திருமாலையும் எடுத்துக்கூறிப் பாராட்டியதால் இவர்தம் கடவுட்கொள்கை இனிது விளங்குதல் காண்க.

௯௦. குளம்பனூர்

குளம்பு என்பது ஓர் ஊர்; இவர் அவ்வூரிற் பிறந்தவராதலின், குளம்பனூர் என அழைக்கப் பெற்றார் எனக் கூறுவர் நற்றிணை உரையாசிரியர் திருவாளர், பின்னத்தூர், அ. நாராயணசாமி ஐயரவர்கள். நமக்குக் கிடைத்த இவர் பாட்டு நற்றிணைக்கண் வந்துள்ள, குறிஞ்சித்திணைப்பாடல் ஒன்றே; தம் மகளிர்க்கு நோயுற்றவிடத்து, அந்நோய்க் காரணம் அறியமாட்டாத அன்னையர், அதை அறிந்து கோடற்பொருட்டு, குறி கூறவல்ல முதிய மகளிரை அழைத்துக் கேட்க, அவர் முறத்திலே பிடிநெல்லைப் பிடித்துவைத்து, எதிரே நோயுற்றாரை நிறுத்திவைத்து, தெய்வத்தை வாழ்த்தி; அந்நெல்லை நந்நான்காக எண்ணி, எஞ்சியவை ஒன்று, இரண்டு, மூன்றாயின், முருகன் அணங்கியதால் வந்தது அந்நோய் என்றும், எஞ்சாது எண்ணுள் அடங்கின், அந்நோய்க்கு அவன் காரணன் அல்லன் என்றும் கூறிச் செல்வர். இதைக் கட்டுக்காணல், கட்டு வைத்துக் கேட்டல் என்றெல்லாம் பெயரிட்டு மேற்கொண்டனர் பழந்தமிழர் என அறிவித்துள்ளார் நம் புலவர். "தோழி! நாம் புனங்காத்து நின்றேமாகவும், அன்னை அழைத்துவந்த இவள், இது முருகனால் வந்தது எனக் கூறிவிடுவளோ!" என அஞ்சிய தலைமகள் ஒருத்தி வழியாக இதை அறிவித்துள்ளார்:

"நன்னுதல் பரந்த பசலைகண்டு, அன்னை
செம்முது பெண்டிரொடு நெல்முன் நிறீஇக்
கட்டிற் கேட்கு மாயின், வெற்பில்
ஏனல் செந்தினைப் பாலார் கொழுங்குரல்
குறுகிளி கடிகம் சென்றும், இந்
நெடுவேள் அணங்கிற்று என்னுங் கொல்துவே?"

(நற்: உஅஅ)